

H U Y Ê N T R A N G B Á T H Ồ I

GÓC
KHUẤT
DÀN
BA

Tản văn

NHÀ XUẤT BẢN
HÀ NỘI

GÓC KHUẤT ĐÀN BÀ

---* ❖ *---

Tác giả: **Huyền Trang Bất Hối**

Tản Văn

Nhà xuất bản **NXB Hà Nội**

Nguồn text: **Waka**

Đóng gói: **@nguyenthao-cuibap**

ebook©vctvegroup

Hẳn là khi các bạn lật đến trang đầu tiên của cuốn sách, điều đầu tiên các bạn tò mò, chính là tại sao cuốn sách lại mang tên: “Góc khuất đàn bà”.

Lý do thực ra rất giản đơn, vì tôi muốn viết ra những gì bạn che giấu, tôi muốn đọc khoét những gì bạn không bày tỏ, tôi muốn vạch trần nỗi đau và nước mắt của bạn và đâm một nhát dao thật sâu vào nó, để rồi đến khi cuốn sách khép lại, vết thương ấy sẽ dần lên da non và lành lại, chứ không phải ngày ngày âm ỉ chảy máu hay nhói lòng mỗi khi đêm về. Tôi muốn khi đọc cuốn sách này, thay vào những nỗi đau, đấy là sự thanh thản.

Chúng ta, sinh là là con gái, là phụ nữ, là đàn bà. Để đến sau cùng, ai cũng có một góc khuất của riêng mình. Đàn bà, không ai là không có điều bí mật, chúng ta chỉ khác nhau ở chỗ, ai che giấu giỏi hơn, ai cất kỹ càng hơn.

Tôi mong, khi mọi người lật ra cuốn sách này, giống như đang mở ra một cánh cửa bí mật của trái tim mình, của những điều cất giấu thẳm sâu nhất, của những bí mật được chôn vùi kỹ càng nhất. Để rồi đến khi gấp cuốn sách lại, cánh cửa bí mật ấy đã khép lại, và thay vào là sự nhẹ nhõm của ấm áp, là nhẹ lòng của những bí mật được vỡ về. Tôi mong, cuốn sách này, sẽ là cuốn sách của những điều bí mật trong tim đàn bà.

Mỗi một người, một cá thể để có thể chạm tay đến bến bờ hạnh phúc, đều phải vượt qua muôn trùng đau thương. Mỗi chúng ta để đến khi tìm được an yên, thì tâm tư đã nhuộm bao màu ưu phiền.

Tôi cũng tự hỏi, rốt cuộc những người đàn bà xuất hiện trong cuốn sách này của tôi, ai là người hạnh phúc nhất. Có phải là người có được người đàn

ông ấy ở giây phút an phận của cuộc đời, hay là người được người đàn ông ấy yêu thương ở những tháng ngày trưởng thành, hoặc là tình yêu thời non trẻ đầy mơ mộng yêu hết mình và không chút tính toán?

Rốt cuộc, người hạnh phúc nhất, liệu có phải là người nắm tay ở phút cuối cùng hay không?

Hoặc phải chăng, người hạnh phúc nhất lại là người có được tình yêu cuồng nhiệt ở tháng ngày trưởng thành.

Hay người may mắn nhất, lại là người nắm trong tay tình yêu thời nông nổi, không toan tính thiệt hơn, chỉ có một màu trong sáng?

Trong cuốn sách này, người đàn bà nào hạnh phúc nhất, may mắn nhất, đôi chỉ có họ trong cuộc mới là người hiểu rõ nhất, hoặc đôi khi chỉ có những người ở trong hoàn cảnh của họ, đọc mới là người thấu hiểu nhất.

Hay người may mắn nhất, lại là người nắm trong tay tình yêu thời nông nổi, không toan tính thiệt hơn, chỉ có một màu trong sáng?

Đến sau cùng, chúng ta sinh ra là phụ nữ, đều không thể thoát ra khỏi ba chữ “phận đàn bà”.

Đã là đàn bà, thì đều phải đi qua thăng trầm, vượt muôn trùng sóng gió mới chạm được tay đến bình yên.

Đàn ông, liệu người đàn bà ở bên cạnh họ khi non trẻ, khi trưởng thành và khi an phận, liệu họ yêu ai nhất, hay dù yêu ai nhất, người họ nắm tay ở phút cuối cùng mới là quan trọng?

Ai biết đâu?

Bởi vì cuộc đời này mong manh lắm, nắm chặt tay nhau được thì cứ nắm đi.

Yêu được bao nhiêu ngày thì cứ yêu đi, thời gian đâu mà dẫn đo suy nghĩ.

Mộng đẹp trước sau rồi cũng tan, yêu thương bao lâu cũng phủ phàng.

Nên cứ trân trọng giây phút hiện tại, vì hạnh phúc không tồn tại quá lâu cho những người không biết nắm bắt.

Trong Cuộc Đời, Chỉ Mong Gặp Được Ba Người

Thực ra cuộc đời, tôi chỉ mong yêu duy nhất ba người trong ba thời điểm.

Một người vào những tháng ngày của tuổi trẻ, yêu hết mình và không toan tính, yêu quên mình và không màng tương lai.

Một người vào ngày tháng trưởng thành, yêu thực tế và có chút toan tính, không mơ mộng và cũng không viễn vông.

Người cuối cùng là vào lúc tôi muốn an phận, tôi không còn đi tìm người hoàn hảo mà chỉ cần một người phù hợp. Tôi không tìm một người cho tôi được tất cả mà chỉ cần một người hiểu được tôi cần gì. Khi tôi muốn an phận, tôi chỉ cần một người, không cần sốt sắng khi tôi khóc, cũng đừng lãnh đạm khi tôi buồn, mà chỉ cần ngồi cạnh im lặng là cũng đủ để vỗ về.

Cả đời không cần yêu quá nhiều cũng không cần quá ít. Ít có người nào có thể dắt tay bạn từ khi nông nổi cho đến khi trưởng thành rồi lại ở bên cạnh những tháng ngày an phận. Thường thì chàng trai ở cạnh bạn năm mười bảy tuổi không thể đi cùng bạn đến già.

Chẳng cần yêu nhiều, chỉ cần ba người xuất hiện trong ba thời điểm đủ để chúng ta nếm trải đủ các cung bậc của cuộc đời.

Nông nổi thì mong có một tình yêu oanh oanh liệt liệt, trưởng thành thì mong ở bên một người mà cần rất nhiều tiêu chuẩn.

Nhưng đến hồi an phận bạn sẽ hiểu, càng giản đơn, càng hạnh phúc.

Tôi dậy trễ hơn mọi ngày, lướt trên news feed và đọc được một bài báo, trên bài báo có câu “Khi chúng ta còn trẻ, chẳng thể nào có được trọn vẹn cả tình yêu lẫn sự nghiệp đâu”.

Tôi thấy đúng, vì trên đời này thứ khó song hành nhất chính là tình yêu và sự nghiệp, nhất là khi chúng ta còn đang loạng choạng trên con đường tìm kiếm lối đi thì tình yêu dù không muốn cũng chỉ đành bỏ lỡ.

Bảy năm trước tôi từ bỏ một mối tình vì TƯƠNG LAI.

Bảy năm sau tôi từ bỏ một mối tình vì SỰ NGHIỆP.

Có người từng hỏi tôi, giữa tình yêu và sự nghiệp, chọn cái gì.

Tôi chưa đắn đo một phút nào mà nói “Sự nghiệp”.

Vì ở giữa cái thành phố này, không có tình yêu, vẫn có thể sống. Nhưng không có sự nghiệp, thì sống như đã chết. Xã hội sẽ không cười khi bạn độc thân, nhưng sẽ cười khi bạn tay trắng.

Thật ra trong cuộc đời này, tình yêu chưa bao giờ là tất cả, nó chỉ là một phần khiến cuộc đời của chúng ta thêm phần hài hòa, đủ màu sắc.

Chúng ta đều là những cá thể hồn nhiên, sống một cuộc sống bình thường, và yêu điên cuồng bất chấp cho đến khi chúng ta hiểu một điều chúng ta muốn là ai trong cuộc sống này.

Cuộc đời này, chúng ta muốn thành công, chúng ta buộc phải đánh đổi bằng một thứ khác. Muốn có được cái này, phải chấp nhận mất đi cái kia, không bao giờ có được trọn vẹn hoặc hoàn mỹ, khiếm khuyết có trên mọi mặt

trận và địa hình, không có điều gì là vẹn toàn.

Tôi từng yêu một người, ở bên anh ấy từ khi anh ấy tay trắng, cho đến khi chia tay, anh ấy vẫn chẳng có gì. Chúng tôi cùng nhau ăn những bữa đói, bữa no. Cùng nhau trải qua những ngày hào nhoáng rồi có khi chẳng có một xu nào trong tay. Tôi động viên, ở bên anh khi anh mệt mỏi với cuộc đời này, vỗ về anh khi sóng gió ập đến và nắm tay nhau vượt qua. Nhìn anh chán nản và xa ngã với cuộc vui, và với nhiều người đàn bà khác. Nhưng rồi tôi vẫn bỏ cuộc, không phải vì yêu không đủ nhiều hay không đủ đậm sâu.

Mà là vì anh để tôi chờ đợi quá lâu, tôi không chờ nổi nữa.

Tôi từ bỏ để đi về phía có ánh sáng của riêng mình, lạnh lùng và tàn nhẫn, có người nói tôi vô tình, nói tôi quá tàn nhẫn, nhưng tôi hiểu, lúc ấy nếu như tôi không tự thương mình, sẽ chẳng ai thương tôi.

Anh ấy có thể từng hận tôi, nhưng nỗi hận của anh ấy và tương lai của tôi, tôi cần để tâm điều gì hơn?

Phụ nữ thật ra chưa từng sợ khi chờ đợi người đàn ông của mình thành công, mà thứ khiến họ sợ chính là chờ đợi mãi, mà không biết phải chờ đến bao giờ.

Khi tôi mới từ bỏ tình yêu của mình, tôi loạng choạng không lối đi, loạng choạng trong chính cái thanh xuân của mình, không biết bắt đầu từ đâu, mỗi bước đi đều như giẫm lên những mảnh gương vỡ, chỉ cần cúi đầu là sẽ thấy hiện diện hình ảnh kỷ niệm của quá khứ ủa về, nên tôi vẫn phải bước đi dù dưới chân đau đến nghẹn ngào mà tuyệt không cúi đầu nhìn xuống.

Bảy năm sau, bây giờ nhìn lại, đã qua bảy năm rồi.

Khi tôi không có khả năng lựa chọn hay điều khiển cuộc sống của mình, tôi buộc phải từ bỏ một thứ để làm bàn đạp cho động lực mình đi lên. Tôi buộc phải đánh đổi thứ tôi yêu thương để lấy đau thương làm bệ đỡ cho mình cố gắng, có người nói tôi lấy tổn thương của bản thân để thành công là tàn nhẫn với bản thân, nhưng tôi không hối hận, vì đã từ bỏ, vì có những thứ phải từ bỏ, vì nó không có ngày mai.

Nếu ai đang loạng choạng trong tháng ngày thanh xuân, loạng choạng trong ngày tìm ra lối đi cho chính mình, thì im lặng đặt tay lên tim mình, thử hỏi xem nó thật sự muốn gì.

Nếu thật tâm muốn thì đừng bao giờ hối hận, can đảm từ bỏ thì đừng bao giờ tiếc nuối. Vì thành công không dành cho những người hối hận.

Tôi chưa từng mong cầu sự hoàn hảo, chưa từng cầu mong có được cả sự nghiệp lẫn tình yêu cùng một lúc. Vì trên đời này, ngọc cũng có vết, người cũng có khuyết, nên sự hoàn hảo như một bộ phim viễn tưởng không có thật.

Chúng ta sống có thể không thực dụng nhưng nhất định phải thực tế. Vì không có tiền, không có sự nghiệp thì chúng ta sẽ chẳng có gì cả.

Khi yêu, chúng ta chỉ cần sử dụng trái tim.

Nhưng đứng giữa yêu và sự nghiệp, hãy vận dụng lý trí.

Vì khi thành công, biết đâu đời sẽ trả cho ta tất cả.

...

Ghen Với Người Yêu Cũ Của Người Yêu

Người yêu cũ của người yêu, ghen hay không?

“Tao với anh ấy mới cãi nhau rồi.”

“Lý do?”

“Tao ghen với bạn gái cũ của anh ấy.”

Cô liếc mắt bằng ánh mắt khinh bỉ.

“Đàn bà có thể ngu, nhưng tuyệt đối đừng không hiểu chuyện.”

“Là thế nào?” Bạn cô hỏi lại.

“Mày có thể ngu, trong đầu có thể có cái suy nghĩ ghen với người cũ, nhưng tuyệt đối đừng nói ra cái ngu đấy, vào tai đàn ông, mày chính là đứa không hiểu chuyện. Mà đàn bà không hiểu chuyện chỉ khiến đàn ông nhanh chán.”

“Nhưng mỗi khi vào facebook xem hình cũ của họ trong facebook đưa kia, tao rất khó chịu.”

“Thế mày có quá khứ không?”

“Có.”

“Mày có từng yêu không?”

“Có.”

“Quá khứ đôi khi chính là sự giới hạn của một người, đừng bao giờ chạm vào giới hạn của họ, mày sẽ chỉ là người đại thôi. Cũng có người vui vẻ kể lại cho mày quá khứ của họ, không phải vì mối tình trước không sâu đậm, mà là vì họ muốn mày hiểu về bước đường họ từng đi qua.

Nhưng cũng có người tuyệt nhiên không bao giờ nhắc lại quá khứ và cũng không muốn ai chạm vào, không phải do yêu người phụ nữ bên cạnh quá ít hay yêu người phụ nữ trước quá nhiều, mà có khi chỉ là mỗi tình trước quá đau khổ, họ không muốn chạm tới hay nhắc lại.”

Bạn cô im lặng, cô nói tiếp.

“Ai cũng có quá khứ, ai cũng từng đi qua những cung đường không có đối phương ở hiện tại trong đấy. Đến sau thì phải chấp nhận, mà không có quyền ghen với quá khứ. Ai cũng từng có một mối tình khắc cốt ghi tâm, nhưng khắc cốt ghi tâm thì sao chứ, chẳng phải hiện tại vẫn là người ở bên cạnh mà hay sao? Còn lại đi ngắn hay đi dài thì phải dựa vào mà.”

Đàn bà ghen tuông đã là đại, ghen với quá khứ của đàn ông còn đại hơn.

Đừng đau khổ hay oán giận quá khứ của đối phương vì chúng ta chưa từng đến bên ai mà chưa đi qua dăm ba mối tình, cái quan trọng sau khi đi qua vài người đến thế, lại vẫn quyết định dừng chân bên cạnh đối phương, đấy đã là duyên phận.

Quá khứ không bỏ lỡ thì lấy đâu ra cơ hội cho chúng ta trân trọng?

Đàn bà đại là sợ hãi trước quá khứ sâu đậm của đàn ông, đàn bà không chính là mỉm cười tự tin trước quá khứ vì bản thân có thể khiến đối phương sâu đậm hơn thế.

Tôi thích đàn bà bản lĩnh, vì họ luôn tự tin trên bước chân của cuộc đời. Cho dù là bước sai, họ vẫn tự tin bản thân có thể đi lại hoặc đổi đường.

“Đàn bà không tự tin với tương lai thì mới đại đi ghen với quá khứ.”

Thế Nào Gọi Là “hợp” Trong Tình Cảm?

Tại sao tỉ lệ hai người chia tay vì lý do không hợp nhiều hơn là lý do hết yêu hay kể cả ngoại tình, chung quy đều ít hơn lý do không phù hợp, tại sao?

Hai người đến với nhau, ngay từ khi sinh ra thì môi trường sống đã khác, thì lấy đâu ra người ngay từ đầu đến với nhau đã hợp nhau?

Chúng ta khi kết thúc một mối quan hệ tình cảm vì lý do “không hợp” mà cả hai đều không hiểu rõ việc thế nào gọi là “ích kỷ” chúng ta đều chỉ sống cho riêng mình mà không nghĩ, đôi khi trong tình yêu, cần phải thay đổi và thích ứng với đối phương.

Có những người thì quá mức nhàn hạ, và đối phương thì lại quá mức bận rộn, người nhàn hạ thì sinh ra nhiều rảnh rỗi, mà rảnh rỗi thì lại hay lảm nhảm. Còn người bận rộn thì hay sinh ra mệt mỏi, mà sự mệt mỏi lại cần được tiêu hóa, mà người nhàn hạ thì lại trách người bận rộn vô tâm, rồi người bận rộn lại nói người nhàn hạ không hiểu chuyện. Mà thực chất thì cả hai đều không hiểu đối phương và chỉ sống cho cảm xúc riêng mình.

Có những người thì nhạy cảm với lời nói, còn đối phương thì lại hay nói ra nhưng không suy nghĩ. Chung quy thì người nói vô ý người nghe dễ tâm, nên trong tình yêu, đôi khi phải học cách đặt mình vào suy nghĩ của đối phương để sống.

Hoặc có những người cuộc sống của họ vô cùng náo nhiệt, có rất nhiều người, còn đối phương cuộc sống thì chỉ có một mình họ, chỉ xoay quanh họ. Một người thì có nhiều người cần để tâm, còn một người thì chỉ để tâm đến một người.

Tình yêu cũng giống như sợi chun, phải cần cả hai cùng nhau đàn hồi, cùng nhau đưa đẩy, chứ không phải là một người cố gắng vô nghĩa.

Thật ra, lý do “không hợp” chỉ là bao biện cho thói ích kỷ, không muốn thay đổi bản thân và không đủ bao dung với người mình yêu thương mà thôi.

Chúng ta bên nhau, không chỉ là để yêu, mà là để cùng nhau cố gắng cùng nhau hoàn thiện bản thân, là chúng ta nhìn xem đối phương yêu mình bao nhiêu và vì mình thay đổi thế nào.

Thật ra với tôi, khi thật lòng yêu một người, nếu anh ấy nói tôi đừng giảm cân nữa, vì tốt và lo lắng cho tôi, tôi nhất định sẽ không giảm cân nữa.

Nếu tôi nói anh ấy đừng uống rượu nhiều, vì biết tôi lo lắng anh ấy sẽ bớt uống rượu đi.

Hoặc là.

Khi tôi làm việc muộn, anh ấy biết và chờ tôi đi ngủ cùng, ngày hôm sau tôi nhất định sẽ xong việc trước giờ đi ngủ vì tôi không muốn anh ấy mệt mỏi.

Hoặc là khi anh ấy mệt mỏi với công việc, anh ấy muốn yên tĩnh, tôi nhất định sẽ im lặng không gặng hỏi, đến khi anh ấy thoải mái, anh ấy sẽ tự nói.

Cuộc đời này tỉ lệ có thể gặp được người thích hợp 100% là rất nhỏ.

Nhưng vì yêu nên đôi khi chúng ta vì nhau mà thay đổi, vì nhau mà bao dung, và hòa nhập với nhịp sống của đối phương.

Không nhanh không chậm, vừa để nắm tay nhau là đủ.

Nếu gặp được người như thế. Tôi nhất định sẽ cúi người buông xuống sự kiêu ngạo của bản thân.

Và đồng thời anh ấy cũng phải vì tôi mà dẹp đi cái tôi của đàn ông vốn có.

Vì cuộc đời này, tôi không tìm người thích hợp, mà tìm người phù hợp để cùng nhau cố gắng.

Bởi những thứ quá hoàn hảo, hoặc bước đi trên con đường quá phẳng phiu, thường không lưu giữ quá nhiều dấu ấn.

Ưu Điểm Của Độc Thân

Ưu điểm của độc thân chính là bình thường sẽ cảm thấy tự do.

Nhưng khuyết điểm của độc thân chính là khi mệt mỏi sẽ cảm thấy cô độc.

Khi đàn bà lựa chọn sự độc thân, thì phải chấp nhận một lý do chính là ban ngày dễ chịu bao nhiêu thì ban đêm tỉ lệ nghịch bấy nhiêu.

Rốt cuộc, độc thân không đáng sợ, đáng sợ chính là không vượt qua được sự cô đơn trong lòng mình.

Tất cả mọi sự trên đời, có ưu thì sẽ có khuyết.

Bạn có thể cảm thấy độc thân là một sự lựa chọn hoàn hảo, khi bạn đã quá mệt mỏi với cuộc sống này, đã trải qua quá nhiều đau thương và thứ bạn cần chính là sự yên tĩnh, sự tĩnh lặng, nhưng điều ấy chỉ cần trong một quãng thời gian nhất định, không phải duy trì mãi mãi.

Đừng lựa chọn độc thân chỉ vì muốn che đậy đi sự sợ hãi của bản thân.

Bạn có thể chấp nhận sự cô đơn được một thời, nhưng không thể chấp nhận sự cô đơn một đời.

Bạn có thể mong muốn độc thân khi mệt mỏi, nhưng khi tĩnh tâm bạn sẽ thấy độc thân không thể đi cùng bạn đến suốt đời.

Đã là đàn bà, ai cũng có đôi lần mỏng manh, cũng có đôi lúc yếu mềm hay vài ngày ốm yếu, rốt cuộc, vẫn mong cầu có một người đàn ông ở bên, để chở che, để chăm sóc và để vỗ về.

Độc thân, chỉ có thể mang tính chất thời điểm. Đàn bà lựa chọn độc thân, chỉ là để che đậy sự mất niềm tin và sợ hãi tin tưởng vào một người của bản

thân.

Rốt cuộc, đàn bà lựa chọn độc thân, không phải vì bản thân thích, mà chỉ là không dám bước tiếp lần sau.

Chúng ta sinh ra là đàn bà, đều không khỏi gắn liền với ba chữ “phận đàn bà”.

Đừng cố chấp, đừng gồng mình, đừng quặn mình trong đêm với sự cô đơn vây chặt, và đừng bao giờ cố chấp với sự sợ hãi vì nó sẽ trở thành sai lầm.

Độc thân một thời để tìm lại sự bình yên là việc tốt, độc thân một đời vì sợ hãi là hèn nhát. Đi sai thì đi lại, yêu sai thì yêu lại. Nghỉ ngơi để bước tiếp, không phải nghỉ ngơi để dừng chân.

Cuộc sống mở ra nhiều con đường để con người lựa chọn lối đi phù hợp. Sinh ra nhiều biến cố để chúng ta nếm trải được sự đời.

Phụ nữ, khi quá mệt mỏi thì hãy tìm một người đàn ông để bản thân có thể yếu mềm đi một chút. Đừng quá gồng mình, để đến khi bạn kiệt sức, bạn mới thấy bạn đã bỏ lỡ quá nhiều thời gian như thế nào.

Thời gian chính là thanh xuân, đừng bỏ lỡ quá nhiều, để rồi sau này nhìn lại, bạn sẽ lại nuối tiếc.

Mười Nguyên Tắc Sống Và Yêu

Phụ nữ sống trên đời nhất định phải có nguyên tắc của chính mình.

Một số nguyên tắc trong cuộc sống nhất định phải nhớ.

1. Ngủ với đàn ông, không tin lời đàn ông nói trên giường. Không uống thuốc, phải mang bao, cấm chụp hình.
2. Không dây dưa, không níu kéo với người sau chia tay đã có bạn gái.
3. Đàn ông có vợ và bạn gái là điều cấm kỵ, biết thì nên tránh, đừng cố sai.
4. Không gọi quá hai cuộc, không nhắn quá ba lần. Người ta bận thì không nên gọi, người ta không muốn thì càng không nên gọi.
5. Gia đình của người yêu và chồng dù có khó khăn và độc đoán đến bao nhiêu, vẫn phải luôn giữ thái độ tôn trọng. Vì nếu gia đình bạn như thế, bạn cũng mong sự đối đáp tương tự.
6. Không đợi đàn ông đi chơi đêm về, đợi một lần, hai lần, nếu họ không về đúng giờ, đừng đợi tiếp. Đừng để điều gì thành thói quen, điều bạn làm sẽ chỉ là việc hiển nhiên mỗi ngày.
7. Không ghen tuông quá nhiều, vì người yêu mình, họ sẽ tự biết làm mình yên lòng.
8. Ngủ với người mình yêu, hôn người yêu mình.
9. Níu kéo không xấu hổ, xấu hổ là níu kéo người không còn yêu mình.
10. Đàn ông không phải thước đo khẳng định sắc đẹp của phụ nữ, luôn phải đẹp, đầu tiên để bản thân tự tin, sau mới là để đàn ông ngắm nhìn. Mà

thực ra với đàn ông, bạn đẹp nhất khi không mặc gì, nên không cần để tâm, mình tự tin trước đã.

...

Đau lòng nhất trên đời chính là anh có thể cho em tất cả, nhưng thứ anh không thể cho, chỉ đơn giản là sự “thật lòng”.

Buồn bã nhất chính là người phản bội lời hứa không phải là người hứa mà chính là người nghe, không phải vì người hứa không thực hiện được mà phương thức thực hiện khiến đối phương không chấp nhận được nên cam tâm từ bỏ.

Khổ tâm nhất với em chính là, anh có thể thấu hiểu tất cả phụ nữ trên đời, mà lại không thể hiểu nổi nỗi đớn đau của một người phụ nữ bên mình.

Chọn Đàn Ông Trên Ba Yếu Tố

Đàn bà chọn người để yêu, hãy dựa trên ba yếu tố “phải”.

1. Phải chung thủy
2. Phải tôn trọng
3. Phải cố gắng

Đàn bà, chọn đàn ông, nhất định phải chọn người chung thủy. Nếu không chọn được, khi cảm thấy có điều bất ổn, khi phát hiện có điều dối lừa, hãy lập tức chia tay.

Sự tôn trọng là điều cần thiết tất yếu trong một mối quan hệ, một người đàn ông không tôn trọng mình, đồng nghĩa với việc anh ta có thể làm tổn thương mình. Và cuộc đời mỗi người chỉ có duy nhất một người bố, tuyệt đối không cần người bố thứ hai. Trong tình cảm, nếu không có sự tôn trọng, chính là không có sự tự tôn, đàn bà không có sự tự tôn, thì chỉ là một con rối tiêu khiển, không có giá trị.

Đàn bà chọn chồng, chọn người yêu, không cần phải chọn người giàu, cũng không cần phải lựa chọn người có gia cảnh bề thế hay cơ cấu ổn định, chọn người bên mình, chỉ cần chọn người biết “cố gắng” bấy nhiêu là đủ. Không cần đặt ra tiêu chuẩn quá cao cho đàn ông, chỉ cần chọn người cho mình thấy được sự nỗ lực và cố gắng thì cho dù anh ta có nghèo khó chúng ta cũng sẽ có thể vì nhau mà vượt qua.

Đàn bà sống nhất định phải có nguyên tắc của chính mình, đừng vì bất kể ai mà phá vỡ đi nguyên tắc ấy. Cho dù ở thời điểm nào cũng đều phải nhớ kỹ. Đàn ông sẽ không trân trọng một người đàn bà sống vô nguyên tắc và sống

không có lập trường.

Giá trị của đàn bà không phải do đàn ông tạo ra mà do chính bản thân mình tạo nên.

Đàn ông chỉ là làm một điểm nhấn cho cuộc sống của bạn chứ không phải người khẳng định giá trị của bạn trong cuộc sống.

Bạn sẽ sống có nguyên tắc và lập trường, khi bạn biết mình muốn là ai.

Người khác sẽ tôn trọng bạn, khi bạn biết tôn trọng chính bản thân mình.

...

Bạn Muốn Yêu Một Người?

Thật ra cuộc đời này công bằng lắm.

Bạn muốn yêu một người đẹp trai, thì phải chấp nhận anh ta rất đào hoa.

Bạn muốn yêu một người tài giỏi, thì phải chấp nhận anh ta bận rộn và đôi lúc vô tâm.

Bạn muốn yêu một người hăng ngày kè kè bên cạnh, thì phải chấp nhận anh ta vô công rồi nghề.

Bạn muốn một người đàn ông biết nấu ăn, thì phải chấp nhận anh ta đã từng nấu ăn cho người phụ nữ khác.

Bạn muốn yêu một người dẻo miệng và khôn khéo, chấp nhận đi anh ta đã quá sôi đời rồi.

Bạn muốn yêu một người ga lăng, thì phải thấu hiểu sự ga lăng bạn đang hưởng thụ chính là điều mà những người phụ nữ trước đã dạy cho anh ta.

Bạn muốn yêu một người có hiếu với cha mẹ thì phải chấp nhận đôi khi bạn sẽ gặp phải người nghe mẹ hơn nghe vợ, và có đôi khi bạn sẽ thiệt thòi.

Bạn muốn yêu một người đàn ông xa hoa và hào nhoáng thì cho dù kết cục có ra sao, ngay từ đầu bạn đã sống thực dụng, đừng mong họ sẽ thật thà.

Bạn muốn một người hoàn hảo, có, nhưng không phải của bạn.

Thật ra cuộc đời này công bằng lắm, bạn có được thứ này, hẳn phải mất đi một thứ khác. Trên đời này không ai là hoàn hảo và không ai không có điểm xấu, con người đến với nhau chính là chấp nhận điểm xấu và hoàn thiện cái khiếm khuyết của nhau.

Mỗi người đều tự hỏi, không biết rồi bản thân sẽ gặp người như thế nào, sẽ yêu người ra sao và khi yêu đối phương sẽ đối xử với mình thế nào. Mà lại không ai tự nhìn lại bản thân và đặt câu hỏi, rồi bạn sẽ yêu một người bằng cách nào, bạn sẽ gặp một người tương xứng với bản thân ra sao và khi yêu, bạn đối xử với họ như thế nào.

Chúng ta đừng đòi hỏi yêu cầu ở một người quá cao vì chưa chắc bản thân đã tương xứng với những yêu cầu mà bản thân muốn.

Con người đến với nhau chính là cái duyên, không phải thứ có thể đòi hỏi, khi mà bạn muốn đòi hỏi, đầu tiên phải xác định bản thân xứng đáng và tương xứng với điều ấy.

Duyên đến thì đón

Duyên đi thì tiễn

Người đến thì hoan hỉ

Người đi không sầu bi.

Cho Đi Không Đồng Nghĩa Với Nhận Lại

Bạn không nỡ làm họ tổn thương, không đồng nghĩa với việc họ cũng không nỡ làm bạn thương tổn.

Bạn không nỡ nhìn họ đợi lâu, nhưng không đồng nghĩa họ sẽ không cầu nhau khi đứng chờ bạn.

Bạn không nỡ để họ ghen tuông mà rạch ròi với các mối quan hệ, nhưng lại chẳng đồng nghĩa với việc, họ cũng sẽ vì bạn mà nghĩ suy.

Tất cả những điều bạn làm ở trên đời này, hoàn toàn không đồng nghĩa họ sẽ lặp lại như vậy với bạn.

Không phải là bạn cứ cho đi, thì họ sẽ đáp lại.

Tất cả những gì bạn làm, đều là bạn tự nguyện, cả tình yêu của chúng ta cho đi, cũng là chúng ta cam tâm tình nguyện. Còn họ có tử tế đáp lại hay không, chúng ta không có quyền ép buộc.

Khi bước chân vào tình yêu, hãy nhớ một điều, cho đi không đồng nghĩa với việc nhận lại. Gửi đi không có nghĩa là sẽ có phản hồi. Mỉm cười phút trước cũng có thể bật khóc phút sau.

Nếu như tình yêu dành cho họ mà mãi không có hồi đáp, đừng cố gắng bám víu lấy họ, cũng đừng làm ra những hành động hay những chuyện thái quá, hãy tao nhã mà quay lưng, nụ cười phút cuối luôn đặt lại những ấn tượng tốt đẹp.

Khi người bạn yêu phản bội, nhất định đừng hỏi nhiều, có những việc chỉ nên biết trong lòng, không nên hỏi ra miệng, những câu như “Anh còn yêu em không”, “Anh yêu cô ấy hơn em à”, “Anh đã từng yêu em chưa”, “Cô ấy

có gì tốt hơn em"... Tốt nhất đừng nên nói.

Có những câu hỏi, càng hỏi chỉ càng khiến bạn bối rối, họ có yêu cô ấy nhiều hay không, thì cũng đã phản bội bạn. Đã từng yêu bạn chưa, dù có thì sao, cũng chỉ là đã từng. Họ có tốt hơn bạn hay không đều không quan trọng, quan trọng là cảm giác mới lạ. Chung quy có những việc đừng nên hỏi quá sâu, cũng đừng nên biết cặn.

Trên đời này có một loại nghệ thuật gọi là khôn ngoan.

Có những việc nên dừng lại đúng lúc, có những người phải giết họ bằng sự ngọt ngào đầy man trá.

Vì vốn dĩ cuộc đời này trăm chuyện bi hài, bất kể điều gì bạn không dám nghĩ cũng đều có thể xảy ra. Có rất nhiều chuyện, bạn càng muốn làm rõ, càng rồi ren, càng muốn hiểu hết, càng đau thương.

Có những việc chỉ nên hiểu vừa đủ, biết vừa phải.

Khi bạn thật sự thấu hiểu cuộc đời bạn sẽ hiểu, một câu chuyện dù có to tát đến đâu, nếu bạn không để tâm quá nhiều, nó cũng chỉ giống như vấp phải một cục đá, đau chân vấp ngã nhưng vẫn thản nhiên đứng lên đầy kiêu hãnh.

Có đôi khi người uống rượu, rượu không say, mà thứ làm người say lại là tâm trạng của người uống. Chuyện lớn hay không, còn tùy thuộc vào thái độ đối mặt của người trong cuộc.

Tâm an còn do người, muốn khóc hay muốn cười, là tùy bản thân.

"Chúng ta càng trưởng thành, càng thấu hiểu, trong tình yêu, có hạnh phúc, có đau thương, có niềm vui ắt cũng có nỗi buồn, nhưng chỉ không có thứ gọi là 'một đời' mà chỉ có thứ gọi là 'một thời' vậy thôi."

Đã Từng Gặp Một Người Như Thế Chưa?

Bạn đã gặp một người, biết rõ ràng cả hai không có kết quả, biết rõ đoạn đường này không có lối ra, biết rõ ràng rồi cũng có ngày kết thúc, mà vẫn nhắm mắt bất chấp, yêu được một ngày thì yêu thêm một ngày, được một giờ thì yêu thêm một giờ.

Bạn đã gặp một người như thế chưa, mặc cho anh ta nói dối, mặc cho anh ta lừa gạt, biết rằng ngay cả nụ cười, ánh mắt dành cho bạn cũng là dối trá, mà bạn vẫn cố chấp trấn an bản thân rằng, anh ta sẽ đổi thay.

Bạn đã gặp người như vậy chưa, gặp một người mà gia đình đối phương ngăn cấm, mặc cho gia đình đối phương ghét bỏ, nhưng chỉ vì một câu “anh sẽ cố gắng” của đối phương mà bỏ đi cả tự trọng, chỉ vì nụ cười ấm áp trấn an sẽ ổn của họ mà an tâm.

Bạn đã từng gặp người như thế chưa, một người khiến bạn tha thứ hết lần này qua lần khác, một người phản bội, bỏ mặc bạn trong đêm tối với những người đàn bà khác, với những cuộc vui, nhưng rồi bạn vẫn tha thứ, vì anh ta nói anh ta sẽ đổi thay, bạn biết rằng là giả, nhưng bạn vẫn tin, vì bạn yêu.

Bạn đã gặp người như thế chưa, bạn chạy theo anh ta cả một quãng đường dài, đi theo anh ta suốt quãng đường thanh xuân, đơn phương ngu ngốc hết cả tuổi trẻ anh ta vẫn chưa từng động tâm, đến khi bỏ cuộc, anh ta lại quay đầu và nói “thích” nhưng đáng tiếc lại bỏ lỡ.

Bạn đã gặp người như vậy chưa, người mà trái ngược với tính cách của bạn hoàn toàn, người mà phản nghịch lại với những gì bạn suy nghĩ, người mà bạn thích náo nhiệt, anh ta lại thích tĩnh lặng. Người mà lúc cãi nhau bạn

thích nói hết suy nghĩ của mình, còn anh ta thích im lặng. Người mà khiến bạn phá lệ toàn bộ quy tắc của mình, người mà khiến bạn đi ngược với chiều yêu.

Bạn đã gặp người như thế chưa, người mà bạn biết là sai người, sai cả thời điểm. Người mà bạn biết nếu cố chấp thì đều sẽ tổn thương, đều sẽ bị xã hội chê trách, người mà bạn biết sai mà vẫn không thể ngừng lại, người mà bạn hiểu, không bao giờ có tương lai. Nhưng lại là người khiến bạn chấp nhận đời này trầm luân, không cần ánh sáng.

Bạn đã gặp người yêu bạn như một kẻ thừa, gặp một người ở bên mà như không, bạn đã gặp một người yêu bạn một cách vô tâm không bằng một kẻ xa lạ. Bạn đã yêu một người vô tâm chưa, khi bạn mệt, bạn đau, bạn chán nản, nhưng anh ta lại chưa từng để tâm. Khi bạn bấp bênh với cuộc đời này, bạn lại chỉ có thể chống chọi một mình vì, anh ta không quan tâm.

Bạn đã gặp người như thế chưa, biết rằng không có kết quả nhưng vẫn cố chấp tiếp tục. Chỉ vì bạn yêu.

Biết rõ người này không thuộc về mình, nhưng vẫn gắng gượng siết chặt tay họ dây dưa thêm một đoạn đường.

Có những người, phải vấp ngã, phải sai người, thì mới thật sự trưởng thành.

Nếu thanh xuân chưa từng gặp một người như thế, thì sẽ là đáng tiếc. Thanh xuân chính là không sợ lạc đường, không sợ đi sai, chỉ sợ không dám.

Đi sai thì đi lại, lạc hướng thì tìm đường.

“Thanh xuân, vì có anh hiện diện mới trở nên hoàn mỹ.”

...

Cố Chấp Vì Một Người Đồng Thời Họ Cũng Phải Bất Chấp Vì Mình

Mọi sự chân thành khi đối phương hết yêu thì đều chỉ là “trò nực cười”.

Có nhiều người thường hỏi “làm sao để biết họ hết yêu mình”. Khi đàn ông hết yêu, họ sẽ không thay đổi toàn bộ từ cử chỉ, hành động, thói quen, sẽ không thay đổi 180 độ mà thay đổi từ từ, chậm rãi, để đến khi bạn nhận ra, cả hai đã vô tình cách nhau một quãng đường rất xa.

Khi đàn ông không còn muốn bên bạn, ghen tuông đối với họ là phiền phức, hờn dỗi đối với họ là trẻ con, rơi lệ chính là không hiểu chuyện. Bạn quan tâm thì chính là xâm phạm vào quyền riêng tư của họ, và khi bạn hỏi một điều gì đấy, thái độ của họ chính là thiếu kiên nhẫn trả lời.

Khi một người hết yêu, thứ có thể dễ dàng nhận ra chính là đối với bạn họ không còn đủ kiên nhẫn, giống như trước đây khi bạn khóc, họ có thể vỗ về, nhưng sau này thì không, nước mắt chỉ là thứ rách việc và phiền nhiễu.

Vậy nên, khi phát hiện đối phương đã dần có khoảng cách với mình, nhận ra đối phương không còn muốn bên cạnh, đã quyết định quay đi thì đừng nhìn lại.

Quyết định quên thì đừng bao giờ nhớ. Quyết định rời bỏ thì dù có gặp lại cũng đừng mở miệng nói câu chào. Hãy nhớ, trên đời này bất kể ai ngoài xã hội cũng có thể phản bội bạn, nhưng bạn tuyệt đối đừng bao giờ phản bội chính mình.

Khi một người không biết yêu thương bản thân, thì không ai yêu thương bạn cả.

Khi biết họ hết yêu, cũng đừng lấy điều ấy mà quá đau đớn, mà hãy coi nó như một chuyện cười, quá buồn cười phải không. Bài học của cuộc đời cho dù đi đến cuối đời cũng sẽ không thể học hết, nên tại sao có câu “Học, học nữa, học mãi!” Đã là bài học, học để sau này đừng bao giờ phạm lại một sai lầm lần thứ hai.

Hãy nhớ, bạn yêu một người bao nhiêu, không đồng nghĩa họ sẽ yêu lại bạn bằng ngần ấy. Bạn chân thành thế nào, không có nghĩa họ cũng sẽ chân tình trao đi, đừng đại khờ tin tưởng vào tình yêu trên đời này toàn diện, cuộc sống chính là đôi khi bạn cố chấp không buông tay, nhưng chưa chắc họ đã muốn nắm lấy tay bạn.

Trên đời này đến cạnh nhau thì chỉ cần một lý do, nhưng chia tay thì lại có rất nhiều lý do, cho dù là “bất hợp lý” nhưng đối phương lại cố gắng biến nó thành “hợp lý” một cách đầy “phi lý” nực cười.

“Cố chấp vì một người trong đời cũng đồng nghĩa họ phải bất chấp vì mình.”

...

Sau Khi Chia Tay, Phụ Nữ Nhận Ra Những Bài Học Gì?

Vì cuộc đời này vốn dĩ lắm chuyện vô thường, thứ ở trong tay có đôi khi chưa chắc đã là của mình. Có những thứ cho đi phải chấp nhận việc không đồng nghĩa có thể nhận lại.

Yêu nhau hôm nay, rời xa ngày mai, ngày bắt đầu thì cũng xác định rằng sẽ có ngày kết thúc, nhưng kết thúc ở ngã tư đường hay lễ đường thì còn tùy thuộc vào đoạn đường.

Nhan sắc không phải là thước đo tình cảm, xinh đẹp không phải thứ có thể níu chân đàn ông, vì thứ đàn ông thích chính là mới lạ, chứ không phải quen thuộc.

Nước mắt sẽ không có giá trị nếu như đàn ông không còn tình cảm, thứ có thể khiến đàn ông day dứt phút chia tay không phải nước mắt mà chính là nụ cười. Đàn ông sẽ chỉ thắc mắc tại sao bạn cười, chứ tuyệt đối không bao giờ nghĩ tại sao bạn khóc.

Phụ nữ không phụ thuộc, sống tự lập thì mới có quyền, phụ nữ sống phụ thuộc, vĩnh viễn không có quyền lớn tiếng. Xã hội hiện nay chính là, đồng tiền đi liền với miệng, tự lập đi đôi với tự tôn, bạn không có tiền, bạn chẳng là gì cả.

Đừng dùng nhan sắc mê hoặc đàn ông, vì thứ bạn nhận được chỉ có đôi mắt của anh ta chứ không phải trái tim. Nhan sắc vĩnh viễn không phải sức đo lường sự quyến rũ của bản thân, tự tin vào nhan sắc mê hoặc đàn ông, dù bạn có tốt bao nhiêu, trong miệng người đời bạn vẫn chỉ là hồ ly.

Đừng chạy theo họ, bạn chạy theo họ thì họ cũng chạy bạn, nhưng bạn thử dừng lại bạn sẽ thấy, họ sẽ đứng lại và quay đầu tìm bạn, vì bạn biết sao không, họ sẽ không bao giờ thắc mắc tại sao bạn chạy theo họ, nhưng họ sẽ nghĩ, tại sao bạn không theo họ nữa.

Cuộc đời nói đúng ra chính là NGƯỢC ĐỜI.

Sau chia tay bạn nhận ra được gì?

Chính là đàn ông không thích trói buộc, ban đầu mới yêu, bạn hơi hốt thì họ lại dễ tâm, yêu lâu về sau bạn càng quan tâm thì họ lại càng vô tâm, bạn biết sao không?

Đấy chính là CUỘC ĐỜI.

Có những người cứ muốn thử tình cảm của một người mà thử cách IM LẶNG.

Họ cứ nghĩ nếu đối phương tìm mình, chủ động liên lạc với mình thì chính là họ yêu mình.

Mà không ai hiểu rằng, tình yêu là không có sự tự tôn mà càng không nên đánh giá cao địa vị của bản thân trong lòng người khác.

Bạn đợi họ nhắn tin “xin lỗi” đợi họ gọi điện nói “anh sai” hay đợi họ biết lỗi hoặc hạ mình tìm đến bạn nhưng bạn biết đâu họ cũng đang chờ bạn làm như thế.

Rồi sau đó thứ bạn nhận được là gì? Chính là sự lặng im, sự biến mất như chưa từng tồn tại trong cuộc sống của nhau.

Bạn biết đấy gọi là gì không? Đấy gọi là ĐỜI!

Hôn Nhân Là Thứ Thà Đợi Chứ Không Gật Bừa

Đứa bạn cũ của tôi đã lấy chồng được hơn hai năm, khi ấy nó quyết định cưới vì nó đã có bầu. Sau hai năm, nó và chồng nó đã ly dị, vì người đàn ông kia ngoại tình.

Bà chị chơi với tôi quyết định lấy chồng một cách nhanh chóng. Khi ấy tôi hỏi lý do gì chị lại lấy vội thế, chị ấy nói với tôi: “Chị già rồi.”

Hàng xóm gần nhà lấy chồng cũng cả bảy tám năm rồi, ngồi uống nước vỉa hè gần nhà, tôi nghe thấy cô ấy nói chuyện với mấy người xung quanh, nói rằng năm ấy lấy chồng vì bố mẹ hai bên quen biết và gán ghép, cả hai chỉ cảm thấy tương xứng, tình yêu thì không có, đến bây giờ có cũng không nhiều, nên hiện tại ở bên nhau giống bạn bè nhiều hơn là vợ chồng.

Nếu sau này lấy chồng, tôi nhất định sẽ lấy một người mà không phải vì bất kể một lý do gì cả. Tôi có một chấp niệm, thà chờ đợi chứ không vội găt đầu. Tình cảm không phải là thứ chúng ta có thể tùy tiện chấp nhận, hôn nhân không phải là thứ có thể duy trì chỉ bằng khi kết hôn với một lý do nào đấy.

Tôi sẽ không sợ già, phụ nữ đừng sợ già, vì cho dù chúng ta ở một độ tuổi nào đấy, chúng ta đều sẽ gặp được một người tương xứng với bản thân mình.

Đừng chọn vội để rồi chọn sai, đừng chọn đại để một đời ân hận.

Tôi muốn kết hôn với một người, chúng tôi lấy nhau sẽ không vì bất kể một lý do nào cả, sẽ không vì tôi sợ thanh xuân trôi đi mà bản thân lại ngày một già nua. Cũng không vì bác sĩ bảo cưới mà chúng tôi cũng phải găt đầu, càng không vì việc gia đình sắp đặt mà cấn rắng chấp nhận.

Hôn nhân phải là việc tình nguyện của cả hai bên, phải là thứ khi chúng ta nhìn lại sẽ là sự mãn nguyện chứ không phải nuối tiếc.

Tôi không muốn nuối tiếc khi chỉ vì mang bầu mà phải cưới, không muốn một người chưa muốn cưới tôi mà vì tôi có thai mà phải chấp nhận.

Tôi cũng không phải tuýp người sợ già mà gật tạm.

Hôn nhân là thứ thà muộn, còn hơn chọn vội.

Là thứ chờ đợi, còn hơn là đáp bừa.

Hạnh phúc không dựa trên bất kể một lý do nào, em muốn sau này mình lấy một người, không phải vì điều gì, chỉ là khi ấy em đã đi ngang qua quãng thời gian nông nổi của tuổi trẻ, đã nếm trải đủ bao nhiêu ngọt bùi của quãng thời gian trưởng thành, em mong anh sẽ xuất hiện khi em dừng chân ở quãng đường em cần an phận.

Chúng ta sẽ ở cạnh nhau, kết hôn khi cả hai thấy đủ, đã đủ yêu và đã đủ hiểu, không quá sâu cũng đừng quá cạn.

Mình kết hôn không phải vì sợ già, không phải vì bố mẹ, cũng không phải vì bác sĩ nói là phải nghe.

Mình sẽ kết hôn, bởi vì mình thấy phù hợp và hạnh phúc với sự hiện diện của đối phương, anh nhé.

...

Chậm Một Phút, Chậm Một Đời

Tao và anh ấy chia tay rồi.”

“Sao thế, mày điên à?”

“Tao không thấy vui khi ở cạnh anh ấy nữa.”

“Mày đợi nó bốn năm, đến khi nó thật sự quay lại thì sao lại chia tay được. Hai người mới quay lại được ba ngày mà tao thấy nó cũng yêu mày mà.”

“Đúng là tao đã từng chờ đợi anh ấy trở lại, nhưng khi tao chờ anh đã không trở lại. Bây giờ anh quay lại, tao cũng không còn muốn ở lại như trước nữa, thì có yêu hay không cũng không quan trọng”.

Hóa ra trên đời còn có chuyện như vậy. Có đôi khi chúng ta rất yêu một người, yêu đến mức chết đi sống lại, chỉ mong cầu một ngày đối phương sẽ thấu hiểu và đáp lại tấm chân tình, nhưng nào ngờ đâu, đến khi họ đáp lại, chúng ta vốn đã thay lòng.

Nó từng nói với tôi, nó chưa bao giờ cố chấp vì điều gì đến thế, nó chỉ muốn cố chấp một lần này. Nhưng cuối cùng, nó lại từ bỏ cố gắng bốn năm của bản thân chỉ vì chờ đợi quá lâu, nó đã thấm mệt. Hoặc đôi khi thứ nó chờ đợi vốn dĩ không phải do yêu sâu đậm mà chỉ là cái chấp niệm trong lòng.

Rất lâu sau này tôi mới hiểu một điều, khi giây phút chờ đợi trôi qua, mọi sự hồi đáp dù chân thành bao nhiêu cũng chỉ là vô tác dụng.

Giống như khi chúng ta thích một người, cho dù thích bao nhiêu, nhưng “thích” nó cũng chỉ có giới hạn chứ tuyệt nhiên không phải vô hạn.

Vậy mới nói, gặp đúng người, còn cần đúng thời điểm.

Chờ đúng người, nhưng đồng thời người cũng phải quay về đúng lúc, còn không thì bỏ lỡ.

Nhưng đáng tiếc thời gian không chờ đợi ai bao giờ.

Chậm một phút, chậm một đời.

...

Mạnh Mẽ Không Phải Là Bản Năng

Người đàn ông mà đàn bà nhớ đến vào mỗi buổi sáng chính là người mang lại hạnh phúc cho họ, và người đàn bà nghĩ đến mỗi khi màn đêm buông xuống chính là người mang lại cho họ những điều đau khổ.

Đàn bà có thể nguy trang ban ngày, nhưng lại lột trần hết sự nguy trang vào ban đêm.

Người mà đàn bà nhớ khi mặt trời lên cao, là người khiến họ hạnh phúc. Khi mặt trời xuống thấp, người mà họ nhớ đến, chỉ là người mang đến những tổn thương.

Có người nói, muốn nhìn bản chất thật của đàn bà, đừng nhìn vào ban ngày, hãy nhìn sau mười hai giờ đêm. Đây mới là chân thật.

Đừng tin vào những gì ban ngày đàn bà phô bày, thứ mà họ để bạn nhìn thấy, mãi mãi chỉ là vỏ bọc, con người thật của đàn bà sẽ luôn đi ngược lại với những gì bạn có thể thấy rõ.

Đàn bà ban ngày cười rộ rỡ bao nhiêu, ban đêm rơi lệ nhiều bấy nhiêu.

Nụ cười ban ngày tỉ lệ nghịch với nước mắt ban đêm.

Đàn bà lừa dối đàn ông ngay từ khi bắt đầu chính là che giấu đi con người thật và đợi đến khi thật tâm tin tưởng, họ mới tình nguyện phô bày ra sự yếu đuối của bản thân.

Đàn bà giỏi giang nhất chính là che đậy tổn thương và cố gắng tỏ ra mình bình thường kể cả khi bản thân đau khổ.

Phụ nữ không sinh ra là tự nhiên mạnh mẽ. Vì chúng ta phải từng yếu đuối

mới có thể biết rằng, nếu bản thân không trở nên mạnh mẽ thì không ai có thể giúp mình.

Mạnh mẽ không phải là bản năng mà là do quá trình tu dưỡng.

Mạnh mẽ không phải thứ có thể cố gắng mà còn cần quá trình mài giũa.

...

Sau Một Vài Mối Tình, Bạn Học Được Những Gì?

1. Kẻ thứ ba vĩnh viễn không thể xuất hiện, nếu như người đàn ông của bạn không cho phép.

2. Đừng tin vào lời đàn ông nói sau khi phản bội rằng anh khi ấy mất kiểm soát, anh bị lừa. Hãy nhớ, bộ phận sinh dục của đàn ông sẽ không hoạt động nếu anh ta không có hứng thú.

3. Nước mắt không khiến đàn ông yêu mình, chỉ khiến đàn ông thêm chán ghét mình.

4. Càng ghen tuông thì càng mệt mỏi, càng soi mói thì càng dễ chia tay.

5. Không tin rằng đàn ông bận rộn, bất kể một người bận rộn nào cũng có thời gian dành cho người mình yêu. Vì yêu sẽ tìm cách, không yêu sẽ tìm lý do. Đừng tin vào lý do “bận” quá nhiều.

6. Đàn ông có thể nói dối một lần vì sợ bạn buồn, có thể nói dối lần thứ hai vì sợ bạn nghĩ, nhưng nói dối đến lần thứ ba thì chính là vì bản thân anh ta, đừng tin tưởng.

7. Khi cãi nhau, nếu đối phương đã im lặng thì tuyệt đối đừng cố chấp nói tiếp. Khi người ta im lặng, một là không còn gì để nói, hai là họ muốn tĩnh lặng để bản thân bình tĩnh. Nên dù là một trong hai, nếu bản thân vẫn cố chấp nói, chính là tự làm khổ mình.

8. Đừng gọi quá hai cuộc, đừng nhắn quá ba lần. Nếu họ muốn trả lời thì họ đã trả lời, nếu họ không muốn thì cho dù bạn có gọi hay không thì cũng chỉ gây thêm sự phiền phức.

9. Tuyệt đối đừng ghen với bạn bè hoặc bạn thân của người yêu, nếu họ yêu bạn họ tự biết rạch ròi, nếu họ không yêu bạn bạn có ghen tuông cũng chỉ là tự biến bản thân mình thành người nhỏ nhen, họ yêu bạn, họ tự biết làm yên lòng bạn.

10. Người yêu cũ của người yêu không phải nỗi lo lắng, nỗi sợ hãi chính là người ở bên cạnh mình vẫn còn tình cảm với người cũ, ấy mới là quan trọng.

11. Đừng hỏi về quá khứ, nếu họ muốn kể họ đã kể, không đến lượt bạn hỏi.

12. Tình yêu chưa bao giờ là tất cả với đàn ông, giây phút phải đưa ra quyết định, đàn ông luôn lý trí hơn phụ nữ.

13. Phụ nữ quá ngu, đàn ông chán ghét. Phụ nữ quá khôn ngoan, đàn ông sẽ sợ hãi. Khôn có chừng và ngu đúng lúc, có những việc bản thân biết nhưng nhất định phải giả ngơ, có những việc bản thân không rõ, nhưng lại bắt buộc phải cho rằng mình tỏ tường, ấy mới là đúng.

14. Tuyệt đối đừng để điều gì thành thói quen, đừng quan tâm họ quá nhiều để rồi thành thói quen và trở thành điều hiển nhiên, đừng tha thứ quá nhiều để trở thành một khuôn khổ. Đàn ông phạm lỗi, đàn bà tha thứ, đàn ông quên nhanh, đàn bà nhớ lâu, mà người nhớ lâu thì người ấy khổ, ấy là quy luật.

15. Ban đầu yêu nhau, đừng tin câu đàn ông nói “Anh hạnh phúc khi có em ở bên” vì sau này có thể họ sẽ nói “Anh chúc em hạnh phúc”.

16. Với những người đàn ông trải đời, tuyệt đối đừng ngu ngốc tỏ ra bản thân đáng thương, đừng diễn kịch trước mặt người đã biết trước kết quả, tuyệt đối đừng ngu ngốc.

17. Khi chia tay, đừng tin lời đàn ông nói rằng “cho đến khi mất em anh mới biết em quan trọng” bởi vì thực tế chính là họ biết bạn quan trọng, nhưng họ lại kiêu ngạo cho rằng họ sẽ vĩnh viễn không đánh mất bạn.

18. Rồi sẽ có ngày những cuộc điện thoại dần thưa thớt, những tin nhắn

dần ít hơn, rồi sẽ có lúc thời gian gặp mặt cũng rút ngắn, rồi cũng có lúc, bản thân phải chấp nhận với việc, có mở đầu cũng có kết thúc, gặp gỡ rồi có lúc phải chia ly.

19. Vô tâm không phải bản tính mà là do có nhiều thứ khác cần để tâm.

20. Thứ dễ thay đổi nhất chính là lòng người, hôm nay có thể khiến bạn mỉm cười, ngày mai cũng có thể khiến bạn bật khóc.

21. Hạnh phúc hay bất kể điều gì đều chỉ mang tính chất thời điểm.

22. Đàn ông hứa, nghe chứ không tin.

23. Đàn ông thời kỳ đầu tiên và thời kỳ sau đấy chính là hai người hoàn toàn khác nhau, vậy nên đừng bất ngờ.

...

Yêu xa, là chúng ta xa cả nụ cười, cả nước mắt. Chúng ta xa niềm vui xa luôn cả nỗi buồn. Yêu xa là chúng ta ngăn cách ngay cả trái tim cắt đôi nhịp thở cắt luôn cả nỗi nhớ. Yêu xa, em biết là mình chỉ có thể gặp nhau trong mơ.

Yêu xa, là ngày ngày nhớ nhau đến gần gũi, là khi nghe tiếng chuông chờ tim cũng nôn nao màu nỗi nhớ.

Yêu xa, là em biết lòng phải tin không nghi ngờ.

Yêu xa, là em hiểu, em phải giấu kỹ những hờn giận không tên.

Khi yêu xa, là em phải cất đi những nhỏ nhen ích kỷ của trẻ con, phải nghĩ cho chúng ta bằng những nghĩ suy rất đàn bà. Em hiểu, em phải lớn hơn nhiều, phải tập sống trưởng thành vì anh, vì em, vì tình yêu trên đang gặp gian khó.

Khi yêu xa, là em phải đặt xuống cái tôi, phải bỏ đi cái tự tôn, phải học cách chờ, cách không giận khi chúng ta lặng im. Vì em hiểu, yêu xa đã là khó, nếu giận hờn vì vài điều nhỏ nhen, sẽ xa càng thêm xa nữa.

Trong tình yêu của chúng ta, khi yêu xa, không phải cứ yêu là hạnh phúc, mà chúng ta còn cần phải thấu hiểu. Hiểu nỗi khổ tâm khi đối phương không nói, hiểu những cuộc điện thoại lặng im, những nỗi căm gắt vô cớ không tên, chúng ta phải học cách đặt mình vào nhau, vào nỗi khó khăn của nhau mà chịu đựng.

Yêu xa, em tin tưởng, anh cố gắng. Em vị tha khi anh phạm lỗi, anh thay đổi để em an lòng. Chúng ta học cách sống vì nhau, hơn vì riêng mình, học

cách đặt mình vào cuộc sống của đối phương và ôm chặt nhau kể cả ở cách xa nhau bằng lòng tin vô bờ bến.

Yêu xa, là anh phải hiểu, em là đàn bà. Là đàn bà cũng có đôi lần nhỏ nhen, là đôi khi em cũng có những ích kỷ sân si, chỉ vì anh cho nên mới thế.

Anh đừng giận mà hãy cứ thương em, em cũng chỉ vì yêu, nên mới như thế. Đừng trách mỗi lần em gọi điện thoại khiến anh cảm thấy phiền, chỉ cần anh nghe thôi, nói “anh bận, gọi em sau” là anh đã dẹp tan đi bao bão tố.

Em cũng chỉ là con người, không thể hiểu hết được những lần anh lặng im, không thể biết được mỗi lần anh mỗi mệt. Chỉ cần anh nói cho em nghe, bao bão tố trên vai anh, mình cùng nhau gánh vác.

Yêu xa, là yêu cả từng phút thời gian, từng quãng đường khoảng cách.

Yêu xa, là khi mình đang đi qua một thử thách.

“Yêu xa là em đang cho thanh xuân mình thêm một kỷ niệm. Hồi ức mang tên anh, dù tới đích thành công hay không, với em đã là viên mãn rồi.”

Đằng sau nụ cười của mỗi người, bạn không bao giờ biết được là bao nhiêu giọt nước mắt.

Cũng không ai biết được phía sau bóng lưng kiêu ngạo của một người là bao nhiêu lần quặn mình trong đêm.

Hãy tự hỏi rằng tại sao khi bạn khóc, họ vẫn có thể thản nhiên mỉm cười.

Hãy hỏi rằng vì sao lòng bạn ngập tràn bão dông mà trong lòng đối phương lại tĩnh lặng vô bờ.

Thực ra mọi thứ chỉ đơn giản là...

Họ giỏi che giấu hơn bạn, hoặc mọi thứ với họ đều không là gì cả.

Trong tình cảm, thứ dễ nhận biết nhất với người không còn yêu bạn chính là im lặng và vô tâm.

Nếu chúng ta thật sự yêu một người, chúng ta có đến trăm ngàn cách để thể hiện và bày tỏ. Nhưng khi chúng ta hết hoặc không yêu một người, chúng ta đều dùng sự vô tâm và im lặng để đối mặt.

Với một người không dành cho bạn nổi một phút để gọi điện hỏi thăm, không dành cho bạn nổi một buổi để gặp gỡ, không có thời gian cho bạn nổi những sự quan tâm thay vào là nói câu “anh bạn”. Thì hãy xác định đi, chính là “anh bạn với mối quan hệ khác”, hiểu không.

Có đôi khi hai người từng rất yêu nhau, từng là cả một bầu trời của nhau trong một quãng thời gian nào đấy. Nhưng tất cả mọi thứ trên đời đều có thời hạn, kể cả tình yêu. Sẽ có lúc mọi thứ nhạt nhòa, tình yêu cũng trở nên hời hợt và bàn tay từng nắm cũng có lúc muốn buông xuôi.

Nên với một mối quan hệ đột nhiên vô tâm, hoặc vô tâm ngay từ đầu thì đừng bao giờ mơ mộng gì cả. Hãy hiểu chính là, tình yêu là thứ gặp thì cãi vã không gặp thì nhớ nhung, nên cả ngày không một lời hỏi thăm, cả tuần không dành ra một ngày rảnh rỗi, chính là không còn yêu nữa.

Đàn ông giỏi nhất chính là ép buộc phụ nữ nói ra câu chia tay. Vì đôi khi họ sợ trở thành người xấu, sợ nói ra câu chia tay rồi loay hoay đối phó với trăm ngàn câu hỏi tại sao của phụ nữ đưa ra.

Nên họ tài giỏi sử dụng sự im lặng ép buộc phụ nữ nói ra câu chia tay. Vì họ thấu hiểu phụ nữ, sợ hãi và ghét bỏ nhất chính là sự im lặng. Nên đến một

giới hạn nhất định, bắt buộc phụ nữ phải nói câu chia tay.

Nên phụ nữ hãy tự chủ, đừng để bị động trong bất kể trường hợp nào.

Đàn ông vô tâm, chính là bạn không còn đặc biệt trong mắt họ.

Đàn ông im lặng quá lâu, chính là đợi bạn nói ra câu chia tay.

Đàn ông giỏi nắm bắt tâm lý phụ nữ.

Phụ nữ hãy giỏi nắm bắt thủ đoạn của đàn ông.

...

Học Yêu Mình Và Bớt Thương Người

Yêu một người bao nhiêu là đủ, bao nhiêu là đúng.

Quan tâm một người bao nhiêu là thiếu thốn, bao nhiêu là dư thừa.

Vấn đề tình cảm không khác gì bữa ăn, ăn ít thì đói, ăn nhiều thì đầy bụng. Nên ăn vừa đủ tầm là ổn.

Phụ nữ, đừng yêu một người quá nhiều, quan tâm hết mình rồi thứ bạn nhận lại chỉ là vô tâm và hời hợt rồi đừng hỏi rằng tại sao anh ta lại như thế.

Trách bản thân mình, yêu sai cách, yêu dại khờ. Đàn ông chính là, bạn vô tâm, họ dễ tâm. Bạn dễ tâm, họ vô tâm.

Trong tình cảm chính là nắm quá chặt thì mệt, nói quá lỏng thì hời hợt, nên siết vừa đủ để đối phương không thấy khó thở cũng không quá thiếu thốn.

Tình cảm đơn giản lắm, bạn quan tâm quá nhiều, trước sau cũng sẽ trở thành một thói quen. Bạn thứ tha nhiều lần, dần trở thành quy luật và không có gì đáng nghĩ. Giống như họ cứ đi mãi, đi mãi bạn vẫn cứ ở lại một chỗ chờ đợi.

Đàn ông chính là, bạn quan tâm quá nhiều, họ lại không dễ tâm.

Bạn hờ hững vừa phải chỉ quan tâm đúng lúc, họ sẽ lại lưu tâm.

Hai người bên nhau, điều quan trọng chính là quan tâm và cảm giác, nhưng sự quan tâm cần đến đúng lúc và đúng chỗ, không phải thường xuyên và quá nhiều.

Đừng trách đàn ông quá vô tâm, hãy trách bản thân quá dễ tâm.

Đừng hỏi vì sao người hờ hững, tự hỏi chính mình cứ cuồng điên.

Sự quan tâm quá nhiều trở thành thừa thãi, sự để tâm đúng chỗ sẽ trở thành thứ cuốn hút của đàn bà.

Giống như việc nói với đàn ông đi đêm rằng: “Anh đi đi em chờ anh về nhắn tin cho em.”

Mà với một người phụ nữ đằm chằm ngủ ngon và coi như không có việc gì sẽ khiến họ để tâm nhiều hơn người phụ nữ hi sinh chính mình để đợi.

Rất đơn giản, vì người đàn ông sẽ yêu thích người phụ nữ biết yêu bản thân mình nhiều hơn là chỉ biết lắng lo cho người khác.

Đời sẽ thêm an yên nếu bản thân hiểu rằng định luật của cuộc sống chính là. Cho thì mất mà giữ thì còn. Nhiều thì chán mà ít thì thèm.

“Học yêu mình và bớt thương người”.

...

Đễ Hiểu Nhất Chính Là Phụ Nữ

Thực ra, thứ dễ hiểu nhất trên đời này chính là phụ nữ. Nếu đàn ông cho rằng phụ nữ khó hiểu, chẳng qua là bản thân chưa cố gắng thấu hiểu hoặc không muốn hiểu mà thôi.

Phụ nữ có thể chờ đợi bạn đến khi bạn rảnh để nói chuyện với cô ấy. Nhưng tuyệt đối không muốn khi nói chuyện thì nửa tiếng sau mới trả lời, phụ nữ chung quy đều không muốn nhắn tin với người đàn ông không thật sự dành thời gian cho cô ấy.

Phụ nữ có thể chờ, để có một cuộc nói chuyện đàng hoàng và thoải mái. Chứ không phải chỉ vài tin nhắn rồi mất hút vài tiếng sau mới thấy trả lời.

Chung quy phụ nữ đều rất nhạy cảm, chỉ cần một hành động vô tâm cũng khiến họ để tâm.

Phụ nữ hiểu chuyện rất dễ nói chuyện, bạn có thể nói “Anh đang bận, lát anh sẽ nhắn tin cho em.” Cô ấy nhất định sẽ yên tĩnh cho bạn làm việc, nhưng nếu như bạn đã xong việc, khi nhắn tin đến một cái rồi cái thứ hai là vài trăm năm sau mới reply, đấy là sự thiếu tôn trọng.

Phụ nữ hiểu chuyện, sẽ không giận dữ bạn một cách vô cớ, nhưng khi cô ấy giận, chứng tỏ là bạn đã làm tổn thương cô ấy thật rồi.

Phụ nữ có thể chấp nhận khi anh bận, anh có thể vô tâm. Nhưng khi anh rảnh, mà anh vẫn không để tâm, cô ấy sẽ dần thoái lui và bỏ cuộc.

Muốn duy trì một tình cảm đầu tiên chúng ta cần nhất là sự tôn trọng từ đối phương, là sự cảm thông và thấu hiểu.

Phụ nữ có thể thấu hiểu khi bạn bận rộn vô tình lãng quên cô ấy. Nhưng

khi bạn xong việc mà vẫn không có chút để tâm thì giống như việc gì cô ấy cần phải cầm ô đứng trước cửa nhà chờ bạn trong khi bạn đang vui vẻ ở một nơi nào khác?

Đàn ông không vô tâm, phụ nữ không phiền muộn.

Đàn ông không vô ý, phụ nữ tự biết ngoan...

...

Muốn trở thành một người phụ nữ thành công, đừng nhớ gì nhiều, chỉ nên nhớ bốn điều.

1. Không rơi lệ quá nhiều.
2. Không kể lể quá về đau khổ.
3. Không để cho đàn ông nhìn thấu toàn bộ con người mình.
4. Phải biết cách TÀN NHẪN.

Vốn dĩ nước mắt không bao giờ là cách để giải quyết một vấn đề, nước mắt chỉ có giá trị, với người thật sự thấu hiểu, nếu người không hiểu, bạn có khóc cũng chỉ là vô nghĩa. Nước mắt không khiến đối phương thương yêu mà chỉ khiến đối phương thương hại. Với người rời bỏ mình, phản bội mình, giẫm đạp mình, đừng rơi lệ.

Cuộc đời này vốn dĩ chính là thế, không ai rảnh dỗi nghe ai chia sẻ, không ai có thể thấu hiểu được nỗi đau của bạn. Thay vì kể lể quá nhiều, hãy lựa chọn im lặng, khi mà bạn học được cách im lặng, cách mà không cần ai hiểu nỗi đau của bạn, cách mà bạn đứng lên đỉnh cao sẽ xóa sạch hết những đau khổ. Đừng mong ai thấu hiểu nỗi khổ của bạn, vì không ai rảnh để tâm đến bạn khi nỗi khổ của họ chưa chắc đã dẹp yên.

Cho dù yêu bao lâu, thương bao ngày, cũng đừng bày tỏ hết trái tim mình, đừng hiểu quá sâu, đừng biết quá nhiều. Còn bí mật, còn bí ẩn thì còn muốn khám phá, còn muốn trân trọng. Hiểu nhiều nhanh chán, biết nhiều nhanh buông. Giữ lại cho bản thân một bí mật, để yêu, để trân trọng, và để duy trì giá trị của bản thân và tình yêu của chính mình.

Hãy học cách tàn nhẫn VỚI NGƯỜI & VỚI MÌNH. Học cách buông bỏ khi yêu thương nhất nếu họ không trân trọng mình, học cách bỏ mặc tim đau để quay lưng khi mà tình yêu không thể duy trì. Hãy học cách tàn nhẫn với chính mình, và với cả người. Mình không thương mình, trời tru đất diệt.

Cuộc đời này chính là thế, ai cũng mong đi trên con đường bằng phẳng mà lại không biết cuộc đời chính là giẫm lên nhau mà sống. Bạn có thể tránh họ, nhưng khi cần họ vẫn sẽ giẫm lên bạn.

Hãy nhớ rằng, mình không phạm người, người đừng phạm mình. Tàn nhẫn khi cần.

Đừng yếu đuối, nước mắt chỉ là trò cười.

Đừng mềm yếu, yếu lòng chỉ là ĐỒ BỎ ĐI.

...

Tình yêu giống như một liều thuốc lá, không phải chúng ta không muốn hút nữa, mà là không hút nổi nữa. Tình yêu cũng thế, không phải chúng ta không còn yêu nữa, mà là không thể yêu nổi nữa.

Đừng đại khờ tha thứ cho người đàn ông phản bội. Đừng tin rằng anh ta nói “Anh chỉ bị quyến rũ”, hoặc “Anh chỉ là say nắng”.

Nếu anh ta dễ dàng bị người phụ nữ khác quyến rũ, chứng tỏ vị trí của bạn trong lòng anh ta không quan trọng.

Nếu anh ta có thể dễ dàng say nắng một người, điều ấy nói lên rằng vốn dĩ bạn xuất hiện trong đời anh ta chỉ là sự lựa chọn.

Cuộc đời này chính là thế, bạn tha thứ một lần, họ sai lầm hai lần. Bạn lùi lại một bước, họ lấn tới một trượng.

Vị tha của phụ nữ vĩnh viễn chỉ là một con dao không lưỡi. Tự mình giết mình.

Tim đàn ông là giấy, đừng đem lửa ra thử.

Lòng người là cát bụi, thổi nhẹ cái là bay.

Chọn Đàn Ông, Đúng Người, Không Bằng Đúng Thời Điểm

Bạn ở bên một người đàn ông khi anh ta còn nông nổi, bạn giống như một món đồ mới lạ và anh ta như một đứa trẻ con đầy hiếu kỳ với món đồ chơi trước mắt.

Bạn đến bên họ khi họ trưởng thành, bạn giống như một người phụ nữ nổi trội hơn nhiều người phụ nữ khác, giống như một bông hoa trào ra khỏi rừng hoa thơm ngát. Họ đến bên bạn, vì bạn đặc biệt, mà muốn thỏa mãn cảm giác chinh phục của một người đàn ông.

Nhưng bạn xuất hiện khi họ muốn an phận, khi mà họ đã nếm trải đủ mùi vị của cuộc sống này, đã thỏa mãn đủ đầy những xúc cảm chinh phục của đàn ông. Thứ họ cần cuối cùng, chính là một mối tình an phận khi họ muốn dừng chân.

Đàn bà, yêu đúng người, không bằng đúng thời điểm.

Cho dù khi ấy bạn có xinh đẹp bao nhiêu, mỹ miều cỡ nào, nếu như họ vẫn còn đang hiếu kỳ và tò mò với cuộc sống này, bạn vẫn không bao giờ là một sự lựa chọn tốt nhất.

Cho dù bạn có khôn ngoan hay tài giỏi bao nhiêu, nhưng nếu họ vẫn chưa đủ chín chắn để an phận mà chỉ ở ngưỡng thời gian mới trưởng thành, bạn cũng sẽ chỉ là người phụ nữ đặc biệt hơn những người khác chứ không phải là duy nhất.

Chọn đàn ông, nhất định phải chọn anh ta vào đúng thời điểm. Chọn người yêu, nhất định phải chọn người đã nếm trải đủ vị đời và muốn dừng

chân.

Cuộc đời không vì lẽ gì mà xuất hiện quá nhiều người, không có cố gì tự nhiên lại có vài người thích bạn, tất cả đều là số phận, để cho bạn có cơ hội chọn lựa.

Đúng hay sai, người lựa chọn là bạn.

Yêu sai không phải tuổi trẻ, yêu sai chính là bài học.

Tuổi trẻ được phép sai, nhưng không có nghĩa được phép sai một lỗi quá nhiều lần.

...

Chị thấy thằng bé đấy rất được, sao em không đồng ý đi?”

“Thằng nào chị?”

“Thằng bé mà vẫn theo đuổi em mấy tháng nay đấy, nó tốt đấy chứ, chị thấy nó chăm sóc mày còn hơn cả chị để ý mày.”

“Thế à, em không để ý.”

“Đấy là em không chịu để tâm thôi, chứ nếu em để tâm một chút em sẽ thấy nó rất tốt.”

“Tốt hay không thì cũng không phải là người mình cần thì có quan trọng gì đâu.”

Đúng là cuộc đời này có rất nhiều người đối xử với bạn rất tốt, có nhiều người quan tâm và lo lắng cho bạn còn hơn cả chính bạn.

Nhưng đáng tiếc, cho dù sự quan tâm của họ có là bao nhiêu, nhưng bởi vì nó không đến từ người mà bạn muốn, cũng trở thành dư thừa.

Có những người xuất hiện bên cuộc đời chúng ta, không phải chúng ta không biết họ tốt, biết rằng họ tốt, nhưng lại không phải người chúng ta cần, thì tốt bao nhiêu cũng là vô nghĩa.

Có những người, họ bỏ chúng ta đi, nhưng chúng ta lại không thể hận, không thể căm ghét, cũng chẳng muốn hờn dỗi. Cho dù họ đi rồi, chúng ta vẫn cố chấp nhìn theo bóng lưng họ, đấy chính là yêu.

Tình cảm trên đời này chính là từ vô lý biến thành hợp lý.

Hai người đàn ông đồng thời xuất hiện ở bên cuộc đời một người phụ nữ.

Một người vô tâm, nhưng bạn lại dễ tâm, bởi vì bạn yêu.

Một người dễ tâm, nhưng bạn lại vô tâm, đơn giản vì không yêu.

Thực ra trên đời này, dễ thấu đáo nhìn kỹ thì có rất nhiều người tình nguyện đối xử với chúng ta chân thành vô điều kiện, nhưng bởi vì nó đến từ nơi mà chúng ta không muốn, từ người mà chúng ta không yêu, nên mới thành lãng phí.

Mọi yêu thương dù chân thành bao nhiêu, nếu đến từ người mà lòng không yêu, thì cũng chỉ là bỏ lỡ.

“Đôi khi không phải anh không xứng hay em không xứng, không phải là anh không tốt hay em không tốt, chỉ đơn giản là chúng ta gặp nhau sai thời điểm nên đành bỏ lỡ, thế thôi”.

...

1. Nghe đàn ông nói, phải nghe cho hết, đừng nghe nửa vời. Nếu họ nói “anh yêu em” đừng vội tin mà phải đợi thời gian sẽ nối tiếp câu sau chính là “nhưng anh cũng yêu cô ấy”. Nếu đàn ông nói “Anh mệt” đừng vội lao vào quan tâm mà phải hiểu ngụ ý ở phía sau “Vì anh dồn hết tâm tư vào một người khác rồi”.

Nếu đàn ông nói “Đừng đợi anh” đừng tưởng bỏ rằng họ đang lo lắng cho bạn mà phải hiểu vế sau chính là “Vì anh sẽ không trở về”.

2. Chọn một người đàn ông để bắt đầu một mối quan hệ, không cần quan trọng anh ta là ai, ở đâu và làm gì, quan trọng chính là ở bên cạnh có được cảm giác bình yên, thế là đủ.

3. Nếu yêu một người ham chơi, tuyệt đối đừng đêm ngày chờ đợi, đừng cho rằng bản thân chờ đợi chính là một sự hi sinh khiến họ cảm động. Nếu bạn chờ đợi quá lâu, sẽ sinh ra cảm giác quen thuộc và nhàm chán, như mọi việc vốn dĩ là thế, và họ không trân trọng. Thời gian chờ họ tan cuộc vui thì thay vào đấy là lên giường đắp chăn ngủ ngon, vì đàn ông chính là thế, bạn càng để tâm, họ càng hời hợt, nếu bạn vô tâm, họ sẽ để tâm.

4. Các cô gái luôn hỏi là “Nếu người đàn ông phản bội thì có nên tha thứ hay không?” Hãy nghĩ đơn giản là, có ăn chung được một bát cơm với cả người lạ hay không, có dám dùng chung chồng, mặc chung quần hay không.

5. Hãy yêu một cách thông minh và đừng sợ mỗi lần thất bại. Tôi từng nói rồi, trên con đường bước tới hạnh phúc, bạn sẽ vấp phải dăm ba thằng khốn nạn, nhưng đừng vì thế mà từ bỏ niềm vui.

6. Khi gặp người yêu cũ của người yêu, tuyệt đối không được tỏ ra bối rối hay ghét bỏ, tuyệt đối phải luôn cười, nụ cười là thứ vũ khí tốt nhất cho tình huống ấy. Bạn rục rờ bao nhiêu, bạn càng nâng cao giá trị bản thân bấy nhiêu. Bối rối vì bạn sợ hãi, còn ghét bỏ chỉ bày tỏ việc bạn đang lo lắng với quá khứ của họ.

7. Tuyệt đối đừng bao giờ cho rằng nhan sắc có thể giữ chân đàn ông, hoặc níu kéo một cuộc tình. Nếu bạn mang sắc đẹp của bản thân ra đánh cược, bạn sẽ chỉ nhận lại được phản ứng của cái chân ở giữa đống quần chứ không phải cái chân tình mà bạn mong muốn đâu.

8. Nếu người đàn ông của mình muốn rời bỏ để đến bên người khác, tuyệt đối không níu kéo. Vì nếu họ muốn đi, níu kéo cũng là vô ích, vì đời này chỉ muốn giữ chân tình, mà đến chân tình hay chân thành cũng đều có chân thì đừng giữ lại một phế vật.

9. Nước mắt của phụ nữ chỉ có giá trị khi người đàn ông còn tình cảm, tuyệt đối vô nghĩa nếu như họ đã hết yêu. Vậy nên khoảnh khắc ly biệt, tuyệt đối không được rơi nước mắt, vì nếu họ thật tâm yêu bạn, họ sẽ không để bạn khóc.

10. Tình cảm không khác một ván bài, nếu bạn gặp phải những quân bài xấu, đừng vì sợ hãi mà đầu hàng. Nếu bạn gặp phải người đàn ông tồi, đừng vì thế mà từ bỏ, nếu họ muốn chơi, hãy chơi với họ đến cùng. Hãy để họ thấy sự dịu dàng mà tàn nhẫn nơi bạn, hãy khiến họ chết trong mật ngọt mà không biết gì.

11. Cuộc đời không bao giờ bằng phẳng, muốn tồn tại trên đời phải học cách tàn nhẫn. Bạn có thể tin tưởng vào nhân cách người bạn yêu nhưng không thể đảm bảo nhân cách của tất cả mọi người trên đời. Người đàn ông của bạn có thể chỉ ôm bạn, nhưng rất nhiều người muốn đưa tay ôm anh ấy, nên đừng bao giờ chỉ biết tỏ ra bản thân thanh cao, bạn không tàn nhẫn thì không tồn tại được đâu. Đợi người đàn ông của bạn hành động thì bản thân cũng phải biết dự phòng.

12. Khi đàn ông nói rằng “Anh với cô ấy không có quan hệ gì”, thực ra chính là “Anh với cô ấy có quan hệ như em nghĩ đấy”.

13. Đàn ông hãy nhớ, khi phụ nữ hỏi thì nhất định họ đã có câu trả lời, vậy nên hãy thành thật, tuyệt đối đừng nói dối. Vì khi ấy tội sẽ nặng hơn gấp nhiều lần, thành thật được thứ tha còn hơn lừa dối để chia xa.

14. Yêu đương đừng hứa hẹn nhiều, hứa càng nhiều làm chẳng được bao nhiêu. Đi được bao nhiêu cứ đi, được ngày nào hay ngày đấy, hứa đi xa mà đi tới ngã ba thì anh một đằng em một nẻo, lo được ngày nào hay ngày ấy, vì đâu có ai bên ai được một đời.

15. Phụ nữ rất giỏi nhận ra sự bất thường của đàn ông, khi bạn sai lầm, bạn cố tỏ ra bình thường bao nhiêu thì là bấy nhiêu sự bất thường như thế. Phụ nữ giỏi nhận ra thay đổi trong một mối quan hệ, nên ăn vụng có chùi mép đến đâu vẫn cứ bị phát hiện, chỉ là sớm hay muộn.

16. Đừng mong ai cả ngày để tâm đến mình, vì có khi ngay cả chính mình đôi khi còn lãng quên mất bản thân mình thì đừng mong ai nhớ đến.

17. Phụ nữ không khác đóa hoa, rụng rờ khi gặp người biết thưởng thức, còn hoa cũng chỉ là hoa khi gặp người mù.

18. Đàn ông thích phụ nữ không quá quan tâm, thích những cái nắm tay hờ hợt mà vẫn nồng ấm, thích yêu sao mà không trói buộc. Còn phụ nữ thì không việc gì phải sống theo ý họ muốn, vì một người yêu bạn, họ sẽ yêu bạn theo cách bạn mong cầu.

19. Đàn ông thèm mới lạ, phụ nữ sợ quen thuộc. Hãy sửa bỏ khuyết điểm của chính mình, vì ngay cả thói quen như món ăn hay sở thích cố hữu còn có thể thay đổi chứ đừng nói đàn ông.

20. Phụ nữ luôn mong được làm người cuối cùng của đàn ông còn đàn ông lại cứ mong được làm người đầu tiên của phụ nữ.

Mà cả đàn ông và phụ nữ đều không hiểu. Phụ nữ thì quá cả tin còn đàn ông lại quá dễ dãi. Nên đừng mong làm người đầu tiên hay người cuối cùng, là người ở hiện tại đã là tốt rồi.

...

Đừng dằn dò, đừng cầu xin, đừng mong muốn đối phương thủy chung bởi thủy chung chính là sự tự giác. Là sự tự nguyện và là ý thức của mỗi con người.

Bởi cám dỗ đến bên đời mỗi người đều có, người này vượt qua được tại sao người kia lại không, đây là do sức đề kháng của họ kém và ý thức không bằng một con ruồi.

Nên chẳng cần phải dằn dò, người có ý thức thì chẳng đợi chúng ta nhắc nhở.

Và một con ruồi có mắng có gào nó cũng chẳng để tâm.

Đừng mong một con ruồi thủy chung.

Người có ý thức sẽ không biến mình thành con ruồi.

Đoạn Kết Của Hạnh Phúc

Trái qua một số mối tình, đến khi chia tay, nếu không phải tôi nói thì sẽ là đối phương nói, nên khi đối phương lựa chọn kết cục biệt ly, tôi không bao giờ hỏi lý do “tại sao như thế”.

Bởi đặt địa vị là tôi, khi tôi nói chia tay dứt khoát với một người, hẳn là tôi đã có một lý do chắc chắn, và đã dồn hết quyết tâm, nên nếu đối phương hỏi lý do, hẳn là dù tôi có nói thế nào đều là đáp án khiến đối phương đau lòng. Nên khi chia tay, tôi cũng sẽ không hỏi họ là lý do tại sao, vì tôi hiểu dù họ có cố gắng nhẹ nhàng hay thân tình cỡ nào, tôi vẫn sẽ bị tổn thương bằng cách này hay cách khác.

Vậy nên khi chia tay, càng giảm được nỗi đau bao nhiêu thì càng tốt bấy nhiêu. Khi chia tay, càng bớt lời bao nhiêu, càng tốt đẹp bấy nhiêu.

Phụ nữ chúng ta, đừng tự làm khổ mình bằng cách này hay cách khác, dù là đàn ông cũng thế, đừng tự dẫn vệt mình bằng lý do này hoặc lý do khác.

Cách chia tay tốt đẹp nhất chính là đừng hỏi quá nhiều, đừng cố gắng biết quá sâu vì bất kể lý do nào khi chia tay, đều đau lòng. Khi chia tay, dù là có thế nào, đều là không còn thuộc về nhau nữa, anh một hướng, em một đường, dù có là vì lý do gì, đều là không thể ở bên nhau, nên thay vì một lý do để dẫn vệt đối phương thì cho nhau sự im lặng để chia tay trong bình thản, đấy đã là sự dịu dàng cuối cùng tốt nhất dành cho đối phương rồi.

Sau chia tay chỉ cầu, sau này có một người dù có khó khăn bao nhiêu vẫn sẽ nắm chặt tay họ, vì họ mà hi sinh, vì họ mà bất chấp, vì họ mà nỗ lực.

Sau chia tay đừng chúc nhau hạnh phúc, vì hạnh phúc của đối phương đôi

khi chính là nỗi khổ tâm của mình, đừng mong người khác hạnh phúc khi bản thân đau khổ, hãy mong họ bình an, mong họ an yên, dù ngày qua họ đã mang cho chúng ta biết bao nhiêu ưu phiền.

Tiếng trống trường vang lên từng hồi, từng tốp từng tốp học sinh tùm năm tùm ba mỗi góc sân trường như một lũ chim vỗ tổ lao lên từng bậc cầu thang của các tầng. Chưa đầy ba phút sau khi tiếng trống trường im bật, sân trường đã vắng tanh không còn một bóng người. Bác bảo vệ treo cây gậy vào bên cạnh chiếc trống đỏ, quay lưng chấp tay phía sau đi về phía phòng bảo vệ.

Đồng hồ trên tường chỉ đúng bảy giờ ba mươi sáng, sao đỏ đứng ngay gần ở cổng trường bắt học sinh đi học muộn để ghi tên vào sổ đầu bài và trừ điểm của mỗi học sinh đi học muộn. Một nam hai nữ đeo băng rôn ở bắp tay ghi hai chữ “sao đỏ” có vẻ rất nghiêm túc, một vài học sinh đạp xe đạp đến trường vừa xuống xe liền bị gọi lại ghi tên và đọc lớp.

Mười lăm phút sau, từ bên ngoài cổng trường xuất hiện một cô bé chỉ cao chưa đến 1m6. Dáng người dong dỏng gầy, mái tóc tết ngắn cũn, khuôn mặt không được tính là xinh đẹp chỉ được liệt vào dạng ưa nhìn. Cô bé vừa đi vừa ngáp ngủ, bước chân không lấy gì là vội vàng mà cực kỳ thong thả, sau lưng khoác một chiếc ba lô nhỏ gọn mà chỉ đeo một bên quai, tư thái không giống học sinh ngoan ngoãn mà nhìn qua có phần ngỗ ngược.

Cô đi ngang qua cánh cổng sắt vào trường, bác bảo vệ đứng ở bên trong phòng bảo vệ nhìn ra, lắc đầu nguây nguậy. Cô ngẩng đầu lên, díp đôi mắt còn chưa tỉnh ngủ, đưa tay lên đầu, cao giọng hô.

“Chào đại ca.” Cô hướng về phía bác bảo vệ cười vô cùng rục rờ, như thể chuyện đi học muộn là chuyện quá đỗi bình thường.

Bác bảo vệ cười nhẹ, thấp giọng đáp: “Lại đi muộn à.”

Cô không đáp, lè lưỡi cười tủm tủm rồi đi thẳng vào trong. Đi ngang qua ba bạn sao đỏ trong trường, cô nhanh chóng nghe được tiếng một bạn nam trong ba người lên tiếng.

“Bạn kia đi học muộn tên là gì, lớp nào?”

Bước chân dừng lại, cô đưa tay ngáp ngủ, lưỡi biếng quay người, hất cằm giống như bản thân bị làm phiền.

“Sao biết rồi mà ngày nào cũng hỏi thế? Không chán à?” Khuôn mặt cô khi nói chuyện không có chút thiện cảm khiến người nghe dễ chịu, mà ngược lại khiến người khác ghét cay ghét đắng cái thái độ ngông nghênh không coi ai ra gì như vậy.

Nói xong cô không đợi cả ba người đáp liền nhanh chóng đi lên lớp. Cô học ở tầng bốn, đi lên đến nơi cũng khiến cô thở không ra hơi. Lớp cô nằm ở giữa hành lang, nếu đi từ cầu thang tay phải cô phải đi ngang qua hai lớp mới có thể đến lớp mình, còn nếu đi cầu thang tay trái cô chỉ cần đi ngang qua một lớp.

Đi ngang qua hai lớp, những học sinh trong lớp nhìn thấy có người đi qua thì liền nghiêng đầu nhìn qua cửa sổ. Cô không đi nhanh, mà bước chân rất chậm, có vài học sinh trong lớp còn ngó đầu ra cửa sổ trêu cô.

“Này, tiết ba trốn không?” Một tên béo ú trốn dưới gầm ghế ló đầu ra khỏi cửa ra vào đằng sau nói với cô.

Cô nép mình vào cánh cửa lớp nó, trong đầu đang nghĩ xem tiết ba lớp mình là tiết gì, hai phút sau gật đầu.

“Đi đâu?” Cô hỏi nhanh.

“Đi chơi điện tử ở sau trường?”

“Ok, tiết ba gặp.” Nói xong cô vẫy tay chào huynh đệ rồi đi thẳng về lớp.

Đứng thập thò sau cánh cửa lớp mình, thấy cô giáo đang quay lưng lấy đồ trong cặp, cô liền chạy ngang qua cửa lớp, đi men theo hành lang ra cửa sau, trong lớp có bốn dãy bàn, cô ngồi dãy bàn thứ ba, và dĩ nhiên là bàn cuối.

Và truyền kỳ của trường học, những người ngồi bàn cuối, thường là những anh tài xuất trủng, và cô đang phải bò qua gầm bàn những anh tài ấy để về bàn mình.

“Bỏ tay ra, có tin ăn đấm không?” Cô gằn giọng nhưng không dám lớn tiếng. Thằng bạn chết tiệt đang túm lấy cổ áo cô, không cho cô chui ra khỏi gầm bàn nó.

Cô cấu thật mạnh vào mu bàn chân nó, đến khi nó giãy lên một cái, tiếng kêu của nó khiến cô giáo chú ý, cô thầm rửa tám đời tổ tông nhà nó.

“Duy Anh, có việc gì thế?” Cô giáo đứng trên bục giảng nhìn xuống.

Nó đứng lên gãi đầu, ngại ngùng đáp: “Dạ không, con đạp chân vào ghế thôi ạ.”

“Ngồi xuống đi.” Cô giáo vẫy tay cho nó ngồi xuống.

Cô giơ ngón giữa lên rồi nhanh chóng cúi người thật thấp bò về bàn mình, thành công trở về bàn trong sự bao che của đồng bọn. Ngồi bên cạnh cô là một bạn nữ, hiển nhiên cũng là đồng bọn của cô, thấy cô chui đến thì nhanh chóng nhắc chân cho cô chui vào, đến khi cô giáo quay lưng lên bảng viết bài thì ra hiệu cho cô chui lên và ngồi ngay ngắn vào chỗ của mình.

Đến khi đã ngồi yên, cô liền dùng ánh mắt trừng những chúng ngại vật vừa rồi và lăm bằm cảnh cáo, nếu có thể giết người hoặc phóng tên bằng ánh mắt, cô rất muốn phóng hết tất cả lũ yêu nghiệt này. Đáp trả lại ánh mắt thù hằn của cô là những nụ cười giễu cợt của đồng bọn.

Cô nghiêng răng lấy vở trong cặp đặt lên bàn. Ba quyển vở nhanh chóng được lôi ra, nhìn qua giống như là một học sinh chăm học, nhưng nếu ai nhìn kỹ sẽ thấy, bên trong vở không phải là những hàng chữ, mà là những dải sóng uốn lượn xiêu vẹo.

Bốn mươi lăm phút rất lâu mới qua hết, đến khi tiếng trống hết tiết vang lên, mười phút nghỉ ngơi diễn ra trong sự hỗn loạn. Cô nhanh chóng lôi ra gói xôi cùng chai nước, kèm theo là bốn cái xúc xích đặt lên mặt bàn, rất nhanh cả cơ thể đã ngồi chồm hồm trên bàn. Bốn năm thiếu niên khác từ các dãy

bàn nhanh chóng tụ tập lại, đều là những anh tài bàn cuối như cô.

“Như nào, hôm nay có vụ gì không?”

Cô không để tâm lắm đến cuộc nói chuyện của chúng nó, hiện tại cô chỉ để tâm đến gói xôi trước mặt.

Khung cảnh hiện tại có phần không được bình thường, năm thằng vây quanh một đứa con gái, mà cả lớp thì ai vẫn ngồi yên ở vị trí cũ, chỉ có nơi bàn cuối của cô đã thành một đám lộn xộn.

“Vừa rồi thằng trên lớp H rủ trốn tiết ba đi điện tử đấy.” Cô vừa nhai vừa nhồm nhoàm nói.

“Nhưng mà trốn nhiều thế này thì lộ đấy.” Một thằng trong đám lên tiếng.

Cô cắn nốt cái xúc xích cuối cùng rồi uống thêm một ngụm nước mới nói tiếp.

“Tao trốn trước, hai thằng nữa đi cùng. Hết tiết năm chúng mày trốn ra nốt, bỏ giờ học phụ đi là được, xong đông đủ đi đâu thì đi.”

Kế hoạch nhanh chóng được đặt ra, tiếng trống vào tiết hai lại vang lên, tất cả trở về vị trí cũ như chưa có gì xảy ra ban đầu.

“Lát trốn không?” Cô nghiêng đầu hỏi đứa ngồi bên cạnh.

Nó dụi dằm lắc đầu: “Không được đâu, mọi người đi đi.”

Cô khoác tay lên vai đứa bạn, vỗ nhè nhẹ, ra vẻ đàn chị.

“Đi đi, có tớ mà, sợ gì?”

Nó cười: “Mọi người cứ đi đi, có gì tớ gọi báo.”

Cô ngẫm nghĩ, ít nhất cũng phải có người ở lại trong lớp nắm bắt tin tức, chim lợn nhiều vô kể, sênh ra là bị chúng nó bắn, phải để người của mình lại để bảo đảm an toàn, cô liền đồng ý.

Tiếng hò hét vang lên trong quán điện tử, đôi giày đã được tháo ra vứt sang một bên, một chân gác lên mặt bàn, một chân thì đung đưa dưới đất, cô ngồi với tư thế có một không hai.

“Bắn đi, mày mù à, bắn đi!” Cô gào lên.

“Bắn bằng răng à, mày giỏi mày bắn tao xem nào?” Thăng bên cạnh cũng hét lên.

“Nó chạy rồi bắn chó à.”

Ván cược game kết thúc, cô vò đầu lườm hai thằng ngồi bên cạnh, nghiêng răng gọi chủ quán.

“Chú ơi cho cháu bốn chai nước sang bên này.”

Vừa chơi ván đầu đã thua, còn phải mất bốn chai nước với đội kia, ngày hôm nay đúng là không có niềm lành, cô thầm lẩm bầm.

Thời gian trôi qua rất nhanh, đột nhiên tiếng bước chân lao vào trong quán dồn dập.

“Thăng Duy Anh đang đánh nhau với bọn nào ở bên trường đối diện đấy.” Thăng bạn vỗ mạnh vào vai cô nói gấp gáp.

Nghe vậy cô vội bật dậy xỏ nhanh đôi giày rồi rút tiền đưa cho chủ quán, chạy như bay về phía trường đối diện.

Tốc độ của cô rất nhanh, chưa đầy mười phút đã chạy đến sát cổng trường đối diện, đằng xa đã nhìn thấy một đám thanh niên trên mười người đứng túm tụm ở góc trường. Cô thở hồng hộc đi đến nơi, vỗ mạnh vào ngực để giúp mình nhuận khí.

Chúng nhìn thấy cô đến nơi thì nhanh chóng tách ra. Thấy bạn mình một bên mặt sưng đỏ thì hai năm đám của cô đã co lại, chưa đầy một phút sau đám bạn cô đã đi đến đầy đủ.

“Có sao không?”. Cô hỏi.

“Không sao, vẫn tốt.” Bạn cô đáp.

“Đánh chứ?”

“Đánh.”

Chỉ một câu mà không nói nhiều, cô gào lên vang vọng một góc phố: “Dám đánh bạn tao, chán sống à?!”

Hai bên xông vào đấm đá không ngừng, cô rất bé, nhưng chân tay lại rất linh hoạt và khỏe, mỗi cú đập, cú đấm của cô đều rất nhanh và chuẩn xác.

Mười lăm phút sau.

Tám người đi dàn hàng ngang về trường, trên người đều có vết thương không quá nặng, nhưng khuôn mặt từng người không tránh khỏi xước xát, tệ hại nhất chính là người đi ở giữa.

Mái tóc tím ngắn cũn nay đã rối tung, một bên má có vết đấm đỏ lôm, phía tay áo trắng đồng phục bị rách một mảng lớn. Trong tám người, cô là người thâm thảm nhất.

Một lũ nghiêng đầu nhìn cô rồi đồng thanh bật cười, tiếng cười trong trẻo của thời tuổi trẻ, có lẽ sau này nhìn lại, đây mới chính là những kỷ niệm đẹp nhất, kỷ niệm mà trong mỗi người đều không muốn quên nhất.

“Hôm nay sao đi học sớm thế?” Cô gái bên cạnh cầm que thịt xiên vừa cắn vừa hỏi.

Cô vuốt vuốt đoạn tóc đang vểnh lên ở trên đầu một hồi vẫn không chịu nằm yên, đành bỏ cuộc với mái tóc mà tiếp tục chuyên mục ăn xúc xích của mình.

Chiếc xúc xích dài một gang tay, chỉ cắn vài cái đã không còn miếng nào. Ném xiên xuống cống, cô khoác vai đưa bạn đi cùng hiên ngang đi vào cổng trường.

Xung quanh cổng trường có rất nhiều học sinh đổ dồn ánh mắt vào mỗi bước chân cô đi, mái tóc tím ngắn cũn, chiếc quần đồng phục ôm chặt không đúng tiêu chuẩn, áo sơ mi trắng để ngoài không cầm thùng theo đúng quy định nhà trường.

Cô là một học sinh có tiếng ngỗ nghịch ở trường, từ ngày mới vào học cho đến nay là năm cuối cấp hai, chỉ còn nửa học kỳ nữa là cô sẽ kết thúc những ngày tháng tra tấn trong môi trường học hành này. Vừa đi vừa nhăm tính xem còn bao nhiêu lâu nữa thì đến kỳ nghỉ hè, đột nhiên cô bị một giọng nói bên

cạnh ngăn lại dòng suy nghĩ.

“Bạn kia chưa đeo khăn đỏ nhé.”

Cô dừng bước, nghiêng đầu nhìn sang vị trí cạnh phòng bảo vệ, vẫn là cậu sao đỏ như mọi ngày. Thật sự ra cậu ta cũng quá rảnh, ngày nào cũng nhắc cô không chán, nào là đi học muộn, không đeo khăn đỏ, chưa cầm thùng áo sơ mi, cô nghe cũng phát điên chứ đừng nói người nhắc, thế mà cậu ta chưa từng thấy phiền, đều đặn nhắc cô mỗi ngày.

Cô tiến lại gần cậu ta, những ánh mắt học sinh xung quanh bắt đầu nhìn về phía này, có một số người thì thầm, cô còn nghe thấy có giọng nói thầm tội nghiệp cho cậu ta.

Gì vậy, cô có định làm gì đâu?

“Này, có biết mệt không?” Cô hất cằm, nhúu mày hỏi. Lúc này đứng gần cô mới biết, cậu ta hơn cô hẳn một cái đầu. Người này học cùng khối cô, lớp G, cô không có ấn tượng nhiều, chỉ nhớ là cậu ta luôn ghi tên cô vào sổ sao đỏ đều đặn mỗi ngày, để mỗi tuần cô đều bị chủ nhiệm gọi về gia đình. Hôm nay nhìn kỹ thì ngoại hình ổn, khuôn mặt để mà đánh giá thì, cũng ổn, không đến nỗi ma chê quỷ hờn. Mũi cao vừa, mắt cũng vừa vừa, môi không thâm không đỏ, nói chung là vừa. Khuôn mặt góc cạnh, tóc cắt tử tế, không quá kiểu cách, nói chung nếu nhìn kỹ ở khối thì đây cũng được gọi là mỹ nam.

Cô thầm nghĩ ngợi, đúng là kinh khủng, với khuôn mặt này, ới nữ sinh khối 9 chết ngất chứ đừng đùa. Thế mà giờ cô mới để ý.

“Mệt cái gì?” Cậu ta hỏi lại, khuôn mặt tỏ ra ngạc nhiên, nhưng cũng không có gì là sợ hãi như những cậu bạn khác thường đứng đối diện cô.

“Ngày nào cậu cũng nhắc, cậu không mệt, nhưng tôi nghe mệt.” Cô vừa nói, một tay vừa nhét vào túi quần, ra dáng rất đàn chị, mang tư thế uy hiếp người.

“Thế à, tôi không mệt là được, đây là trách nhiệm của tôi.” Giọng nói rất trầm và thấp, không ngắt quãng, không ấp úng, mỗi từ cậu ta nói ra đều rất rõ ràng.

Cô nhúu mày, vừa định lên tiếng đáp trả thì bả vai bị một bàn tay đập lên.

“Làm gì mà rảnh rỗi đứng đây nói chuyện với mấy thằng sao đỏ thế? Đi thôi, hôm nay có tin này hay đấy.”

Thằng bạn cô vừa đi đến trường, sau lưng là ba bốn đứa khác đang đi cùng, thấy cô ở cổng thì liền đi đến kéo đi. Một đứa con gái nhập bọn với một lũ con trai không có gì là gượng ép, mà ngược lại đây là hình ảnh rất quen thuộc ở trường học mỗi ngày.

Cô bị nó kéo đi, chưa kịp nói tiếp thì đành quay lưng đi theo, trước khi đi còn ngoái đầu nhìn lại phía sau, cậu ta đang tập trung ghi chép vào sổ sao đỏ. Nếu cô biết hiện tại cậu ta đang ghi tên cô cùng tội danh không đeo khăn đỏ thì cô sẽ tức hộc máu mà chết.

Tiếng trống trường vang lên khiến cô tỉnh giấc, đôi mắt toét nhèm vì chưa tỉnh ngủ. Mái tóc sau mấy tiếng đồng hồ trở nên kinh khủng hơn lúc đầu, tổ quạ còn phải gọi bằng cụ. Cô nhìn mình trong điện thoại, thầm than thở.

Nhét đồng sách vở tượng trưng trên bàn vào cặp, nhìn lại gói bím bím cùng mấy gói kẹo trên bàn đã không còn một miếng nào, nhưng vỏ thì vẫn còn đủ, cô mím môi, dùng ánh mắt hình viên đạn liếc nhìn xung quanh tìm kẻ chủ mưu. Thế nhưng khuôn mặt chúng nó vẫn rất đỗi bình thường, có thể gọi là không cảm xúc. Một lũ không có lương tâm, ăn bằng sạch của cô rồi chỉ để lại vỏ.

Thầm nguyện rửa trong lòng, cô đứng lên ngó nghiêng: “Ê lùn, xuống đây nhờ tí.”

Cô vẫy tay với đứa đang đứng lau bảng, cô cùng mấy đứa hay gọi nó là lùn, vì nó lùn thật, mỗi lần nó lau bảng mọi người đều tưởng tượng đến con cá ngựa muốn ngoi lên bờ cát.

Thằng lùn đi xuống cạnh bàn cô, nhìn cái đồng trên bàn thì rất nhanh hiểu ra vấn đề.

“Hai cái xúc xích.” Nó nói rất nhanh.

Cô nghiêng rằng: “Ok.”

Vác cặp lên vai, vẫy tay với lũ bạn: “Về trước đây.”

“Không đi chơi điện tử à?” Lúc này chúng nó mới lên tiếng, như thể đồng vỏ trên bàn chẳng liên quan gì đến đứa nào cả.

“Không đi đâu, hôm nay nhà có việc.” Nói xong cô vẫy tay đi thẳng ra cửa.

Cầu thang đi xuống dưới rất đông, giờ tan học nên ai nấy cũng đều đổ xô để ra về. Cô đi đến đâu cũng có người chào hỏi, xuống đến tầng dưới cũng có những em khóa dưới thân thiện chào. Cũng có những người nhìn thấy cô liền lui lại cho cô đi qua chứ đừng nói là lên tiếng.

Ra đến cổng trường, những chiếc xe đạp của học sinh đi ngang qua mặt cô không ngớt, nhà cô gần trường nên cô chỉ đi bộ. Đi được vài bước, đột nhiên nhìn thấy trước mặt có một chiếc xe đang đỗ lại, nhìn từ đằng sau cô không biết là ai, nhưng là học sinh trong trường này, nên cô cũng không chút sợ sệt mà ngồi thẳng lên yên xe đằng sau.

Chưa đợi đối phương quay đầu lại nhìn thì cô đã vỗ lên lưng: “Đi thẳng đi, cho về nhờ nhé.”

Xe dừng lại phải một phút mới bắt đầu di chuyển, cậu ta đi khá chậm, nhưng tay lái khá chắc chắn. Trên đường đi cô không nói chuyện nhiều vì cô không quen biết với đối phương, chỉ lên tiếng khi cần rẽ.

“Đỗ sát vào kia là được rồi.” Cô chỉ vào căn nhà trước mặt.

Xe đỗ lại, cô xách cặp vào nhà, lúc ngang qua xe chỉ để lại hai chữ “Cảm ơn” rồi đi thẳng mà không nhìn lại.

Cậu nhìn bóng hình nhỏ bé khuất sau cánh cửa cuốn, nhìn căn nhà năm tầng to đùng giữa con phố xa hoa, rồi nhớ đến cô gái vừa ngồi ở vị trí phía sau thì khóe môi nhếch lên một nụ cười dịu nhẹ không vương chút tạp niệm.

Chiếc cặp sách ngay ngắn rơi xuống góc phòng khách tầng hai. Mở tủ lạnh lấy ra chai nước lọc tu một hơi hết gần nửa chai, cô ợ một tiếng dài.

Nhìn trên bàn ăn có đĩa hoa quả thì cô nhanh tay bưng cả đĩa đi lên trên tầng.

Bài trí trong căn nhà gần một trăm mét vuông vô cùng hoa lệ, ngay cả bộ sofa cũng được sử dụng theo phong cách hoàng gia, chiếc bàn ăn cũng được sử dụng tông màu vàng trắng nhằm hướng đến sự hoa lệ. Cô bê đĩa hoa quả, đi ngang qua căn phòng ở tầng ba, tiếng kêu trầm đục vang vọng, giọng phụ nữ thánh thót lọt qua khe cửa. Bàn tay cầm đĩa hoa quả siết mạnh đến mức gân xanh nổi lên.

“Choang.”

Chiếc đĩa thủy tinh vỡ tan trên mặt đất cùng những miếng trái cây lăn lóc, cô từng bước giẫm lên những mảnh thủy tinh đi ngang qua căn phòng rồi bước lên tầng trên. Tiếng rên rỉ trong căn phòng tầng ba đã ngưng bật ngay từ khi tiếng vỡ vang lên.

Tiếng đóng cửa phòng vang lên vọng cả căn nhà, chỉ vài giây sau, sự tĩnh lặng lại bao trùm lên tất cả.

Thân hình bé nhỏ co mình bên cửa sổ, cô ngồi trên chiếc sofa bằng lông màu trắng, trên người vẫn là bộ đồng phục của trường học. Mái tóc ngắn cũn thường ngày tôn lên sự tinh nghịch trên khuôn mặt, nhưng dường như sự mạnh mẽ ấy đã lẫn trốn ngay sau khi bước chân vào căn nhà, lúc này trên khuôn mặt ấy chỉ còn lại sự cô độc và sợ hãi.

Chuông điện thoại vang lên, rút máy ra khỏi túi quần, nhìn dãy số nhấp nháy trên màn hình, cô cắn môi bấm nghe.

“A lô mẹ.”

“Mẹ gọt hoa quả để trên bàn ăn, con đi học về thì ăn đi nhé, mẹ đi công tác ở Pháp năm ngày, thích gì thì gọi để mẹ mua về nhé.”

“Vâng, mẹ đi cẩn thận.”

“Yêu con.”

Giọng nữ ấm áp ở đầu dây bên kia vang lên, tiếng hôn gió qua điện thoại khiến lồng ngực cô nghẹn ứ. Cho đến khi cúp máy, từng giọt, từng giọt nước mắt... chậm rãi lăn dài xuống gò má, rồi khô môi.

Co mình thật gọn trên chiếc ghế, tiếng khóc bị đè nén, cô không muốn cho ai thấy được sự yếu đuối của mình, ngay cả bố mình hay là con đàn bà đang ở trong căn phòng ở tầng ba. Cô không muốn ai thấy được sự yếu hèn và sợ hãi của cô, cô còn nhiều thứ cần bảo vệ, còn nhiều điều cần làm, yếu đuối... không, cô không cho phép bản thân có quyền yếu đuối.

Kéo ngăn tủ ra nhìn hàng loạt những chiếc đồng hồ hàng hiệu được xếp ngăn nắp, cô tiện tay lấy một chiếc đơn giản đeo vào. Mặc quần jean cùng áo thun màu trắng đơn giản, dưới chân xỏ đôi giày adidas màu trắng, nhìn cô vừa có nét phóng túng, vừa có phần hoang dại.

Bước chân đi xuống tầng hai, trên bàn ăn hiện tại có hai người đang ngồi. Cô đi đến tủ lạnh lấy ra chai nước cam, mở nắp và trực tiếp tu thẳng.

“Lần sau uống lấy cốc mà uống nhé.” Một giọng nói như rót mật vào tai vang lên phía sau lưng cô.

Bàn tay cầm chai nước cam khựng lại, cô đi tới thùng rác, ném mạnh chai nước còn chưa đóng nắp khiến nước bắn tung tóe ra sàn nhà. Tiếng động mạnh khiến hai người đang ngồi ăn cơm cũng phải ngưng lại.

“Con làm gì thế?” Bố cô gằn giọng.

Cô nhìn liếc qua bố mình, rồi lại quay đi, trước khi đi xuống tầng dưới, cô nhìn người phụ nữ ngồi cạnh bố mình, hời hợt nói.

“Thiên nga cho dù nó có làm ra hành động xấu xí thì vẫn là thiên nga. Nhưng con vịt thì khác, cho dù nó có học sự cao quý của thiên nga thì vẫn không thể che giấu đi được sự gượng gạo bởi vì cốt tủy của nó vẫn chỉ là con vịt.”

Bỏ mặc sau lưng là tiếng mắng chửi của bố mình, nhìn khuôn mặt hết xanh rồi lại trắng của cô ta, cô quay người rời khỏi ngôi nhà đầy sự dơ bẩn này.

Trước cửa nhà là bốn năm chiếc xe đạp ngổn ngang. Vừa thấy cô ra khỏi cửa, tiếng hò hét bắt đầu vang lên không ngớt.

“Nhanh lên.”

“Làm gì mà lâu thế?”

“Lên xe đi.”

Cô cười tươi, vỗ mạnh vào đầu một thằng: “Đợi tí thì chết à?”

Nói xong cô trèo lên xe một đứa còn trống yên sau, bốn năm xe trước sau lao đi trong tiếng cười đùa không ngừng.

Khu giải trí hôm nay là Chủ nhật nên đông đến kinh khủng, bảy tám đứa đứng thành một vòng tròn.

“Nào, tiền tiền, góp tiền vào đây.”

Sau một hồi thu tiền, một lũ kéo tay nhau lao vào khu giải trí, bỏ mặc sau lưng là bao nhiêu muộn phiền, lúc này chỉ có niềm vui của tuổi trẻ, thứ mà không thể dùng tiền mua được.

Trên tay là chiếc kem đã ăn được gần một nửa, bả vai bị huých mạnh một cái khiến cô suýt đánh rơi chiếc kem xuống đất.

“Này nhìn kia.” Đứa bạn cô hất cằm về phía trước.

Quên cả việc định quay sang mắng nó thì người đứng ở bên cạnh trò chơi mạo hiểm đã thu hút tầm mắt của cô. Hôm nay cậu ta mặc quần jean, bên trên là chiếc áo sơ mi kẻ khỏe khoắn. Đứng bên cạnh còn có một cô gái nữa.

“Có liên quan gì đâu?” Cô nhú mày, quay đầu không để tâm đến việc ấy.

“Nhìn thẳng đấy cũng được phết.” Bạn cô tỉnh nghịch nháy mắt.

Nghe nó nói thế, cô một lần nữa nhìn lại bóng lưng ở phía trước, nhìn đi nhìn lại, cũng chỉ thấy bình thường, được ở chỗ nào?

Cô lắc đầu: “Chịu, không thích.”

Đúng lúc này thì một thằng trong nhóm chỉ về phía trò chơi mạo hiểm: “Này chúng mày, ai dám chơi trò kia không?” Cả đám người nhìn lên trên trò chơi mạo hiểm, nơi đang vang lên những tiếng hét đỉnh tai nhức óc.

Một vài đứa liền hưởng ứng: “Dám, sao mà không dám.”

“Chơi, sợ cái gì.”

Đúng là một lũ đàn ông, đứa này tinh vi với đứa kia, có sợ cũng chẳng thẳng nào dám nói. Cô bữu môi ăn nốt cái kem trên tay.

“Ê, chơi cùng không?” Một thằng quay sang hỏi cô khiến cả đám đồng thời đổ dồn ánh mắt về phía cô.

Nhìn đoàn tàu uốn lượn trên không, rồi lại nhìn những khuôn mặt tái mét sau khi xuống khỏi đường ray mạo hiểm, cô nuốt một ngụm nước bọt.

Khóe môi vừa định lên tiếng từ chối thì một bàn tay vỗ mạnh lên bả vai.

“Sao mà phải hỏi, ở đây người không sợ mấy cái trò vật vãnh này đi đâu là nó chứ ai”.

Nghe xong cả lũ liền hô hào, kéo tay nhau đồng thời kéo luôn cả cô đi về phía trước. Bị một đám người đùn đẩy, nhưng rất may cô được bao bọc trong một đám con trai nên không đến nỗi bị chèn ép.

Mua vé xong, đợi đến khi lượt đường ray mạo hiểm đang chạy hết rồi mới đến lượt cô. Một đám người nhanh chóng lao đảo ra khỏi chỗ ngồi. Cô cùng đám bạn theo chỉ dẫn của nhân viên khu trò chơi ngồi vào vị trí của mình, được thắt dây an toàn cùng một thanh sắt cứng bảo vệ trước mặt, những chiếc ô tô nối nhau dài đến mười hai xe, cô ngồi hàng xe thứ ba, rất gần trên đầu. Nhắm mắt rồi lại mở, hít một hơi thật sâu.

Phải bình tĩnh, phải bình tĩnh... cô tự nhủ ở trong lòng.

Bảy, tám phút sau, đoàn xe ngừng lại, từng người từng người tháo giây an toàn và ra khỏi xe. Đám bạn cô có đứa ôm miệng chạy ra xa nôn thốc nôn tháo, có đứa thì tươi tỉnh khoác vai đứa khác bình luận về cảm giác vừa rồi. Cô cố gắng nén cảm giác bàn tay đang run rẩy, bước qua đường ray để chạm chân xuống mặt đất, lúc này đám bạn cô đã ra bên ngoài mà quên mất cô chưa ra.

Đôi chân như không còn chút sức lực mà quỵ xuống, ngay lúc này cánh tay được một bàn tay khác kéo mạnh lên, cô không kịp phản ứng đã bị kéo lên theo đà của người đằng sau. Khuôn mặt không giấu được nét sợ hãi, hết

trắng rồi lại xanh.

“Không sao chứ?” Giọng nói trầm ấm đầy nam tính vang lên.

Cô ngẩng đầu nhìn người vừa giúp mình, khóe môi cười gượng gạo: “Không sao.” Nói xong cô gạt tay cậu ta rồi quay lưng bước ra ngoài. Để cho cậu ta thấy được sự yếu đuối của bản thân là điều cô không muốn nhất.

Ngày Chủ nhật trôi qua rất nhanh, lúc cô về đến nhà đã là tám giờ tối. Thả mình trên chiếc giường ấm áp quen thuộc, cô thở một hơi dài, không thay quần áo mà trực tiếp chìm vào giấc ngủ. Ngày hôm nay cô đã rất mệt mỏi rồi, hai hàng mi không còn đủ sức chống đỡ.

Chuông báo thức vang lên lúc bảy giờ kém mười lăm. Đôi tay vươn ra đầu giường bấm tắt, hai hàng lông mày nhíu chặt, khóe miệng rên rỉ tiếng khó chịu khi bị đồng hồ làm phiền.

Đột nhiên hàng lông mày rung động mãnh liệt, đôi mắt trừng trừng mở lớn, khóe môi nhếch lên nụ cười rục rỡ. Nhìn nụ cười của cô lúc này cũng đủ cho người khác sợ hãi.

Nhanh chóng rời khỏi giường đi vào nhà tắm, thay đồng phục cùng vệ sinh xong, đi xuống tầng dưới, tìm cặp sách ở trong góc nhà hôm thứ Bảy bị cô ném vào rồi đeo lên vai ba chân bốn cẳng chạy đến trường.

Nhìn cổng trường ở trước mặt, nhìn chiếc đồng hồ trên tay, vẫn còn tận mười phút nữa mới đến giờ, cô vuốt lại mái tóc, ngông nghênh đi ngang qua cánh cửa sắt vào trường.

Bước chân ngang qua phòng bảo vệ, nhìn người đang cầm cuốn sổ, trên bấp tay là băng rôn sao đỏ, cô đi chậm bước chân lại, đi sát lại người cậu ta, lên tiếng.

“Không ghi tên tôi nữa à?” Nói xong cô bật cười khanh khách không nhìn lại rồi tiến thẳng vào bên trong, nhìn cô lúc này giống như mới thẳng một trận lớn.

Cậu nhìn cô hả hê giấu cợt mình trong lòng lại không có lấy một chút tức

giận, ngược lại giống như được phát cho một viên kẹo ngọt ngày đầu tuần. Khóe môi nâng lên nụ cười ấm áp, bàn tay cầm bút ghi vào trong sổ sao đỏ một hàng chữ “Đồng phục không đúng quy định”.

Cô chỉ nhớ đến việc đi học sớm, nhưng lại quên mất việc, cô vẫn sẽ bị ghi vào sổ đầu bài nếu như không cầm thùng và đeo khăn đỏ.

Nghĩ đến việc nếu như cô biết, khuôn mặt nhỏ bé ấy sẽ nhăn nhó đến đáng thương, cậu không nhịn được bật cười khiến hai người bên cạnh chú ý.

“Cậu sao thế?” Một bạn nữ quan tâm hỏi.

“Không sao.” Cậu xua tay, cười lấy lệ.

Chân gác lên ghế ngồi của người ngồi bàn phía trước, đôi mắt chăm chú dõi lên bảng nghe thầy giáo đang giảng bài, một tay móc xuống gói bim bim bên dưới ngăn bàn, đúng lúc thầy quay lưng lên bảng thì liền nhét miếng bim bim vào miệng.

Cô nhai rất có kinh nghiệm, không phát ra tiếng động, không nhai quá nhiều lần. Khi bim bim được đưa vào miệng, cô sẽ dùng lưỡi ấn mạnh xuống miếng bim bim khiến cho nó mềm, nếu thầy không nhìn về phía cô, cô sẽ lập tức nhai và nuốt xuống thật nhanh. Đây là kinh nghiệm quý báu của cô và đồng bọn.

“Này, biết vụ gì ở khối mình chưa?” Bạn ngồi cạnh không nhìn cô, đôi tay tập trung viết bài nhưng miệng vẫn chuyển động không ngừng.

“Vụ gì thế?” Cô khẽ khàng hỏi lại.

“Bạn sao đỏ ở cổng trường hay ghi tên cậu ý, đang được một bạn lớp E theo đuổi đấy.”

“Thật á?” Cô hỏi lại, tiện tay nhét một miếng bim bim vào miệng.

Bạn cô gật đầu: “Thật, cả khối biết mà, nghe nói theo đuổi cuồng nhiệt lắm. Gửi thư, rồi đi theo về đến tận cửa nhà.”

Cô nuốt nước bọt, cảm thấy miếng bim bim đang bị nghẹn giữa thanh quản, thật sự còn có người mặt dày đến thế sao.

Nhưng sao cô lại cảm thấy bản thân có một chút cảm giác gì đấy rất lạ khi nghe được tin này, giống như bị mũi kim chích nhẹ lên đầu ngón tay, không đau nhưng lại nhói buốt. Cảm giác này rất lạ, cô chưa từng có loại cảm giác này, nói đau cũng không phải, không đau cũng không phải, nhưng nó thật sự rất khó chịu.

“Cậu có cái cảm giác như tớ khi nghe kể về chuyện này không?” Cô lí nhí lên tiếng hỏi.

Bạn cô nghiêng đầu, hỏi lại: “Cảm giác gì?”

Cô ấp úng một hồi, không biết dùng từ ngữ nào để nói cho phải.

“Cái cảm giác giống như bị kiến cắn, hoặc là giống như dùng kim đâm vào đầu ngón tay ấy.”

Nó lắc đầu, suy tư một hồi: “Không, tớ không có cảm giác đấy.”

“Sao tớ lại có nhỉ?” Cô thở dài, dùng một ngón tay chọc chọc lên lồng ngực mình, chỗ này, có chút cảm giác gì đấy không được bình thường.

“Aaaa!!!” Đột nhiên bạn cô hét lên một tiếng khiến cả lớp chú ý, thầy giáo nhăn mặt chỉ về phía bàn cô.

“Dưới kia có chuyện gì?”

Nó đứng lên, cười cười: “Xin lỗi thầy, con bị kẹp chân vào ghế ạ.”

Thầy phất tay: “Không có việc gì thì ngồi xuống đi.”

Im lặng được hai phút, người phía bên cạnh ngồi sát vào người cô, giọng nói như muỗi kêu vang lên bên tai như sợ ai nghe được.

Cô cũng phối hợp gí sát tai vào.

“Tớ biết cậu bị làm sao rồi.” Bạn cô thì thầm.

“Làm sao?”. Cô tò mò.

“Cậu thích bạn sao đỏ đấy rồi.” Nó nói xong, còn tùm tùm cười như đang nói một câu chuyện hài.

Cô giật mình, không nói lên lời, hai mắt mở to, lắc đầu nguây nguấy.

Không thể nào, sao cô có thể thích cậu ta được, chuyện này quá là phi lý

mà.

“Chắc không phải đâu.”

“Không phải làm sao cậu có cảm giác ấy được chứ. Đừng dối lòng mình, thích là thích, không thích là không thích, đừng vì nhầm lẫn hay mơ hồ mà bỏ lỡ.”

Nó nói xong còn đưa cho cô một ánh mắt cổ vũ, cô nhận lấy cảm kích rồi cười trừ, úp mặt xuống bàn trả vờ đã ngủ. Nhưng thực ra lúc này trong đầu cô là một mảnh hỗn loạn, như một đồng rối ren không có lời giải đáp. Như một đường mê cung không tìm được lối ra. Càng cố gỡ, càng rối. Càng cố nghĩ, càng loạn.

Trống trường tan học vang lên, cô đi cùng đám bạn con trai ra khỏi lớp, đi ngang qua hành lang thì người đi ở phía đối diện khiến cô không dám nhìn thẳng.

Đúng là oan gia ngõ hẹp, sáng gặp trưa gặp. Cô quay đầu sang nói chuyện cùng đứa bạn bên cạnh, cố gắng quên lãng đi người đang đi ngang qua cô. Nhưng cho dù có nói thế nào cô cũng không thể tập trung vào câu chuyện, mọi tâm trí đều đã đặt vào bóng dáng kia mất rồi.

Mười một giờ đêm.

Nằm trên giường nhìn lên trần nhà, ánh đèn pha lê hắt hieu trong căn phòng, mùi tinh dầu bạc hà thoang thoảng. Cô kéo chăn cao đến cổ, phía trong chăn, cô đặt tay lên tim mình, tự hỏi.

Rốt cuộc cô thật sự thích cậu ta hay sao, nếu không tại sao khi nghe thấy việc có cô gái khác theo đuổi cậu ta, cô lại có cảm giác khó chịu đến thế. Nếu không thì sao cô lại cảm thấy lồng ngực bối rối khi nhìn thấy cậu ta.

Thích... chẳng lẽ đây gọi là thích?

Thích một người, có phải chẳng là sự ích kỷ, là sự chiếm hữu không muốn ai dòm ngó đến thứ mình thích. Thích một người, phải chăng là ngay cả một ánh mắt, một nụ cười cũng không muốn cùng ai khác san sẻ, nếu vậy, cô thật

sự đã thích cậu ta rồi.

Sau một đêm khẳng định được tình cảm của mình, đôi mắt lấp lánh lên sự tự tin, cô thở ra một hơi nhẹ nhõm. Cô sẽ không bỏ cuộc, sẽ không dễ dàng thua cuộc cho dù là bất kể ai.

Chỉ cần là cô biết bản thân thật sự thích, cô nhất định sẽ cố gắng đến cùng..

Đồng hồ chưa chỉ đến bảy giờ sáng, cô đã đứng trước cổng trường. Trước ánh mắt kinh ngạc của tất cả mọi người, cô bước từng bước hiên ngang đi vào, dừng chân lại trước phòng bảo vệ.

Nhìn người đang đứng đối diện mình, cô mỉm cười, đặt vào tay cậu ta một tờ giấy, trước khi đi còn dặn dò: “Đọc xong cầm vút, không thì đừng trách.”

Nhìn bộ dáng ngông nghênh của cô, cậu không nhịn được mỉm môi cười, nhưng không trực tiếp trả lời, đợi đến khi cô đi xa khỏi tầm mắt, bàn tay mới chậm rãi mở tờ giấy vừa rồi. Từng nét chữ ngoằn ngoèo nhưng có vẻ như đã được viết rất cẩn thận, một hàng chữ ngắn gọn trên mặt giấy khiến cậu sững người, nhanh chóng gấp lại tờ giấy, nhìn xung quanh rồi cất vào túi quần.

Khuôn mặt không chút biểu cảm nhưng lại không thể che giấu được phần tai đã ửng hồng.

Trong tờ giấy, cô viết.

“Tôi mới phát hiện ra tôi thích cậu rồi, vậy nên tôi cho cậu thời gian chấp nhận tôi. Dĩ nhiên tôi đã thích thì cậu đừng mong có người khác, tôi thế nào cậu biết đấy, bạn trai tương lai của tôi.”

Trống trường vang lên báo hiệu đến giờ ra chơi, cô vẫn còn đang nằm gục trên mặt bàn ngủ gật thì bị một đám xung quanh đánh thức.

“Xuống căng tin ăn không?”

Nhìn xuống cái bụng xẹp lép đang kiến nghị của mình thì cô ngáp ngắn ngáp dài đứng dậy đi theo chúng nó xuống căng tin. Đi ngang qua chiếu nghỉ

của hành lang tầng hai thì bắt gặp một cảnh tượng rất ngôn tình.

Một cô gái tóc dài, khuôn mặt thanh tú, tay cầm bức thư được gói gém cẩn thận đưa cho một chàng trai. Còn chàng trai thì lạnh nhạt, tay nhét vào túi quần, không có ý muốn nhận bức thư ấy.

Một thằng bạn bên cạnh cô huýt sáo, một đám thi nhau làm theo, có đứa còn vỗ tay.

“Nhận đi, đừng phụ lòng của người ta thế.” Một đứa trong đám bạn cô hét lên.

Cô đứng dựa vào cầu thang, một tay nhét túi quần, miệng nhai kẹo cao su, tư thế lười biếng mà bá đạo, đôi mắt thích thú xem kịch hay.

Cậu ta nhìn cô rồi lại dời tầm mắt đến bức thư, đôi tay thon dài chạm đến bức thư. Cho đến khi cậu ta cầm bức thư trong tay, cô mới biết lồng ngực khó chịu đến mức nào.

Đúng khoảnh khắc cô định xông tới đập cho hai người họ vài cái thì cậu ta đưa tay vẫy vẫy cô lại, chẳng hiểu lẽ vì sao trong con mắt kinh ngạc của tất cả mọi người, cô lại len ra khỏi đám đông đến gần cậu ta.

Nhìn cô gái đứng ngay trước mặt mình, sống mũi không quá cao, nhưng lại hài hòa với tổng thể. Cô đẹp nhất chính là đôi mắt nâu, linh động giống như biết nói.

Cậu đưa bức thư đến trước mặt cô, nhẹ giọng thì thầm: “Muốn đọc không?”

Cô không nghĩ đến việc cậu ta đưa cho cô bức thư, đang lúng túng không biết nên làm gì thì cô gái đối diện chỉ tay về phía cậu ta.

“Thư tôi đưa cho cậu, sao cậu lại hỏi bạn ấy muốn đọc không?” Cô gái tức đến hai mắt đỏ ngầu lấp lánh nước, bờ môi run rẩy nhìn hai người bạn họ.

Cô đang đợi xem cậu ta nói gì, cô rất tò mò về câu trả lời của cậu ta, nếu nói không đúng cậu ta nhất định sẽ làm trò cười cho tất cả mọi người.

Cậu ta nhìn cô, rồi lại nhìn bức thư, rồi tầm mắt áy náy nhìn về phía cô gái ấy.

“Xin lỗi cậu, bạn gái tôi hay ghen, để cô ấy nhìn thấy rồi, nếu không đưa cô ấy đọc thì rất phiền phức.”

Chỉ một câu “bạn gái tôi” như một tiếng chuông đánh thẳng vào tai những người xung quanh, rất nhanh những tiếng xì xào bàn tán vang lên.

Đám bạn cô cũng không chịu chậm một giây nào, dồn dập hỏi tới tấp.

“Cái gì đang xảy ra thế, bạn gái tôi... thiên địa ời đùa à?”

“Thật không, con yêu quái kia ra đây kể cho các ông nghe nhanh lên!”

“Tôi có nghe nhầm không, yêu tinh trường học có bạn trai rồi, đã thế còn là học sinh ngoan nhất nhì trường, lại còn là sao đỏ, thế này có còn thiên lý không?!”

Từng tiếng than thở kinh ngạc vang lên, cô nhìn khuôn mặt vẫn giữ nguyên nụ cười của cậu ta, trong lòng không có lấy một chút tức giận. Cô còn nghĩ cho cậu ta thời gian, nhưng có lẽ là không cần.

Hai người nhìn nhau, đồng thời mỉm cười dịu dàng như đã thân thiết rất lâu rồi.

Có những điều không cần nói, chỉ cần nhìn vào mắt nhau cũng đủ để thấu hiểu. Có những việc càng nói ra càng rối ren, nếu thật sự trong tâm có nhau, ánh mắt cũng có thể hóa giải mọi việc.

Sự việc cô có người yêu rất nhanh trở thành một tin nóng trong trường, không phải việc cô có người yêu là lạ, nhưng nếu cô yêu một người tương tự như cô hẳn là không có việc gì. Cái khiến mọi người kinh ngạc ở đây chính là cô yêu một nam sinh học giỏi nhất nhì trường, còn là sao đỏ của khối, hai người giống như đứng ở hai thái cực khác nhau mà lúc này lại có thể gắn kết được với nhau tạo nên một kỳ tích.

Tiếng trống trường vang lên từng hồi, từng nhịp... từng nhịp... rồi nhanh dần, tựa như lồng ngực cô lúc này, lên xuống theo từng nhịp trống, càng về sau càng bồi hồi theo tiết tấu dồn dập của tiếng trống.

Trống vừa ngưng, cô hít một hơi thật sâu, hít đi hít lại đến tận ba, bốn lần.

Đưa bạn cùng bàn biết chuyện hôm nay, thấy cô như vậy bèn đập mạnh vào lưng cô, nói nghiêm túc.

“Cứ bình tĩnh, giống như có thêm một người đi ăn cùng, đi chơi cùng, không có gì phải lo lắng.”

Nghĩ đi nghĩ lại, cô thấy cũng đúng. Chỉ là hẹn hò, cùng đi ăn, đi xem phim, có khác gì với những đứa bạn khác của cô đâu. Chỉ khác ở cái danh phận bạn trai, còn lại giống hệt. Nghĩ đến thế cô tự tin hẳn, thẳng lưng quay đầu nói tạm biệt với đồng bọn, chúng nó không biết hôm nay cô đi đâu nên lên tiếng kéo cô ở lại chơi điện tử. Cô liền xua tay nói bận rồi cầm cặp chạy như bay ra khỏi lớp xuống cổng trường.

Rất nhanh cô đã nhìn thấy một bóng lưng thẳng tắp cùng dáng người cao cao ở ngoài cổng trường. Cô chậm rãi bước lại, lúc này cô có cảm giác mình sắp không thở nổi.

“Ê.” Cô lên tiếng gọi, chọc chọc vào lưng áo cậu ta.

Bóng lưng chậm rãi quay lại, cậu ta cao hơn cô một cái đầu, nên lúc nhìn cô cậu ta phải cúi đầu.

Lúc này là mười hai giờ trưa, ánh mặt trời hắt xuống khuôn mặt cậu ta nhìn ấm áp như lửa, khiến người ta không nhìn được mà muốn ôm lấy.

Hóa ra thế này gọi là yêu, mọi hành động cử chỉ của đối phương đều khiến bản thân cảm thấy đẹp mắt.

“Cậu biết tên tôi mà, tôi không phải là Ê.” Cậu ta cúi đầu, khẽ cười búng nhẹ lên mũi cô.

Cô bối rối, ho nhẹ một tiếng, tròn mắt đảo liên hồi: “Ừm, tôi nhớ rồi, Kiệt.”

Nhìn khuôn mặt lúng túng của cô, cậu không nhìn được đưa tay lên xoa nhẹ đỉnh đầu, lúc này cậu cảm thấy cô rất nhỏ bé, không còn vẻ ngông nghênh hay bất cần đời mọi khi.

“Nhớ rồi thì lần sau đừng quên, lên xe đi.” Kiệt nói bằng giọng nhẹ nhàng đầy vẻ chiều chuộng.

Ngồi sau yên xe Kiệt, cô có cảm giác như tất cả vạn vật xung quanh đều vô hình. Những người đi xung quanh đều mặc lên mình một chiếc áo tàng hình, cả còn đường chỉ còn mỗi hai người. Hai người cùng nhau đi ăn pizza. Sau một tối nhắn tin qua lại trao đổi về món ăn ngày hôm nay hẹn hò sẽ ăn, cuối cùng hai người mới quyết định theo ý cô đi ăn pizza.

Có vẻ như Kiệt lái xe nên con đường trở nên quá đổi gần, chỉ chưa đầy vài câu trò chuyện đã đến nơi. Cô thầm than thở, mong rằng con đường có thể xa thêm một chút nữa.

Kiệt đưa một miếng pizza đến trước mặt cô, cô rất tự nhiên lấy thêm tương ớt rồi chậm rãi đưa miếng bánh lên miệng, từ từ thưởng thức.

“Ở đây ăn khá ngon.” Cô vừa nhai vừa nói.

Kiệt rót cho cô một cốc coca, đẩy tới bên cạnh: “Đừng có vừa ăn vừa nói, nghẹn bây giờ.”

Cô cười, không đáp, thản nhiên nhận sự dịu dàng cùng quan tâm của Kiệt không chút bối rối.

Hóa ra cảm giác lo lắng cùng sợ hãi trước khi gặp mặt của cô là thừa, với hai người có tình cảm với nhau, sự bối rối sẽ biến thành quan tâm, sợ lo lắng sẽ trở thành ấm áp.

Sau khi ăn xong hai người đến rạp chiếu phim cách chỗ ăn khoảng năm, sáu ngã tư, không quá xa cũng không quá gần. Ngồi phía sau, cô hỏi.

“Cậu thấy tôi có nặng không?”

Kiệt im lặng hồi lâu, giống như đang ngẫm nghĩ, mãi mới chịu đáp: “Không tồi, cũng nặng.”

Cô nhăn mặt, cao giọng: “Cái gì, cậu có vấn đề à, tôi mà nặng!”

Nghe giọng là biết cô đã tức giận, cậu bật cười khanh khách, đỗ xe đạp lại bên vỉa hè, quay người lại nhìn cô, chậm rãi khẳng định.

“Tin tôi đi, nếu như cậu không nói chuyện, tôi còn không biết cậu đang ngồi ở đằng sau nữa đấy.”

Nói xong không đợi cô đáp Kiệt tiếp tục đạp xe đi về phía trước.

“Này, phim này không có ma à?” Cô vừa ăn bỏng ngô, vừa lảm nhảm bình luận bộ phim đang chiếu.

Kiệt nhìn cô vừa tập trung ăn, vừa chăm chú xem phim, lúc này cô khác hẳn bộ dạng lúc ở trường học. Chỉ còn lại nét tinh nghịch như một đứa trẻ, không xù gai góc như mọi ngày.

“AAAAAAAAAAAAA!”

Tiếng hét của người này trộn lẫn lộn với người kia, cậu nghiêng đầu nhìn người ngồi bên cạnh, gói bỏng ngô trên tay đã không còn dấu vết. Đôi mắt mở to trừng trừng nhìn màn hình.

Nắm lấy cổ tay mỏng manh, khẽ lay nhẹ, Kiệt quan tâm hỏi: “Cậu không sao chứ?” Thấy khuôn mặt hết trắng lại xanh của cô khiến cậu buồn cười.

Cô mấp máy mãi không ra câu, mãi một lúc sau mới hoàn thành một câu ngắn: “Con ma... nó vừa đi ngang qua.”

Nghe cô nói xong, cậu không nhịn được bật cười thành tiếng, rốt cuộc đây có phải yêu nữ trong trường hay không.

Nghe thấy tiếng cậu cười, cô không nhịn được nghiêng đầu, tức giận dấm mạnh lên cánh tay Kiệt.

“Cười cười cười, cười cái gì mà cười?!”

Nhìn cô tức giận, Kiệt càng thêm dịu dàng, nắm lấy bàn tay cô, đan năm ngón tay vào nhau.

Cô im lặng, cảm nhận hơi ấm ở bàn tay đang truyền đến, lúc này rất may là trong rạp chiếu phim rất tối, không ai có thể nhìn được gò má đã ửng hồng của cô.

Bàn tay cô rất nhỏ, lúc cầm trong tay, cậu có cảm giác như đang cầm bàn tay của một đứa trẻ, vừa bé vừa mềm.

Hai người quên mất việc túi bỏng ngô đã rơi xuống đất, hai bàn tay đan chặt, có thứ gì đó ở trong tim đang dần gắn kết thêm chặt chẽ.

“Cô bị điên à?!” Tiếng hét từ dưới tầng vang vọng lên trên khiến cô bừng tỉnh trong giấc ngủ.

Nghe kỹ tiếng hét thì cô mệt mỏi thở dài, trèm chần lên đầu cố gắng che đi tiếng hét ngoài kia, nhưng từng chữ từng chữ vẫn lọt vào tai cô không sót một từ nào.

“Tôi đã chấp nhận cho ông và nó ở với nhau, nhưng với điều kiện đừng làm gì quá phận trong nhà này. Tôi không muốn cho con tôi biết, nhưng ông và nó còn dám ngủ với nhau ở ngay dưới phòng con tôi ở, ông có còn là con người không?!”

Hất chần qua một bên, cô như phát điện giật mạnh cánh cửa đi ra khỏi phòng, bước nhanh xuống phòng khách thì cảnh tượng trước mắt đã khiến cô bàng hoàng. Những mảnh thủy tinh rơi đầy trên sàn nhà, tấm kính trên bàn ăn đã vỡ toang, lúc này phòng khách như một bãi chiến trường đổ nát chỉ còn lại phế tích.

Mẹ cô đang ngồi ở chân cầu thang cách cô vài bước, còn bố cô thì đang đứng chỉ tay về phía mẹ cô hét lên. Phía sau lưng ông là một con thỏ tỏ ra mình vô cùng nhỏ bé và yếu đuối.

“Các người diễn đủ chưa, một tháng diễn đi diễn lại vài lần mà không chán à?” Cô chán ghét lên tiếng, khóe môi nhếch lên nụ cười khinh miệt.

“Mày đừng học kiểu ăn nói của mẹ mày, vô giáo dục.” Bố cô gằn lên từng tiếng, tức đến mức khuôn mặt đỏ bừng.

Cô ngoáy ngoáy lỗ tai, nhướn mày tỏ ra hiểu biết: “À, thế chẳng lẽ tôi phải học ông là đưa người làm lên giường thì mới gọi là có giáo dục.”

“Mày... mày...” Bố cô tức đến mức thở gấp, mệt mỏi ngồi xuống ghế, thở dồn dập. Phía sau lưng ông có một bàn tay nhỏ bé vỗ nhẹ lên lưng.

Cô nhìn bằng ánh mắt lạnh nhạt, không có thấy một phần thương xót.

“Giả tạo.” Cô vút lại hai từ rồi đi thẳng lên phòng không nhìn lại màn kịch ở dưới tầng.

Ngồi đung đưa ở phía sau yên xe, tựa đầu vào tấm lưng vững chãi đằng trước. Từng nhịp bước chân rất ổn định không khiến cô bị lắc lư.

Ngồi sau xe Kiệt đi hết từ con phố này qua con phố khác, hết từ đoạn đường này sang đoạn đường khác mà không chút mệt mỏi.

Xe dừng đèn đỏ, Kiệt nghiêng đầu hỏi cô.

“Cậu muốn uống gì không?”

Cô bấu môi lười biếng, ôm lấy người phía trước, tựa đầu vào lưng cậu lắc đầu.

Biết cô có chuyện không vui nên Kiệt cũng không hỏi nhiều, chỉ chăm chỉ đạp xe đưa cô đi dạo khắp các tuyến phố, đúng lúc này thì người phía sau lên tiếng.

“Dừng lại.”

Cậu nhanh chóng tấp xe vào lề đường, nhìn theo tầm mắt cô là một quán ăn đồ Tây, bên ngoài là một cặp nam nữ, nam trung tuổi, nữ cũng tầm hơn ba mươi, khuôn mặt đảm thắm, không có dấu hiệu của tuổi già.

Cô nhìn người phụ nữ đang mỉm cười hạnh phúc ở bên kia đường, nhìn người đàn ông dịu dàng khoác áo lên vai người phụ nữ ấy, khóe môi gượng đưa ra một nụ cười mệt mỏi.

Kiệt vẫn giữ im lặng, có những chuyện cậu không nên hỏi, vì đôi khi hỏi chính là dùng một mũi dao đâm lên tim người khác. Có những việc, giữ im lặng là tốt nhất.

“Kia là mẹ tôi.” Cô chưa chát mở miệng, giọng nói đã khàn đi nhiều.

Kiệt đưa tay xoa đầu cô, vuốt nhẹ lên gò má, thấp giọng nói.

“Có những sự lựa chọn của người khác chúng ta cảm thấy nó nực cười và không đáng, nhưng chỉ có họ là người trong cuộc họ mới thật sự hiểu và cảm nhận được là đáng hay không. Có đôi khi chúng ta cảm thấy lựa chọn của họ là sai, nhưng vì họ thích nên cho dù sai cũng thành đúng. Có những việc chúng ta không thể thay đổi thì thay vì phản kháng chúng ta nên học cách

chấp nhận, vì hạnh phúc của mỗi người, không đến lượt người khác bình phẩm. Hãy học cách tôn trọng quyết định của người khác, và của mẹ cậu, hãy cứ tin là họ có lý lẽ của riêng mình.”

Cô ngẩng đầu nhìn Kiệt, một giọt nước mắt trong suốt rơi xuống, rồi từng giọt, từng giọt. Cậu xuống xe gạt chân chống, ôm lấy cô vào lòng, dịu dàng vuốt ve mái tóc của cô.

Để mặc cho cô khóc trong ngực mình, lúc này chỉ có khóc mới là cách giải quyết tốt nhất, khóc được thì sẽ ổn hơn.

Những lời an ủi của Kiệt khiến cho cô cảm thấy dễ chịu hơn rất nhiều, Kiệt nói đúng, có những việc cô không thể can thiệp và thay đổi thì nên học cách chấp nhận thay vì phản kháng.

Thanh xuân, gặp được người có thể cùng cô khóc, cùng cô cười, với cô thế là đã quá đủ mãn nguyện.

Đi được một đoạn, trời bỗng dừng đổ cơn mưa, cơn mưa ngày càng nặng hạt, rào rào rơi xuống rồi lăn dài trên mặt đất. Cô ngồi sau yên xe, hét lên.

“Còn không mau tìm chỗ trú mưa!”

Cậu trai đang đạp xe không hề có ý định dừng lại, ngược lại còn đạp nhanh hơn.

“Chẳng phải đang buồn còn gì, khóc trong cơn mưa sẽ không ai thấy mình yếu đuối đâu.”

Nghe đến đây cô mới thấy lồng ngực mình khó chịu đến nhường nào, mới phát hiện bản thân đã cố gắng kìm nén khổ sở bao nhiêu. Ôm chặt lấy Kiệt, cô cắn môi òa khóc, từ nước nở cho đến khi vỡ òa. Kiệt mặc kệ người ngồi phía sau đang khóc, cậu đi hết con phố này sang con phố khác, rồi đi ngang qua một bờ sông, lúc này đường rất vắng, mà cơn mưa vẫn chưa ngừng rơi xuống, ngày một to hơn.

Cậu đỗ xe lại ven sông, nhìn cô gái ngồi ở trên yên xe mắt đã đỏ ngầu, không nhìn được đưa tay lên vuốt ve gò má. Kiệt ôm cô vào lòng, cô rất gầy, khi ôm cô, cậu có cảm giác như chỉ cần nới lỏng tay cô có thể bay đi mất.

“Khóc đã rồi chứ?” Cậu hỏi.

Cô gật đầu, cười gượng gạo: “Chắc bây giờ nhìn xấu lắm à?”

Kiệt tỏ ra nghiến ngấm, nhìn khuôn mặt cô từ trái qua phải, lắc đầu kiên định: “Không đến nỗi, vẫn chấp nhận được”.

Cô vừa định lên tiếng phản bác thì bờ môi bị ngăn lại bằng một nụ hôn nóng rực. Kiệt hôn rất chậm, không quá táo bạo nhưng lại mang theo một ngọn lửa hừng hực. Cô ban đầu sợ hãi rồi dần dần cũng phối hợp vòng tay lên cổ Kiệt, đáp lại nụ hôn một cách nhẹ nhàng.

Dưới cơn mưa, màn đêm như muốn nuốt trọn lấy tất cả. Ở bên bờ sông, có hai kẻ yêu nhau quên cả đường về.

Tình yêu, không cần phải hứa hẹn cho nhau trăm điều, chỉ cần lúc yếu lòng, lúc bất lực, có người để tựa vào bấy nhiêu thôi là đủ.

Cô vuốt lại mái tóc trước gương, từ ngày bắt đầu hẹn hò, cô dần chăm chút đến bề ngoài của mình hơn. Xoay người trong gương, áo đã cảm thùng chĩnh tề, nhìn chiếc khăn đỏ trên bàn, nhìn qua nhìn lại thế nào vẫn không thấy hợp mắt, cô liền bỏ qua ý định đeo khăn đỏ. Cầm cặp sách ra khỏi phòng thì đột nhiên cửa phòng mở ra, mẹ cô từ ngoài bước vào, dịu dàng nhìn cô.

“Con chuẩn bị đi học à?” Mẹ cô đứng bên cánh cửa, giọng của bà rất êm tai.

Cô đáp nhanh: “Vâng.”

Mẹ cô ngồi xuống giường, thở dài nói: “Đã tới giờ chưa, nói chuyện với mẹ chút được không, mẹ có chuyện muốn nói.”

Cô nhìn đồng hồ, không dẫn đo kéo ghế ngồi xuống trước mặt mẹ, im lặng chờ đợi mẹ lên tiếng.

“Mẹ và bố con quyết định ly hôn.” Bà nói rất chậm, giống như câu nói này đã rút đi rất nhiều sức lực của bà.

Cô không đáp, dường như kết quả này không khiến bản thân cô quá bất ngờ, không để lộ ra một chút thất vọng nào, cô vẫn im lặng ngồi lắng nghe.

Bà nhìn bàn tay mình mà không ngẩng đầu nhìn cô.

“Bố và mẹ cưới nhau gần hai mươi năm nay, cũng chỉ có một mình con. Vài năm gần đây mâu thuẫn của bố và mẹ càng nhiều, mẹ biết con hiểu. Vì con nên mẹ cố gắng sống chung với bố con cho đến ngày hôm nay, mẹ muốn con có một gia đình hoàn chỉnh. Nhưng con đã lớn, mẹ biết con là đứa con gái hiểu chuyện, mẹ mong con không đau lòng về quyết định của bố mẹ.” Nói đến đây, mẹ cô bật khóc, nước mắt rơi xuống không ngừng.

Cô thở mạnh, nắm lấy bàn tay mẹ, trấn an: “Mẹ yên tâm, con chỉ mong mẹ hạnh phúc, dù cho lựa chọn của mẹ như thế nào, con đều ủng hộ mẹ.”

“Cảm ơn con.” Bà ôm lấy cô vào lòng, trút được hết tâm tư trong lòng, bà thấy dễ chịu hơn rất nhiều.

Đột nhiên nhớ ra một chuyện, bà buông tay con gái, nhẹ giọng hỏi.

“Mẹ và bố con ly hôn, căn nhà này bố con sẽ ở, còn mẹ sẽ mua một căn nhà khác. Con muốn sống cùng ai là tùy ở con, bố mẹ đều tán thành. Hoặc nếu con muốn đi du học, mẹ cũng sẽ ủng hộ con. Chỉ cần con muốn, mẹ đều sẽ đáp ứng.”

Cô cười, lắc đầu: “Hiện tại còn chưa cần thiết, để sau rồi nói đi mẹ.”

Hai mẹ con nói thêm với nhau vài câu, cô nói tạm biệt rồi đứng dậy đi ra khỏi phòng, trước khi ra khỏi phòng cô còn nói thêm: “Con mong mẹ sẽ hạnh phúc với người mẹ lựa chọn, đừng lặp lại sai lầm lần hai.”

Nói xong cô đi thẳng xuống cầu thang, không nhìn khuôn mặt hết trắng rồi lại hồng của bà.

Bà không rõ con gái mình đã biết được chuyện gì, nhưng khi nghe được lời nói ấy của con, bà biết, con gái bà ủng hộ và tôn trọng quyết định của mình, chỉ bấy nhiêu thôi cũng là niềm an ủi lớn nhất với bà rồi.

Lấy chồng được gần hai mươi năm, hạnh phúc trọn vẹn mười hai năm. Tám năm còn lại với bà như là bị giam cầm trong đau khổ, nhìn chồng mình ngoại tình cùng người làm, nhìn chồng mình trắng trợn ân ái trong căn phòng chung. Nhìn chiếc gối, tấm chăn, hay chiếc giường của mình bị bôi bẩn.

Tám năm trời, hạnh phúc đã biến mất tám năm nay. Cho đến hai năm trước, bà gặp được người đàn ông hiện tại, người thấu hiểu nỗi đau khổ của bà, thấu hiểu được sự bất lực cùng bao nhiêu gắng gượng của bà, người dám bỏ mặc hết tất cả ôm bà vào lòng mà vỗ về. Lúc ấy, bà tưởng mình đã được hồi sinh thêm lần nữa.

Lúc ấy bà mới hiểu, phụ nữ chưa bao giờ là sợ yêu, chưa bao giờ là không dám yêu ai sau những tổn thương. Chỉ đơn giản là, phụ nữ chưa gặp được đúng người. Khi gặp được đúng người tình nguyện hạ xuống tự tôn mà ôm lấy người phụ nữ nhiều tổn thương vào lòng, thì phụ nữ đồng thời cũng sẽ hạ xuống gai nhọn mà yếu đuối òa khóc.

Thật ra, chỉ cần gặp đúng người, thời điểm hay duyên số đều không quan trọng, quan trọng là lòng người.

Thời gian thấm thoát trôi nhanh, đã hai tháng trôi qua, cô đã về nhà mẹ ở cùng bà. Nằm trên giường, nhìn màn hình điện thoại đen ngòm, cô thở dài, bấm một dãy số quen thuộc.

Vài tiếng chuông vang lên, giọng nói trầm thấp cô nghe cũng thấy vui vẻ.

“A lô”

“Anh đang làm gì đấy?” Hai tháng trôi qua, cách xưng hô của cô và Kiệt cũng đã thay đổi, càng lúc hai người càng trở nên thân thiết, tình cảm ngày một đậm sâu.

“Anh đang đi mua đồ cùng mẹ, còn em đang làm gì?”

Giọng nói chiều chuộng từ đầu dây bên kia như một sợi lông vũ vuốt ve nhẹ gò má cô.

“Em đang nằm thôi, rất chán.” Cô bĩu môi, than thở.

Tiếng cười khẽ vang lên: “Ngoan ở nhà đi, khi nào anh về đến nhà anh sẽ nhắn tin nhé?”

“Được rồi, em biết rồi.”

Cúp máy, cô nghịch vài dãy số trong danh bạ, cuối cùng cũng bấm một

dây số khác. Rất nhanh có người nghe máy.

“Ê, đi chơi không?” Cô hỏi.

“Đi đâu, bây giờ à?”

“Ừ, đi không, qua đón đi rồi rủ thêm mấy đứa kia nữa.”

“Ok, chờ tí qua luôn.”

Nghe tiếng tí tí tí phát ra, cô bật dậy khỏi giường lục tủ tìm quần áo để thay. Có đồng bọn đi chơi cùng sắc mặt của cô nhanh chóng tươi tỉnh hẳn lên.

Bốn người kéo nhau đi vào trung tâm thương mại, một đứa con gái đi ở giữa, hai bên là bốn thằng đàn ông.

“Lên tầng chơi game nhé?”

“Ok.” Một đám đồng thanh, hô hào kéo nhau lên trên tầng bốn.

Đi ngang qua tầng ba là khu mua sắm quần áo, giày dép, một thằng bạn cô chỉ vào một đôi giày thể thao trong gian hàng đối diện rồi tấ tặc khen đẹp cô nhìn thì chỉ thấy ở mức trung bình nên chỉ gật gù đáp chứ không mấy để tâm.

Bốn người đi lên thang cuốn để lên tầng, thì đột nhiên thằng bạn phía sau cô đập mạnh vào vai cô, cười không được bình thường cho lắm.

“Có vụ gì?” Cô nhú mày, nhìn khuôn mặt bất bình thường của nó, trong lòng thấy không ổn.

“À, nhìn từ trên này xuống kinh nhĩ.”. Nó nói chuyện không liên quan.

“Nhảy xuống thì biết.” Cô lờm lờm, hất cằm xuống bên dưới.

Đúng lúc này thì thằng bạn đi đằng trước đột ngột hét lên.

“Ơ kìa, kìa không phải thằng sao đỏ người yêu mày à?”

Lúc này cô cảm thấy trái tim mình đập thành thịch liên hồi, giống như chỉ cần một cây dao khoét nhẹ lên nó cũng có thể nhảy ngay ra ngoài, nhìn theo tầm mắt nó chỉ. Cô nhìn thấy một đôi nam nữ đang đi thang cuốn ngược lại chiều đi lên của cô, họ đi xuống, cô đi lên. Giống như hai người ở hai bán cầu

khác nhau, lúc này cô bỗng cảm thấy, có một nhịp nào ở trong tim cô... lơ rờ.

“Mẹ kiếp chó thật, đi xuống đây hỏi cho rõ ràng.” Thằng bạn cô kéo tay cô đi lên hết thang cuốn rồi vòng ngược lại thang cuốn ngược lại để đi xuống.

Hai người bạn họ không nhìn thấy cô, nhưng nụ cười trên môi của cả hai người đều rất vui vẻ, dĩ nhiên không để ý đến những thứ ở bên ngoài.

Thang cuốn rất nhanh xuống lại tầng ba, tay cô bị thằng bạn kéo mạnh đến nỗi đỏ rục cả một mảng nhưng cô lại không có cảm giác đau, vì lồng ngực cô lúc này còn đau đớn hơn như thế gấp nhiều lần.

“Đứng lại!” Thằng bạn cô hét lên.

Hai người ở phía trước dừng chân, quay lưng lại nhìn thấy cô thì anh như sững lại, đôi mắt không giấu được vẻ bàng hoàng cùng lo lắng.

“Cậu đừng hiểu lầm, bọn tớ chỉ là bạn bè thôi.” Cô gái bên cạnh anh dịu dàng lên tiếng.

Lúc này cô mới nhìn kỹ, người đi cùng Kiệt rất đẹp, cô ta có mái tóc dài, khuôn mặt thanh tú, bờ môi đỏ mọng. Đây chẳng phải là cô gái gửi thư và bị từ chối ở hành lang đấy sao.

Cô thầm cười giễu cợt, thế giới này toàn chuyện bi hài, con người sống với nhau như diễn một vở kịch chờ đến khi có người hạ màn, còn không thì vẫn tiếp tục diễn đến khi kết thúc.

Cô không đáp lại lời nói của cô ta, chỉ chăm chú nhìn người đối diện.

Vài phút sau, anh mới nói: “Cô ấy nói đúng, bọn anh chỉ là bạn bè.”

Cô cười mệt mỏi, khóe môi không giấu được sự chán ghét: “Bạn bè, hóa ra bây giờ tình bạn còn có kiểu thế này nữa hay sao. Năm tay nhau đi trung tâm thương mại, đấy gọi là bạn à?”

Kiệt bối rối, mãi không nói thành lời. Cô gái bên cạnh anh lại nhanh chóng bước lên phía trước xua tay, ra vẻ tội nghiệp cùng đáng thương phân trần.

“Cậu đừng hiểu lầm Kiệt, là tớ rủ Kiệt đi xem phim, không phải lỗi của

Kiệt đâu.”

Một tiếng “chát” mạnh mẽ vang lên, cô nhìn hai bàn tay mình vẫn đang ở vị trí cũ, nhìn người đối diện đã nghiêng mặt sang một bên.

Quay đầu nhìn thẳng bạn đứng bên cạnh mình, cô không nói thành lời.

“Ông đây ghét nhất đánh đàn bà, nhưng động đến bạn của ông thì có là ai cũng ăn đòn.” Nói xong còn định xông lên đánh tiếp, rất nhanh được mấy thằng phía sau kéo lại.

Bảo vệ trung tâm thương mại rất nhanh lao đến, trước khi bị kéo ra khỏi trung tâm thương mại. Cô chỉ để lại một câu với Kiệt.

“Hoa vừa nở đã tàn, tiếc thật.”

Ngồi ở sân bay, nhìn dòng người qua lại không ngừng. Ở nơi đây đã diễn ra biết bao nhiêu cuộc chia ly rồi hội ngộ, biết bao người thề hẹn sống chết đến khi trở lại người kia vẫn chờ để rồi bỏ lỡ. Biết bao người mong cầu khi rời đi đến khi chờ về lòng người vẫn vẹn nguyên, không rời không đổi.

Rốt cuộc, đến khi trở lại, ai còn là của ai?

Cô chậm rãi bấm mở nguồn điện thoại, sau khi tạm biệt đám đồng bọn đã gắn bó với cô mấy năm trời. Một lũ đàn ông ấy vậy mà nước mắt ngấn nước mắt dài không ngừng, còn xông vào cầu xé cô nói rằng nếu cô mà quên bọn nó, bọn nó sẽ không tha cho cô.

Nhìn thông báo cuộc gọi nhỡ và tin nhắn, lồng ngực lại bắt đầu dậy sóng. Một trăm hai mươi cuộc gọi nhỡ từ một số máy, năm mươi bảy tin nhắn gửi đến.

Cô bấm đọc từng tin nhắn một. Từng chữ như từng mũi dao khảm lên tim cô, máu chảy đầm đìa.

“Em đang ở đâu, anh đang ở bên dưới cửa nhà em.”

“Em có đọc được tin nhắn không, anh vẫn đợi ở dưới.”

...

“Em đâu rồi, anh xin lỗi.”

“Xin em đừng tránh mặt anh, là anh sai rồi.”

“Chết tiệt thật, em đang ở đâu?”.

...

“Là anh sai, là anh ngu xuẩn không biết trân trọng em, là anh sai rồi.”

“Đừng trốn tránh anh nữa, anh xin em, van xin em.”

...

“Anh rất nhớ em, rất nhớ, đã bảy ngày rồi em nghỉ học, anh không tìm được em, không nghe được tin tức gì về em, xin em, cho anh biết em đang ở đâu?”

Đọc đến dòng tin nhắn như rút hết toàn bộ sức lực của cô, cô như một thân xác không hồn ngồi dựa vào ghế chờ trong sân bay. Đôi mắt thấp thoáng một tầng sương mù, rồi đọng thành giọt nước, chậm rãi rơi xuống mu bàn tay cô.

Bấm dãy số quen thuộc, chưa đầy hai hồi chuông đã có người nghe máy, giọng nói thân quen dồn dập vang lên ở đầu dây bên kia.

“Em đang ở đâu, anh hỏi em đang ở đâu?”

Cô mặc kệ Kiệt đang phát tiết ở trong điện thoại, im lặng rất lâu cho đến khi cậu ta nói xong, cô mới mệt mỏi lên tiếng.

“Chúng ta... rốt cuộc có từng yêu nhau chưa?”

Kiệt không hiểu cô muốn nói gì, nhưng vẫn đáp: “Chắc chắn là yêu, em đừng hỏi những câu ngớ ngẩn ấy.”

Tiếng cười khúc khích của cô vang lên, nhưng lại không còn sự vô tư như thường ngày, lại mang theo nét chua chát cùng đắng cay.

“Thực ra, em là một người ích kỷ, hẹp hòi và có phần độc đoán. Em không thích sử dụng chung đụng dầu là đồ vật hay con người. Nếu như đã là của em, thì chỉ có thể là của em, em không dùng chung, không dùng ké, chỉ có thể hai người một cuộc tình.

Đã ở cạnh em, hẳn là phải chấp nhận sự ích kỷ của em, nếu vẫn muốn là lời và buông thả bên cạnh người khác thì tuyệt đối không thể chấp nhận ở bên

cạnh em. Giống như việc em có thể cho anh mọi thứ anh muốn, nhưng anh cũng phải cho em được những thứ em cần. Ví dụ như sự thật thà và sự chân thành.

Chúng ta ở bên nhau và sự trao đổi tình cảm, anh cho đi, em nhận lại, và em lại cho đi. Mọi việc trên đời đều cần một sự cân bằng nhất định, nhất là tình yêu.

Đường tình thì chật, hai người vừa đủ, ba người mất cân bằng. Thuyền tình eo hẹp, em với anh là đủ, người thứ ba là mất cân bằng, anh đừng kéo em cùng anh và cô ta chết chìm.

Nên anh đã lựa chọn như vậy thì hãy cập thuyền vào bờ để em xuống thuyền rồi anh và cô ta cứ việc lên đênh, em không giữ.”

Nói đến đây cô ngừng lại, hít thở rất sâu, nước mắt lại bắt đầu rơi xuống, giọng nói nghèn nghẹn: “Em không muốn buông tay, không muốn rời đi. Nhưng thành phố này khiến em mệt mỏi quá, còn anh khiến em thất vọng quá.”

Nói đến đây Kiệt đã hiểu cô muốn rời khỏi thành phố này thì điên cuồng gào lên. Cho đến khi nghe được tiếng phát thanh của sân bay, trái tim cậu như rơi xuống vực thẳm, lần này cậu biết, cô nhất định sẽ đi.

“Tôi không cho phép em đi, không cho phép em rời xa tôi, em có nghe rõ không?!”

Cô nhìn thời gian trên tấm vé cô đang cầm trên tay.

“Anh có từng yêu em không?”

Từ đầu dây bên kia vang lên tiếng hét vang lên như muốn xé rách âm thanh: “Yêu, tôi có yêu, tôi có yêu...”

Cô bỏ điện thoại ra khỏi tai, nhìn dãy số vẫn đang hiện trên màn hình, đồng hồ tính phút vẫn đang chạy. Khóe môi mấp máy ra vài từ.

“Yêu thì sao chứ, cuối cùng cũng bỏ lỡ rồi.”

Bấm tắt điện thoại, ném thẳng vào bên trong túi xách. Cô đứng dậy kéo vali bước đi, mỗi bước chân đều mang theo nước mắt không ngừng.

Nhìn bóng dáng cô từ phía sau, vừa nhỏ bé vừa cô tịch. Trái tim cô như bị hàng vạn mũi tên xuyên qua, máu chảy không ngừng.

Nếu biết yêu là đau khổ như thế, lúc ấy cô nhất định sẽ không yêu. Nếu biết sai người, lúc ấy gặp gỡ nhất định không một lần nhìn lại. Nhưng tất cả đều đã trôi qua, thứ không thể đảo ngược chỉ có thời gian và lòng người.

Lúc này cô có cảm giác như mọi thứ ở thành phố này đều quay lưng với cô, từ gia đình, cho đến người cô yêu thương. Rốt cuộc, ngoảnh đầu lại, mọi thứ tựa như một giấc mộng, cô đã đến lúc cần phải tỉnh dậy, nhưng sao trong lòng vẫn muốn trầm luân.

Có đôi lần, cô tự nhủ trong lòng cô muốn ở bên người này mãi mãi.

Nhưng lại chỉ nghĩ ở trong lòng mà không dám nói ra, vì ngay cả cô cũng không hiểu, rốt cuộc mãi mãi... là bao lâu?

Đến lúc này cô mới hiểu, mãi mãi là một điều phi thực tế ở cuộc sống này. Mọi điều đều chỉ mang tính chất thời điểm, nên thay vì mong cầu mãi mãi, hãy mong cầu hiện tại hạnh phúc chứ đừng lo chuyện ngày mai.

Không hẳn là đối phương không yêu cô, nhưng vì cả hai còn quá trẻ để biết cách trân trọng đối phương. Đôi khi bỏ lỡ, không phải vì không yêu, mà chỉ là vì chúng ta chưa biết cách duy trì.

Nếu có kiếp sau, nguyện hy vọng sau lần đầu gặp gỡ, liền có thể hóa thành vĩnh hằng.

...

Mãi cho đến khi bạn thật sự quên một người, chợt quay đầu lại nhìn về quá khứ, bạn mới thấy năm ấy bạn đã nức cười đến nhường nào.

Khi ấy bạn mới nhận ra, người ấy vốn dĩ không tốt đẹp như năm ấy bạn tưởng tượng, không hoàn hảo như những gì bạn từng nghĩ.

Thực chất, tất cả chỉ là mộng đa đoan mà bạn tự tạo ra, là một hình ảnh không có thật mà bạn sự suy diễn, tất cả chỉ là bạn tự mình đa tình.

Vốn dĩ, họ không như thế, giống như việc, họ không phải người tốt, mà

bạn cố chấp cho rằng họ tốt. Hoặc như việc họ không yêu bạn, nhưng bạn lại tin tưởng và một mực cho rằng họ yêu bạn.

Họ không ép bạn, là bạn tự cố chấp ép bản thân mình.

Mãi đến sau này bạn mới hiểu, hóa ra mọi việc năm ấy đều đi ngược lại với tưởng tượng của bạn, thì tuổi trẻ đã qua và bạn đã trưởng thành.

Gặp Gỡ Rồi Bỏ Lỡ

Tiếng chuông chùa ngân vang đầy uy nghiêm nhưng lại khiến lòng thanh tịnh. Ngày trong tuần nên chùa khá vắng vẻ, sự yên tĩnh bao trùm xuống khắp nơi. Cô quỳ xuống nhắm mắt chắp tay cầu xin. Hàng mi đen rung rung theo khóe môi đang khẽ khàng nói.

Cô mặc chiếc quần jean đơn giản, bên trên là áo phông trắng. Mái tóc dài buông xõa tạo cho cô cảm giác vừa nhẹ nhàng, vừa tinh tế. Vì đi chùa nên cô chỉ phủ một lớp phấn rất mỏng, bờ môi được tô son hồng phớt nhẹ.

Khóe mắt chậm rãi mở, cô cúi đầu vái tạ rồi đứng dậy thì phát hiện khi cô vào thì bên cạnh không có một bóng người, nhưng lúc này thì lại xuất hiện thêm một người đàn ông. Cô nhìn liếc qua rồi nhanh chóng quay đi, trong đầu cô chỉ có suy nghĩ, người đàn ông này khá đẹp trai, còn lại thì không liên quan gì đến cô. Nhanh chóng xỏ giày vào rồi đi vòng ra phía sau lễ, đi dọc hành lang chùa lâu lâu gặp được một vài người qua lại, còn lại thì vắng vẻ đến thanh tịnh.

Bước chân cô rất chậm, vừa đi giống như vừa thưởng thức sự bình yên hiếm có này. Bên ngoài cánh cửa chùa là một cuộc sống ồn ã và xô bồ, có lẽ chỉ có ở đây, vào những ngày thường như thế này cô mới có thể tìm được sự tĩnh lặng mà bản thân thèm muốn đến lạ thường.

Cuộc sống ngoài kia nhiều sóng gió và mệt mỏi quá, đôi lúc con người ta chỉ mong tìm được một chốn bình yên để thở nhẹ, rồi tiếp tục với cuộc sống ngoài kia như một chiến binh bất khuất, không sợ hãi trước giông tố của cuộc đời.

Đột nhiên chuông điện thoại vang lên, cô lấy điện thoại trong túi xách nhìn cái tên nhấp nháy trên điện thoại, một mũi nhấn tắt rồi ném điện thoại trở lại túi xách. Thở một hơi dài, đôi chân nhanh chóng bước đi.

Ra khỏi chùa, cô đứng bên lề đường vẫy taxi, đang lúc vẫy xe thì cô nhìn thấy một người đàn ông khá bắt mắt đi từ trong chùa ra, lúc này cô mới nhìn kỹ, anh ta khá cao, lúc này khuôn mặt đã được che bằng cặp kính đen, cả người anh ta mặc quần áo rất chỉnh chu không lộ ra nửa điểm sai sót. Quần âu đen phối cùng áo màu tím than tạo nên một cảnh sắc thâm trầm mà vẫn tinh tế.

Có vẻ như anh ta thấy được ánh mắt nhìn của cô thì nghiêng đầu nhìn sang, ánh mắt hai người chạm nhau. Cô không có hứng thú nhìn thêm nên quay đi. Đúng lúc này có chiếc taxi đỗ lại, tài xế ngồi bên trong ra hiệu hỏi cô có đi không, cô gật đầu rồi ngồi vào xe không nhìn lại.

Nhìn chiếc taxi nhanh chóng khuất bóng trên đường, anh khẽ cười. Một cô gái đẹp luôn khiến đàn ông liếc nhìn, nhưng với một cô gái có khí chất, lại khiến đàn ông liếc nhìn nhiều hơn một lần. Cô gái kia chính là loại người thứ hai.

Đáng tiếc lại chỉ là hai người lướt qua nhau, Hà Nội này rất nhỏ, có lẽ biết đâu sẽ gặp lại.

Cô trở về nhà, vừa bước chân đến phòng khách thì nhìn thấy cha mẹ đang ngồi trên sofa, khuôn mặt cả hai người đều mang theo vài nét lo lắng cố giấu kỹ nhưng cô vẫn có thể nhận ra sự khác thường này.

“Có chuyện gì không bố mẹ?” Cô thấp giọng hỏi, trong lòng cũng không khỏi sốt ruột.

Bố cô ngẩng đầu, khuôn mặt của người đàn ông ngoài bốn mươi mang theo nét phong trần khi bị cuộc sống mài mòn. Phong ba bão táp của cuộc đời in hằn theo từng nếp nhăn.

Ông vừa mở miệng nói “không có gì” thì đột nhiên mẹ cô lên tiếng: “Con

cũng lớn rồi, ông cứ nói đi.”

Cô chậm rãi ngồi xuống bên cạnh mẹ, im lặng không hỏi, để cho bố có thời gian bình tĩnh.

Một lúc sau, giọng nói trầm thấp một lần nữa vang lên, chỉ mới đây thôi mà bố cô như già đi vài tuổi. Giọng nói cũng không còn vững trãi như mọi ngày.

“Hai năm nay công việc của bố mẹ đều không thuận lợi, số tiền nợ ngân hàng để lấy vốn kinh doanh đều đến kỳ hạn thanh toán không thể kéo dài, nên năm ngoái bố mẹ đã vay ở bên ngoài để trả vào ngân hàng.”

Cô hít một hơi sâu, cả đầu ong ong như đang lạc vào một giấc mộng mà chỉ muốn nhanh tỉnh lại.

Cố gắng bình tĩnh hỏi lại: “Vậy là bố mẹ vay tiền bên ngoài trả vào ngân hàng, còn hiện tại là đang nợ tiền ở bên ngoài?”

“Đúng thế, mà thời hạn trả tiền cũng sắp đến rồi.” Mẹ cô run run lên tiếng, giọng nói đượm màu mệt mỏi cùng bi thương.

“Số tiền bố mẹ nợ là bao nhiêu?”

Bố cô nói ra con số mà khiến đôi tay cầm túi xách của cô run rẩy, phải cố gắng nhiều lắm mới không thốt lên thành tiếng.

Đứng bên ngoài cửa hàng cho vay tiền không có biển hiệu, cửa kính được dán mờ không thể nhìn vào bên trong, mặt tiền cửa hàng chỉ khoảng ba mét. Cô hít thở một hơi thật sâu, cố gắng lấy hết dũng khí bước chân vào bên trong.

Mở cánh cửa ra, bên trong có đến năm người đàn ông, ba người đầu tóc đứng tuổi, còn lại hai người kia đều là thanh niên. Bên trong cửa hàng chỉ có một bộ sa lông rộng và bên trong cùng là chiếc bàn làm việc được đặt khá nhiều giấy tờ bên trên.

Nhìn cô đi vào, năm người đồng loạt nhìn về phía cô. Một người lên tiếng hỏi.

“Có việc gì không em?” Người đàn ông này giọng nói khá hòa nhã, khuôn mặt ưa nhìn khiến cô bớt đi phần nào sợ hãi.

Mười phút sau.

Cô ngồi đối diện với người đàn ông đầu trọc, lấy trong túi xách ra tờ giấy vay nợ của bố mẹ cô đặt trên bàn. Người đàn ông cầm lên đọc qua rồi im lặng, đợi cô nói trước. Có lẽ với những người dân xã hội đầy khôn khéo, họ hiểu mục đích đến đây của cô là gì, nhưng lại không lên tiếng mà đợi cô nói.

“Năm ngoái bố mẹ em có đến vay tiền, hạn trả là vào hai tháng sau.” Nói đến đây cô cắn môi, thở một hơi mạnh rồi nói tiếp: “Hôm nay em mới biết chuyện, hiện tại gia đình em không còn khả năng chi trả ngay lập tức một khoản tiền lớn thế này, gia đình em rất có thiện chí trả nhưng khả năng không cho phép. Không biết các anh có thể giúp đỡ đưa ra một cách nào tốt nhất cho cả hai bên được không.”

Cô nói rất chân thành, gia đình cô không phải không có thiện chí trả, nhưng hiện tại khả năng không cho phép trả một khoản tiền lớn đến thế.

Năm người đàn ông nhìn nhau chỉ tầm mười giây, mười giây đấy cô hít thở không thông, lồng ngực phập phồng đến kịch liệt, sự sợ hãi bao trùm lên tất cả.

Rất nhanh người đàn ông đầu trọc lên tiếng: “Nếu em đã đến đây nói thế, bọn anh cũng không làm khó để mà thiệt cho cả hai bên. Anh sẽ để cho gia đình em thêm ba tháng nữa, rồi sau ba tháng gia đình em sẽ chuyển qua đóng tiền hằng ngày cho anh, với số tiền này thì sẽ đóng khoảng hai năm, nếu đồng ý thì em viết vào giấy này cho anh.”

Cô nhìn tờ giấy trắng trước mặt, đắn đo vài phút rồi cũng cầm bút lên ghi từng chữ rõ ràng, bên dưới còn ký thêm tên của cô và điền thêm ngày tháng.

Trước khi rời khỏi cửa hàng, cô không quên nói “cảm ơn” cô biết họ làm như thế này đã là rất thư thả cho gia đình cô rồi, cô còn đòi hỏi gì hơn nữa.

Nhìn dòng xe cộ trôi qua trước mặt, cô cảm thấy mệt mỏi không lời, bước chân cũng không muốn nhấc lên. Cả cơ thể chỉ trong một ngày mà như kiệt

sức, cuộc sống của cô chỉ trong một ngày mà đổi khác.

Vuốt lại mái tóc, cô cố gắng nặn ra một nụ cười miễn cưỡng.

Cô tin cuộc đời này không đưa ai vào chỗ chết mà chỉ có con người không muốn sống nữa.

Cô còn muốn sống, nên cuộc đời tuyệt đối sẽ không dồn cô vào đường cùng, chỉ cần còn cố gắng sẽ còn hy vọng. Cô tin là sẽ như thế.

Hai tuần tiếp theo nhanh chóng trôi qua, cô bê ly cà phê khách đã gọi ra bàn rồi trở lại bên trong quầy tiếp tục làm loại nước khác. Cô đang làm thuê cho một quán cà phê khá nổi tiếng vào buổi tối, sau khi tan làm ở công ty cô liền đến đây làm thêm đến mười một giờ hơn mới xong việc.

Hiện tại thứ cô cần nhất là tiền, nên mọi công việc có thể kiếm ra tiền cô đều cố gắng vét sạch thời gian rảnh để làm.

Cởi bỏ đồng phục cửa hàng treo vào tủ đồ của nhân viên, cô lắc lắc cái cổ đau nhức của mình rồi lê bước rời khỏi quán.

“Về trước nhé.” Cô vẫy tay với một người làm chung đang sắp xếp gọn lại ghế ngồi.

“Ok.” Cậu ta cười tươi rồi tiếp tục làm.

Nhà cô cách quán cà phê này không quá xa, chỉ mất mười phút đi bộ là có thể về đến nhà. Bước chân cô đi rất chậm, giờ này đường phố đã bắt đầu thưa thớt người, ánh đèn đường vàng nhạt phủ xuống mặt đất, nhìn bóng lưng mỏng manh của cô từ phía sau càng thêm cô tịch.

Về đến nhà bố mẹ cô đã ngủ, nhìn mâm cơm được đặt trên bàn, khóe môi dâng lên một nụ cười nhẹ nhàng, cô ngồi xuống ăn vội hai bát cơm cho ấm bụng rồi trở về phòng. Đến khi tắm xong thì cả cơ thể như không còn sức lực mà ngã xuống giường. Lấy laptop ở trên đầu giường mở lên, vào facebook lướt qua một vài thông tin mới, không có gì hay ho thì cô chuẩn bị đóng lại thì tin nhắn mới hiện lên.

Là bạn thân cô gửi tin nhắn, cô lập tức chát lại.

“Dạo này mày mất tích đâu thế?”

“Tao bận chút việc thôi.”

“Tối mai đi sinh nhật tao nhé, cấm vắng mặt.”

Cô nhìn lịch trên điện thoại, mai là thứ Bảy, cô được nghỉ một ngày thứ Bảy duy nhất trong tuần. Liền nhắn lại.

“Ừ được rồi, nhất trí thế.”

“Ok thế 9h ở karaoke Kandy nhé.”

Nói xong không còn việc gì cô cất máy tính lại chỗ cũ, chui người vào trong chăn rồi nhanh chóng chìm vào giấc ngủ. Một mỏi cả ngày, ngay cả nói chuyện cô cũng không còn đủ sức. Bên ngoài đột nhiên trời đổ cơn mưa, trên bầu trời một màu đen xám xịt nổ ra vài tiếng sấm như muốn xé nát bầu trời, rạch nát tất cả.

Chỉnh lại chiếc váy trên người, bước chân tự tin vào bên trong. Dù đã được sử dụng cửa và tường cách âm nhưng tiếng âm nhạc trong các phòng karaoke vẫn không thể tránh được việc lọt âm thanh ra ngoài. Cô hỏi nhân viên số phòng, nhân viên nhanh chóng đưa cô vào thang máy đi lên tận cửa phòng. Cô nói cảm ơn rồi kéo cửa vào bên trong.

Đập vào mắt cô là một tốp khoảng mười lăm người cả nam lẫn nữ đã ngồi bên trong, có một số người cô quen còn một số người thì không. Bạn cô chủ nhân của buổi sinh nhật thấy cô đến thì cười tươi rồi đứng lên vỗ tay, hét lớn át cả tiếng nhạc đình tai nhức óc.

“Vào đây ngồi với tao, nhanh lên.”

Cô bước qua một số người để đến vị trí bên cạnh bạn mình, ngồi xuống trò chuyện với một số người quen, cũng chỉ là mấy câu xã giao qua lại đơn giản. Rất nhanh, cô đã uống đến ba bốn cốc bia cùng mọi người. Lúc này cô mới để ý, trong phòng số lượng đàn ông áp đảo số phụ nữ, có đến năm, sáu người cô không quen, chỉ có hai người đàn ông là đã từng gặp vì là bạn thân của bạn cô, còn lại đều là những khuôn mặt mới lạ.

“Cái Vân đâu?” Cô lên tiếng, trong nhóm chơi có ba đứa con gái, lúc này thấy thiếu một đứa thì cô không nhận được hỏi. Trong nhóm cái Vân nó là đứa ham vui nhất, không thể nào dịp vui chơi thế này mà nó không đến.

“À, nó đi chơi du lịch đêm qua với anh người yêu nó rồi, tuần sau mới về.” Bạn cô không nhìn mà đáp.

Dạo này cô bận rộn công việc, không có thời gian hỏi thăm mấy đứa bạn, nên lúc này nghe thấy vậy cô cũng yên tâm.

Mọi người hát từ nhạc trẻ, chuyển qua nhạc vàng, rồi có người lại hát nhạc rap. Căn phòng này giống như một cái chảo xào nấu đủ các loại âm nhạc, từ xưa cũ cho đến hiện đại, cô chỉ ngồi nghe chứ không hát. Lúc này cô mới để ý, bạn cô hôm nay đi một mình mà không có bạn trai đi cùng, nhìn cốc bia được rót vào liên tục, cô mới nhận thấy có điều khác lạ, hôm nay nó uống nhiều hơn bình thường.

“Này, có chuyện gì thế, hôm nay mày lạ lắm.” Cô nghiêng đầu nói vào tai nó, lúc này có người đang hát bài nhạc remix rất ồn, nếu không nói thế này thì không thể nào nói chuyện được.

Nó cúi đầu dí sát vào tai cô đáp: “Tao mới chia tay người yêu.”

Cô nhíu mày: “Sao thế?”

Bạn cô cười cay đắng, nhắc cốc bia uống một ngụm cạn sạch: “Gia đình ông ấy nói không thích tao vì tao có hình xăm trên người, nói tao là loại con gái không có giáo dục, tao đọc được tin nhắn của mẹ ông ấy trong điện thoại. Xong tao hỏi ông ấy là bây giờ muốn thế nào.” Nói đến đây nó lại tiếp tục rót bia, nhấp một ngụm rồi nói tiếp: “Mày biết ông ý nói gì không, ông ấy nói, anh xin lỗi.”

Nó nói đến đây thì không nói nữa, tiếp tục tiếp bia của mấy người ngồi cùng, trò chuyện cười rục rờ như thể người vừa nói không phải là nó vậy.

Thực ra cô hiểu, vì sao nó nói đến đấy rồi dừng lại.

Câu xin lỗi của anh ta không phải xin lỗi vì mẹ anh ta đã nói thế, mà thực ra là xin lỗi vì anh ta không thể tiếp tục.

Rốt cuộc, tình cảm trên đời này, đôi khi không phải không đủ sâu đậm, mà là chỉ thiếu kiên định và quyết đoán. Có những người hết mực yêu nhau, nhưng rồi lại chia tay nhau vì những lý do hết sức nhàm chán.

Đàn ông, nếu thật tâm yêu một người phụ nữ, anh ta sẽ có cách bảo vệ người phụ nữ của mình. Còn nếu không, một là anh ta yêu chưa đủ nhiều, hai là anh ta không có đủ nghị lực. Rốt cuộc đàn ông mà thiếu một trong hai, không khác kẻ tàn phế, đều không thể sử dụng.

Cô thầm thở dài một hơi, nhìn khuôn mặt tươi cười của nó, rốt cuộc bao nhiêu người có thể thấu hiểu được nỗi khổ tâm và bất lực phía sau. Đúng là cuộc đời mỗi người, đều có những điều khổ tâm và những điều không thể nói.

Cô lâu lâu nói chuyện với mấy người quen biết, nhìn bạn mình chạy hết chỗ này đến chỗ khác để tiếp bia. Một tiếng sau thấy nó trở về ngồi cạnh cô, kéo vai cô nói thầm.

“Này, ông kia bảo tao là bảo mày ông ý vẫn thích mày của lần gặp trước hơn.” Nó nói xong còn cười rúc rích như bắt gặp được chuyện gì thích thú lắm.

Cô nhìn về phía tầm mắt bạn mình, thấy người đàn ông đang cầm điều thuốc đưa lên miệng, ánh mắt nhìn cô không có chút cảm xúc hay tư vị nào, chỉ có bờ môi đang nở nụ cười nhẹ nhàng. Thấy cô quay ra nhìn thì khẽ gật đầu, cô lịch sự gật đầu lại rồi quay đi. Trong trí nhớ cô, người đàn ông này chưa hề xuất hiện trong bộ nhớ, có lẽ là anh ta nhầm.

“Tao không biết, đã gặp bao giờ đâu.”

Nó nhìn cô như thể đang xem cô có nói dối không, thấy khuôn mặt tỉnh bơ của cô thì nó cũng không nói thêm gì. Tiếp tục làm chủ nhân bữa tiệc.

Ra khỏi quán cũng đã gần mười hai giờ, cô bảo nhân viên gọi giúp một chiếc taxi, ngồi trong ghế chờ để đợi xe đến. Khuôn mặt ửng hồng vì bia, nhưng trong người lại không có chút cảm giác khó chịu hay say, cô uống được khá nhiều nên một vài cốc bia cũng không phải là vấn đề.

Nhân viên báo xe đã đến, cô cảm ơn rồi cầm túi bước xuống bậc thang để

ra ngoài. Bậc thang ở đây chỉ cao khoảng mười bậc được lát bằng gạch đen óng, bước chân vừa chạm đến bậc cuối cùng thì phía sau vang lên tiếng gọi của đàn ông, cô quay đầu nhìn thấy một người đàn ông khá cao.

“Để anh đưa em về.” Anh ta bước xuống trước mặt cô, nói rất tự nhiên không có một chút ngại ngùng.

Người này chẳng phải là người vừa nãy trong phòng nói biết cô hay sao.

Cô lắc đầu, lịch sự từ chối: “Không cần đâu, làm phiền anh rồi, taxi em gọi đến rồi nên em đi luôn.”

Nói xong cô gật đầu nhẹ tỏ ý chào hỏi rồi bước thẳng về phía taxi, ngồi vào trong xe, cô thở phào một hơi, không biết lí do gì vừa rồi lồng ngực lại đập nhanh đến như vậy. Giống như chỉ cần người đàn ông ấy nói một câu là cô lập tức không trả lời nổi.

Taxi đỗ trước cổng nhà, cô thanh toán tiền rồi nhanh chóng đi vào nhà. Tiếng khóa cửa vang lên lạch cạch, cô xỏ vào đôi dép đi trong nhà của mình, đi khẽ để không đánh thức bố mẹ ở phòng trong.

Bước vào bếp rót một cốc nước đầy và uống một hơi cạn sạch, cô thở dài. Rốt cuộc chỉ mới vài tháng trôi qua, nhìn qua nhìn lại cô có cảm giác có rất nhiều điều đã đổi thay, rất nhiều thứ chỉ cần chớp mắt đã thay đổi.

Cuộc sống cố gắng tạo ra rất nhiều biến cố và sóng gió cho mỗi cuộc đời của mỗi người, tất cả suy cho cùng chỉ muốn dạy cho mỗi người một cách thích ứng với hoàn cảnh.

Chuông báo thức vang lên, cô nhanh chóng ra khỏi giường không một giây phút chần chừ, thuần thục vệ sinh rồi lấy ra chân váy đen và chiếc áo sơ mi trắng đơn giản, hiện tại cô làm kế toán cho một công ty xuất nhập khẩu, lương một tháng không quá cao, nhưng kèm thêm việc làm thêm buổi tối thì vẫn đủ chi trả, không đến mức thiếu thốn.

Cầm điện thoại trên đầu giường lên trước khi cất vào túi xách cô bấm mở màn hình, nhìn thấy một tin nhắn đến thời gian là một giờ sáng ngày hôm

qua. Số máy lạ cô bấm đọc. Một dòng tin nhắn ngắn gọn gửi đến.

“Em ngủ chưa?”

Cô nhú mào, bấm trả lời: “Ai đấy?” Rồi nhanh chóng cất vào túi xách, đi ra khỏi nhà và đến công ty.

Loanh quanh ở công ty thời gian trôi nhanh đến khi cô nhìn đồng hồ đã là mười hai giờ, đồng nghiệp đã đi ăn trưa hết rồi chỉ còn vài người cùng cô vẫn ngồi ở bàn làm việc. Dựa lưng vào ghế, cô nhắm mắt nghỉ ngơi. Đúng lúc này nhớ ra tin nhắn lúc sáng nhận được, cô liền lấy túi xách mở ra.

Một tin nhắn đã gửi đến cách đây ba mươi phút, thời gian không lâu.

“Thật sự không biết à, hay cố tình không biết, tối qua em đã từ chối anh đưa về.”

Cô cảm giác như trái tim mình vừa lỡ nhịp, đập mạnh một cái rất khó chịu. Bàn tay lướt trên bàn phím mấy lần rồi lại xóa đi. Cô cắn môi, suy nghĩ nên trả lời lại thế nào cho phù hợp, cuối cùng cũng nhắn rồi bấm gửi đi.

“Là không biết thật, nếu anh nói rằng em về nhà chưa, thì sẽ nhớ chứ không phải em ngủ chưa.”

Lần này rất nhanh nhận được tin nhắn trả lời.

“À, thế lần sau anh rút kinh nghiệm.”

Đọc tin nhắn gửi đến, cô chưa kịp nhắn tin trả lời thì đã thấy tin nhắn khác gửi đến.

“Hôm qua em về nhà có an toàn không?”

Đọc dòng tin nhắn cô không nén được nụ cười bên khóe môi, chậm rãi nhắn lại.

“Không an toàn thì bây giờ anh đang nhắn tin với ai?”

Thuần thực đặt ly cà phê lên mặt bàn kèm theo là nụ cười lịch sự. Cô bưng đồ uống ra bàn trả khách rồi nhanh chóng bước vào trong quầy pha chế nước. Hôm nay số lượng khách đông hơn mọi ngày nên cô vừa phải pha chế vừa phải bê đồ ra bàn cho khách.

Lúc làm việc cô chưa từng tỏ ra mệt mỏi mà thường trực trên môi vẫn luôn là nụ cười nhẹ nhàng, vừa pha chế nước miêng vẫn không ngừng nói chuyện với mấy người làm chung.

Mọi người đang hẹn nhau đêm nay xong việc thì đi ăn lẩu, cô từ chối khéo, nói nhà có việc.

Cô vươn vai, xương kêu răng rắc. Tháo bỏ tạp dề đeo bên hông đặt sang một bên, cô thay lại đồ của mình và cất đồng phục của cửa hàng vào tủ đồ của mình, khóa lại ngăn tủ rồi cất chìa khóa vào túi xách, ra khỏi quầy pha chế. Vừa rời khỏi quán vừa đọc tin nhắn hiển thị trên màn hình mà cô không giấu được nụ cười vương trên khóe môi.

Vô tình vấp vào một đoạn đường gồ lên suýt ngã, cô thầm trách bản thân sao có thể lơ là vì một vài dòng tin nhắn như thế.

Rẽ vào một cửa hàng bán đồ tiện lợi 24/24, cô lựa chọn vài món đồ cần thiết cùng mấy chai nước thường uống. Khi đang đứng đợi thanh toán tiền, chuông điện thoại bất chợt vang lên.

Cô nhanh chóng cầm lại tiền thừa rồi chạy như bay ra khỏi cửa hàng, khuôn mặt hốt hoảng cuống quýt vẫy taxi nhưng không một xe nào dừng lại mà lạnh lùng lướt qua như thể cô là vô hình.

Mười lăm phút sau, cô chạy vào chung cư, bảo vệ nhìn thấy cô đã quen thuộc thì không đòi hỏi chứng minh thư mà trực tiếp mở cổng cho vào trong. Bên trong căn hộ cao cấp, ánh đèn vàng mập mờ, những mảnh thủy tinh lẫn lóc trên sàn nhà, mùi rượu nồng nặc vương vấn trong không khí. Tiếng khóc rưng rức vang lên ở trong phòng, cô xỏ vào đôi dép đặt bên cạnh cửa ra vào, bước nhanh vào phòng ngủ. Đập vào mắt cô là cảnh tượng lần đầu tiên cô chứng kiến, lần đầu tiên cô nhìn thấy được sự đau đớn đến mức này trong mắt bạn mình.

Nhìn hai người đang ngồi ôm nhau dưới sàn nhà, cô cảm thấy lồng ngực mình nghẹn ứ. Nhận được cuộc điện thoại của bạn mình nói cái Vân đòi tự sát, cô không còn suy nghĩ được điều gì nữa mà lao như bay đến, rốt cuộc

điều gì khiến nó trở nên như thế, là điều gì khiến nó trở nên thương tâm đến nhường này?

Bước đến ngồi xuống bên cạnh hai người họ, bàn tay vỗ nhẹ nhẹ lên lưng nó, im lặng hồi lâu mới lên tiếng hỏi.

“Có chuyện gì thế, nói tao nghe xem nào.”

Nó càng bật khóc to hơn, nước mắt tràn ngập trên khuôn mặt xinh đẹp, hàng mi đen trĩu bóng nhoe xuống gò má, lớp son môi đã trôi đi hết. Nó cố gắng nén khóc, đăm đăm nhìn cô, ấp úng mở miệng.

“Hôm nay anh ấy nói thật với tao, anh ấy... anh ấy có vợ rồi.” Nói đến đây nó òa khóc, gào hét như thể không chấp nhận được sự thật.

Cô cũng không thể tin được điều đang diễn ra, cô từng gặp người đàn ông ấy vài lần, chính là người đàn ông bạn cô luôn nói là phong độ, nhã nhặn và lịch thiệp, nhưng tại sao lại cố gắng lừa dối nó lâu đến như thế? Hai năm rồi, hai năm rồi chứ không phải là hai tháng.

Đưa tay gạt nước mắt trên gò má, cô nói: “Vây mày định thế nào?”

Nó khóc nức lên, lắc đầu nguầy nguậy: “Tao không biết, tao không biết nữa. Anh ấy nói xin lỗi tao, nói xin lỗi vì đã lừa tao, nói mong tao tha thứ. Tao phải làm gì đây?”

Xin lỗi, lại là từ xin lỗi... rốt cuộc đàn ông coi sai lầm của bản thân mình là điều gì để rồi sau mỗi lần phạm lỗi đều sử dụng hai từ “xin lỗi” như thế là có thể bù đắp lại tất cả.

Xin lỗi, nếu thật sự lời xin lỗi có tác dụng, thì tình yêu đến khi kết thúc chỉ cần sử dụng hai từ xin lỗi là không ai sẽ phải đau khổ.

Nhưng sự đời lại chẳng đơn giản là thế, xin lỗi chỉ như một cách ngụy biện cho sai lầm của bản thân, người mà thật sự biết lỗi, họ sẽ không nói lời xin lỗi một cách giản đơn như vậy.

Gần ba giờ sáng, mất hơn hai tiếng đồng hồ hai người bọn cô mới giúp nó đi ngủ được. Hai người ngồi ở chân giường thở dài một hơi, cô nhắc điện thoại ra định gọi taxi thì đứa bạn cô ngăn lại.

“Để tao gọi cho.”

Cô không để ý lắm nói ok rồi ra ngoài dọn dẹp lại đồng đồ nát bên ngoài giúp bạn mình.

Cầm túi xách ra khỏi căn hộ chung cư, bạn cô về sau, bước chân vào thang máy bấm xuống tầng 1. Thang máy dừng lại chưa đầy ba mươi giây. Ban đêm nhiệt độ hạ thấp vừa ra khỏi tòa nhà, ngọn gió thổi ngang qua khiến cơ thể cô không nhận được rung mình.

Đứng nhìn xung quanh một vòng, không thấy có một chiếc xe taxi nào cả, nhắc điện thoại định gọi hỏi bạn thì đúng lúc này một chiếc xe đỗ lại trước mặt cô. Người trong xe mở cửa bước xuống, nhìn thấy rõ mặt người đối diện thì cô không khỏi bất ngờ.

“Sao anh ở đây?” Cô hỏi, mặc dù trong lòng đã thầm đoán ra được lý do.

“Anh là taxi.” Anh ta đáp rất tự nhiên, nụ cười nhẹ nhàng vương trên môi.

...

Ngồi trên xe, hai người lúng túng không biết nên nói điều gì, cô nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, vạn vật trôi qua trước mắt với cô dường như vô hình, lúc này tâm trí của cô đều đặt ở bên trong xe. Cô rất muốn kéo tấm kính xuống để hít thở thật sâu mà lại sợ để lộ sự bối rối của bản thân nên đành im lặng.

Thấm thoát hai tháng trôi qua, ngồi trong phòng làm việc, nhìn cái tên đang nhấp nháy trên màn hình điện thoại của mình khiến cô mỉm cười.

“Em đây.”

“Tan làm anh đón nhé?”

“Hôm nay em có chút việc rồi.” Cô bĩu môi, giọng nói mang chút buồn bã. Tiếng cười khẽ từ đầu dây kia vang lên: “Vậy ngày mai anh sẽ đón nhé.”

“Em biết rồi.”

Cô cúp máy, nhìn ra cửa sổ bên ngoài, cô không biết bản thân mình làm

như vậy có đúng hay không. Nhưng bản thân cô không có cách nào để nói sự thật cho anh biết, nói rằng cô ban ngày làm việc ở công ty, tối làm ở quán cà phê, cô không thể nói ra, mỗi lần gặp anh mỗi khi muốn nói thì lời vừa đến bên môi đã nhanh chóng nuốt xuống.

Cô hèn nhát, cô không đủ dũng khí.

Một tháng trước cô đồng ý nhận lời hẹn hò với anh, cuối cùng cô vẫn không thể kiên định trước sự cuồng nhiệt và chân thành ấy. Anh ấm áp, ngọt ngào, chu đáo. Anh hội tụ đủ những gì mà cô mong muốn. Cô đã thầm cảm ơn cuộc sống ngay khi cô mệt mỏi với cuộc sống này thì lại mang anh đến bên cạnh cô, cho cô thêm ánh sáng.

“Một ly capuchino nữa nhé.”

“Ok.”

Cô cầm ly đựng cà phê thuần thực làm một ly capuchino, trên mặt cốc còn vẽ thêm một hình bông hoa đầy tinh tế. Đặt ly cà phê lên bàn.

“Bưng ra đi.” Cô nói vọng ra bên ngoài.

“Chị mang ra bàn số 6 giúp em, em đang lau dờ chỗ nước vừa bị đổ.” Giọng nói từ bên ngoài vọng tới.

Cô bưng ly cà phê ra bàn số 6, vị trí bàn số 6 nằm ở bên ngoài trời. Trời đã sang thu, cô ở bên trong quán thì chỉ mặc áo dài tay, lúc này ra ngoài thì khẽ run lên khiến khay cà phê hơi rung nhẹ.

Ở chỗ bàn số 6 hiện tại có đến năm người ngồi, cô bưng cà phê đến bên cạnh, chuyên nghiệp mỉm cười.

“Em gửi capuchino ạ.” Đặt ly coffe xuống bàn rồi nhanh chóng quay người đi.

Vừa đi chưa được ba bước thì cô bị gọi giật lại, người ngồi vị trí trong cùng đang bấm điện thoại nói.

“Lấy cho mình xin một ít giấy ăn.” Nói xong anh ta ngẩng đầu lên nhìn cô.

Khoảng khắc này thời gian như ngưng đọng, cô nén xuống sự sợ hãi trào

dâng, gật đầu nói vâng rồi nhanh chóng bước vào bên trong quán.

Đứng ở sau quầy pha chế, đặt tay lên lồng ngực mình, cô không thể thờ được tự nhiên, cô có cảm giác như bộ mặt của bản thân bị vạch trần một cách nhục nhã ê chề.

Cô nên giải thích thế nào, nên nói thế nào để anh tin tưởng rằng cô không cố ý lừa dối, cô không cố ý giấu anh, chỉ là cô sợ hãi. Sợ anh chê cô thấp kém, sợ anh nói cô không xứng, sợ anh nhìn cô bằng ánh mắt khác.

Từ lúc ấy cho đến giờ tan việc, cô như người mất hồn, thay quần áo rồi ra khỏi cửa hàng. Nhìn đường phố xung quanh nhộn nhịp, cô có cảm giác mình đã sai lầm một điều gì đấy rất lớn.

Đột nhiên bàn tay cô bị nắm chặt, nhìn người đàn ông đang nắm tay cô không biết từ đâu xuất hiện khiến cô không che đậy nổi sự ghen ngào trong mắt. Anh không đi xe mà kéo cô đi bộ một đoạn đường dài, đi ngang qua hai cái ngã tư, cô không dám mở miệng nói chuyện, đợi đến khi anh lên tiếng trước.

“Anh không trách em.” Anh nói nhưng không nhìn cô, bước chân vẫn đi thẳng về phía trước.

Cô cắn môi, nén lại nước mắt: “Em sợ anh sẽ không thích, sợ bản thân không xứng với anh, em xin lỗi.”

Anh dừng bước lại một vườn hoa ven đường, quay người cúi đầu nhìn cô đang cúi gằm mặt xuống.

“Ngẩng đầu lên nhìn anh.” Anh nói rất dịu dàng nhưng giọng nói lại không giấu được sự tức giận đè nén.

Cô ngẩng đôi mắt ngập nước nhìn anh, cô khá xinh, khuôn mặt không trang điểm nhưng lại rất thanh tú.

“Anh có tiền hay không có tiền, em khó khăn hay không khó khăn cũng đều không quan trọng. Anh đã từng hỏi em về vật chất hay gia cảnh chưa, chưa đúng không? Anh và em đến với nhau là vì cả hai cả thấy phù hợp và rung động. Còn việc khác thì đều không quan trọng, anh yêu em vì em là em,

không phải vì em là ai.”

Cô không giấu nổi nước mắt mà òa khóc, nhào mình vào lòng anh ầm ức nghẹn ngào. Là cô không tự tin vào bản thân, là chính cô tự hạ thấp bản thân mình. Trong tình cảm vốn dĩ không có chuyện xứng hay không xứng, mà chỉ có hợp hay không hợp.

Cuộc đời này đã quá ưu ái cô, cho cô gặp một người đàn ông tốt đến nhường này, cô còn dám mong cầu gì hơn.

Chỉ mới nửa năm trôi qua, thời gian không thể mang ra đong đếm tình cảm. Chỉ mới sáu tháng, cô và anh đã yêu nhau được sáu tháng, thời gian trôi qua không kịp nhìn lại. Tình cảm của hai người ngày một sâu đậm. Có người từng nói, trong chuyện tình cảm, chỉ cần nụ cười nhiều hơn nước mắt, đấy chính là gặp đúng người. Có lẽ, cô thật sự đã gặp đúng người.

“Bạn của anh có khó tính không?” Cô nghiêng đầu hỏi anh.

Anh chăm chú lái xe, khẽ lắc đầu: “Không, nó dễ tính lắm, em lo lắng làm gì, chỉ là đi sinh nhật thôi mà.” Anh yêu chiều đưa tay lên vuốt nhẹ mái tóc cô.

Từ ngày yêu nhau, cô rất ít gặp gỡ bạn bè anh, không phải vì cô không muốn, mà là vì thời gian công việc không cho phép. Còn anh rất thông cảm cho cô, không tỏ ra tức giận mỗi lần cô vì công việc mà vô tâm. Có một vài lần anh khuyên cô nghỉ việc, anh sẽ lo cho cô, nhưng lại không thể lay chuyển được sự cố chấp và lòng tự trọng của cô nên đành từ bỏ.

Cho đến khi cô và anh vào đến phòng ăn được đặt riêng thì trong phòng đã có bốn người tính cả chủ nhân bữa tiệc. Hai người họ bắt tay nhau rồi quay sang nói chuyện với cô vài câu xã giao lịch sự.

Trên bàn ăn, cô không nói gì mấy vì có một số việc cô không hiểu, mà nếu không hiểu thì không nên nói quá nhiều.

Cho đến khi năm người đã ngà ngà say, người say nhất là chủ nhân buổi sinh nhật, lúc này cô mới chăm chú quan sát kỹ, anh ta không quá đẹp, nhưng

khuôn mặt lại lộ ra sự chững chạc của một người đàn ông từng trải. Là khuôn mặt của người đàn ông đáng tin.

Anh gấp cho cô một miếng cá vào bát rồi quay sang nói chuyện với chủ nhân buổi sinh nhật.

“Dạo này yêu đương ai rồi.”

Bạn anh lắc đầu: “Không có ai cả, mới chia tay tháng trước rồi.”

Anh nâng ly rượu uống một ngụm, nhíu mi: “Sao thế, không hợp à?”

“Chắc thế thôi, không có tình cảm.”

Qua một vài tuần rượu, mọi người càng thêm say sưa, tiếng cười hòa lẫn tiếng thủy tinh của các ly rượu va chạm với nhau.

Cô ngồi không xa, có thể nghe rõ câu nói của bạn anh. Câu nói khiến cô nảy sinh một phần tò mò.

“Không biết cô ấy thế nào rồi.”

Cô lén liếc biểu cảm của anh, thấy anh dừng động tác uống rượu, cười buồn nhìn bạn mình.

“Bao năm rồi mà cậu vẫn không quên à?”

Người đàn ông ấy không trả lời anh mà bất ngờ quay sang nói với cô, giọng nói mang theo rất nhiều cay đắng cùng chua chát.

“Phụ nữ các em lạ nhỉ, có đôi khi rất cao thượng và vị tha, nhưng có đôi lúc một lỗi lầm nhỏ cũng không chịu tha thứ.”

Cô không biết nên trả lời thế nào, vì không hiểu lí do vì sao anh ta lại hỏi cô điều ấy. Nhìn người đàn ông lịch lãm và phong độ đến vậy, trong buổi sinh nhật niềm vui không giấu được ở khóe môi, nhưng ai biết đâu phía sau lại che đậy nhiều nỗi buồn đến như vậy.

Mọi người đứng tạm biệt nhau ở trước cửa quán ăn, lúc này chỉ còn lại cô, anh và chủ nhân bữa tiệc.

Đứng đợi anh đi lấy xe, cô nhìn người đàn ông đang say đứng bên cạnh mình, khẽ nói.

“Thật ra, lỗi lầm lớn hay nhỏ không quan trọng, nó rơi vào thời điểm nào mới là quan trọng anh ạ.”

Nhìn theo bóng dáng cô bước lên xe rồi khuất theo con đường rực rỡ hoa lệ, anh khẽ bật cười, cô nói đúng, lỗi lầm lớn hay nhỏ không quan trọng, quan trọng năm ấy, lỗi lầm rơi vào thời điểm không đúng, nên mới thành sai lầm đáng tiếc.

Ngồi trên xe, nhìn bóng người qua lại bên ngoài, cô không nhìn được tò mò lên tiếng hỏi.

“Người mà anh kia nhắc đến là ai thế anh?” Cô nghiêng đầu sang một bên, tò mò đợi anh trả lời.

Anh không chút giấu giếm mà kể: “Là mối tình đầu của nó, năm nó học lớp 9 đã gặp cô gái ấy, anh học cùng lớp và cũng là bạn thân của nó từ năm ấy đến bây giờ. Nó là sao đỏ, yêu cô gái có tiếng nghịch ngợm ở trường, hai người như hai thái cực khác nhau, thế mà lại yêu nhau.” Nói đến đây anh khẽ bật cười như nhớ lại kỷ niệm thời niên thiếu.

“Anh còn nhớ hôm cô gái đấy gửi cho nó tờ giấy nói thích nó, nó đã kéo anh vào nhà vệ sinh mà kể vội vàng. Hóa ra nó cũng để ý đứa con gái đấy lâu rồi mà không dám nói. Xảy ra một số chuyện thế là hai người đến với nhau, nhưng sau đấy chia tay vì lỗi của nó.”

Anh ngừng lại, nhìn nghiêng sang khuôn mặt tò mò đến mở to mắt của cô, mỉm cười yêu chiều.

Cô chép miệng, tấm tắc nói: “Em thật sự rất hâm mộ cô gái đấy, thật can đảm, nhưng sao hai người lại chia tay hả anh?”

Anh cười: “Vì năm ấy nó còn trẻ, còn hiếu kỳ với cuộc sống này, nó không hiểu thế nào là trân trọng. Khi ấy đồng thời cũng có một cô gái khác thích nó, thế là cô gái kia bắt gặp nó và một người con gái khác dắt nhau đi xem phim trong trung tâm thương mại. Sau đấy cô gái kia bỏ đi du học, đến bây giờ cũng chưa có tin tức gì.”

Cô trầm thờ dài, một chuyện tình đẹp, nhưng lại không có một kết thúc

viên mãn. Rốt cuộc đúng người, nhưng lại sai thời điểm. Nếu cô gái kia xuất hiện khi người đàn ông này đã qua quá trình hiếu kỳ với cuộc sống này, liệu hai người có bỏ lỡ nhau không.

Cô không biết.

“Minh đừng bỏ lỡ nhau như họ nhé.” Cô nói nhỏ.

“Đồ ngốc.”

Cô đóng tiền theo ngày cho cửa hàng vay lãi. Hôm nay cũng như mọi ngày, sau khi tan làm cô chạy đến cửa hàng của họ đóng tiền. Đúng lúc bước ra ngoài thì một người từ bên ngoài đi vào đang vui vẻ nói chuyện cùng một người làm ở cửa hàng này.

Cô cúi đầu thật thấp, cố gắng che đi sự hiện diện của bản thân nhưng không thể, cho đến khi giọng nói quen thuộc vang lên bên tai khiến cô chỉ muốn ngất đi ngay lúc này.

“Sao em ở đây?” Giọng nói của anh mang theo sự kinh ngạc cùng khó tin.

Một tiếng sau.

Hai người ra khỏi cửa hàng, anh lựa chọn một quán cà phê cách đây không xa, hai người ngồi đối diện nhau. Cô không đủ can đảm ngẩng đầu lên nhìn anh, bờ môi đã bị cô cắn đến bật máu.

Im lặng rất lâu, cô đã lấy hết dũng khí để lên tiếng: “Số tiền mà ngày hôm nay anh trả cho họ, em sẽ cố gắng trả lại anh sớm nhất.”

Cô không dám tin anh lại đứng ra trả số tiền bố mẹ cô nợ cho họ, hóa ra người làm ở cửa hàng này là bạn của anh. Cô hiểu, khi ấy anh đã xấu hổ cùng nhục nhã thế nào khi để bạn bè biết người yêu mình vay tiền ở cửa hàng họ.

Cho dù cô có nhất quyết từ chối hay phản đối thế nào, anh vẫn một mực làm theo ý mình, số tiền to lớn ấy chỉ trong phút chốc tan biến, như thể nó không đáng là bao nhiêu với anh vậy.

Cô sai với anh, nhưng lại không thể nhận tiền của anh một cách trơ trẽn như thế.

“Số tiền đây anh chỉ cho em vay, khi nào có thì hãy trả. Còn việc hiện tại, anh chỉ muốn hỏi, em có thật lòng xem anh là bạn trai không?” Anh nói rất chậm, từng từ từng chữ đều vô cùng nghiêm túc.

Cô gật đầu kiên định: “Chắc chắn là có.”

“Vậy sao em chưa từng kể cho anh nghe về cuộc sống của em, sao em cứ một mình chịu đựng rồi một mình cố gắng. Với em, anh ở bên em để làm gì, chỉ để vui vầy khi gặp buồn thì em tự nỗ lực hay sao?” Anh tức giận gầm lên, đây là lần đầu tiên anh tức giận với cô đến thế.

“Không phải như anh nghĩ đâu, em chưa từng nghĩ thế, chỉ là em không muốn làm anh lo lắng.”

Anh đau lòng nhìn cô, một cô gái mỏng manh đến nhường này mà phải gánh chịu nhiều áp lực đến thế, liệu cô thật sự có thể chịu đựng được sao.

“Anh ở cạnh em, anh cho phép em lười dưng, đừng tự nỗ lực một mình, anh đau lòng.”

Tiếng mở khóa tách vang lên, cô đẩy cửa vào trong, trên tay là một túi đồ ăn linh tinh. Nhìn ngôi nhà ngăn nắp được bày biện theo tông màu nâu trắng tạo nên cảm giác ấm áp đầy nam tính.

Hôm nay là ngày Chủ nhật cô được nghỉ nên đã mua đồ đến nhà anh để nấu nướng. Anh và cô yêu nhau đến hôm nay cũng gần ba năm, chìa khóa nhà của anh đưa cho cô cũng hơn một năm nay rồi. Số lần cô đến nhà anh rất ít, trừ những lần anh ốm hoặc cô đến nấu ăn.

Đặt túi đồ ăn lên mặt bếp, cô rửa rau cùng thái rau củ một cách nhanh chóng. Đến khi xong việc kim đồng hồ đã chỉ đến mười một giờ. Cô bước lên tầng trên, đứng trước cửa phòng anh rón rén bước vào, cánh cửa chậm rãi mở ra, cô định khiến anh bất ngờ. Nhưng cảnh tượng đập vào mắt cô khiến cô không thể nào tin được, căn phòng lộn xộn quần áo, cùng đồ lót phụ nữ vương vãi trên mặt sàn.

Cô không tin vào mắt mình, nhìn hai thân hình trên giường đang ôm chặt

lấy nhau trong mộng đẹp, cô thầm cười chế giễu bản thân, rốt cuộc cô đang chứng kiến trò cười gì thế này.

Cô rất muốn khóc, rất muốn. Lúc này trái tim cô như thể đã vỡ ra hàng trăm mảnh tan nát, không còn chỗ nào nguyên vẹn.

Người đàn ông cô yêu thương, người đàn ông cô hết mực tin tưởng, để rồi đâm cho cô một nhát sâu hoắm.

Đột nhiên người trên giường như cảm nhận thấy có người đang nhìn thì mở mắt. Thấy cô đứng trước mặt thì anh lão đảo, kinh ngạc, đôi chân nhanh chóng bước xuống giường trong trạng thái không mặc quần áo. Hốt hoảng mặc lại chiếc quần rồi bước đến nắm chặt tay cô, anh luống cuống giải thích.

“Em đừng nhìn, đêm qua là anh đi uống rượu về, anh say quá anh không biết gì, em đừng giận, anh xin lỗi... anh xin lỗi.” Anh luống cuống thanh minh rồi giải thích, nhìn khuôn mặt đau đớn của cô mà lòng đau như cắt.

Gạt tay anh ra khỏi người mình, lúc này cô mới nhìn kỹ người đang nằm trên giường. Giọt nước mắt nén lại không thể lại lăn dài xuống gò má. Cuộc đời này đầy rẫy những chuyện nực cười, mỗi người đều như những diễn viên hài thể hiện tài năng của chính mình.

Người mà cô gọi là bạn thân, người mà cô tin tưởng, người mà cố gắng đẩy cô đến với anh, người mà động viên cô khi cô không dám yêu anh. Vậy mà bây giờ lại là người nằm trên giường ấy, say mê người đàn ông của cô. Rốt cuộc, trong chuyện này, ai mới là người nực cười nhất.

Cô bật cười chua chát, tiếng cười xé lòng, như những mũi tên đâm sâu vào trái tim chính mình. Quay đầu ra khỏi phòng, không để tâm tiếng gọi của anh cùng ánh mắt hoảng loạn của người trên giường.

Ngồi trước cửa sổ phòng nhìn ra bên ngoài, cô như một con búp bê vô hồn không cảm xúc, rốt cuộc, tình cảm con người là như thế nào. Hôm qua thì hẹn, sao hôm nay đã nở quên lãng.

Khuôn mặt, tình yêu, nụ cười và cả sự ấm áp ấy, cô không tin rằng sẽ có ngày thuộc về một người khác. Cô đã cố chấp để phủ nhận sự thật và tin

tưởng rằng anh nói là anh say rượu nên mất kiểm soát, mà người ấy lại là bạn của cô. Cô không làm được, không thể cao thượng thứ tha mà cho rằng bạn thân thật sự rất ổn, cô không làm được.

Cô không thể dối lòng không thể che giấu sự thật rằng người cô yêu đã lên giường với người khác. Cô không thể quên đi hình ảnh buổi sáng hôm ấy. Bên dưới tầng cô làm cho anh từng món ăn anh thích, còn ở trên anh cuồng nhiệt hoan ái cùng bạn thân mình.

Cô nở nụ cười chua chát, đau... đau lắm, thật sự rất đau. Cô có thể cảm nhận được sự tuyệt vọng và niềm tin đang dần cạn kiệt. Cô mất đi người cô yêu thương, mất đi người bạn cô từng rất thân thiết.

Chuông điện thoại vang lên, nhìn cái tên nhấp nháy trên màn hình, ngoài trời đột nhiên đổ cơn mưa to. Cô bấm nghe, giọng đàn ông ghen ngào cùng tiếng mưa hòa lẫn.

“Ra ngoài gặp anh, anh xin em, ra ngoài gặp anh.”

Nhìn cơn mưa ngoài kia mỗi lúc một nặng hạt, cô không kiềm lòng được chạy ra bên ngoài. Nhìn người đàn ông đứng dưới cơn mưa, cô không nén được nước mắt mà òa khóc.

Hai người đứng cách nhau không xa, nhưng không ai bước đến, mà chỉ đứng lại nhìn đối phương. Nước mắt hòa lẫn với cơn mưa. Cô càng khóc càng lớn.

“Anh xin lỗi.” Anh hét lên, đôi mắt đau đớn nhìn cô.

Cô gào lên trong cơn mưa: “Anh nói muốn thấy em rũ bỏ xuống sự kiêu ngạo của mình để anh che chở, em vì anh mà gỡ xuống vỏ bọc của chính mình, vì anh mà yếu mềm, vì anh mà ỷ ại. Để rồi anh thế nào, anh chỉ để lại cho em ba chữ ‘anh xin lỗi’. Xin lỗi có ích gì, anh có thể trả lại được ba năm thời gian của em không, có trả lại được niềm tin và tình cảm của em không. Anh nói thử xem, anh có trả nổi không?”

Cô khóc nức lên thành tiếng.

Anh chạy đến ôm chặt lấy cô mặc cho cô vùng vẫy, mặc cho cô la hét thu

hút nhiều ánh mắt xung quanh. Anh không quan tâm, anh chỉ biết, nếu lúc này anh không giữ lấy, anh thật sự sẽ mất cô.

Cô ghen ngào lên tiếng: “Anh có biết anh tàn nhẫn thế nào không, chính là anh cho em rất nhiều, rồi cũng lấy đi của em rất nhiều.”

“Anh sai rồi, là anh có lỗi với em, là anh không tự chủ được bản thân, là anh phạm sai lầm, xin em cho anh cơ hội thay đổi.”

Cô đẩy anh ra, đứng trước mặt anh, cố nén lại nước mắt, không che nổi sự bi thương tột cùng nơi đáy mắt.

“Những gì em còn nợ anh, em sẽ trả. Còn lại những thứ khác, chúng ta không ai nợ ai. Từ nay không mong gặp lại.” Cô nói dứt khoát, lời nói mang theo sự quyết đoán và khẳng định. Anh chưa kịp tin vào lời nói mình vừa nghe thì cô đã chạy vào trong nhà.

Tình yêu có đẹp đến mấy, rồi cũng có lúc kết thúc. Có một người từng hiện diện trong đời, từng cùng nhau cười, cùng nhau khóc, mặc dù kết thúc là bỏ lỡ nhưng khi nhìn lại, chúng ta đều không hối hận.

Cô yêu anh đến mức nào, anh có thể mãi mãi không bao giờ biết, nhưng bản thân cô lại hiểu rõ. Cô yêu anh, yêu đến mức chết đi sống lại, nhưng lại không thể vì yêu mà tha thứ nổi lỗi lầm.

Yêu, rất yêu... nhưng đôi khi yêu chỉ còn là sự bất lực. Yêu nhiều, đau đớn cũng không ít. Nếu như biết rõ trong lòng sẽ không thể quên được thì không nên vì bản thân cố chấp mà tha thứ.

Nhìn người đàn ông vẫn đứng dưới mưa, cô quay lưng lại cửa sổ, trượt xuống mặt sàn.

Cảm ơn anh, người đàn ông đã xuất hiện vào những ngày em chông chênh nhất, cảm ơn vì đã mang đến cho em nhiều điều tốt đẹp. Cảm ơn vì chưa từng coi em là gánh nặng của cuộc đời.

Cảm ơn anh đã cho em hiểu, trên đời này có thứ tình yêu là hi sinh hết thảy vì nhau, không vì vật chất, lợi danh hay toan tính. Chỉ có yêu, sai lầm và rồi rời xa. Cảm ơn vì đã hiện diện, cảm ơn vì đã yêu em.

...

Khi bắt đầu một mối quan hệ, tôi tự nhủ rằng bản thân không được phạm sai lầm tương tự lần trước.

Khi bước chân vào sâu mối quan hệ ấy, tôi mới nhận ra một điều, rốt cuộc, lý trí bao nhiêu, gặp đúng người bản thân rung động, càng u mê bấy nhiêu.

Trước khi bắt đầu một mối quan hệ, tôi không tin một điều rằng, tôi sẽ yêu một người hơn cả bản thân mình. Tôi có thể vì một người mà hi sinh hết thảy tất cả những gì tôi có, tôi có thể vì họ mà vượt biển sâu mặc dù có thể họ không thể vì tôi mà nhấc chân đi qua một vùng nước.

Trước khi bắt đầu một mối quan hệ, tôi không tin rằng, tình yêu sâu đậm này của chúng tôi, rồi sẽ có ngày kết thúc. Để đến khi nhìn người mình yêu quay bước, tôi mới hiểu, có sự khởi đầu rồi cũng có lúc kết thúc.

Trước khi kết thúc, tôi không tin rằng, sẽ có một ngày nào đấy tôi lãng quên được họ, tôi không tin rằng có một ngày nào đấy sự hiện diện trong tâm trí tôi chỉ là những ký ức vụn vặt mà không còn đủ đầy như năm tháng ấy.

Trước khi kết thúc, tôi thật sự không dám tin rằng, rốt cuộc yêu sâu đậm bao nhiêu, đều không thể cưỡng lại thời gian, thời gian mang đi tất cả, xóa mờ tất cả kể cả hình ảnh về người tôi đã từng sâu đậm.

Trước khi quyết định đến với một mối quan hệ khác, tôi đã tự nhủ với bản thân, tôi sẽ không thể yêu người đến sau nhiều hơn người đến trước.

Hóa ra tôi đã lầm, tôi vẫn có thể yêu họ nhiều như yêu người trước. Chỉ cần họ cho tôi đủ sự chân thành tôi mong muốn, tôi sẽ đáp đền lại đủ đầy tình yêu mà họ mong cầu.

Tiếng sóng biển rì rào đập lên bờ cát, ánh hoàng hôn ngả vàng hắt xuống mặt biển. Cánh chim bay lượn trên bầu trời tạo nên một khung cảnh tĩnh lặng mà xinh đẹp.

“Chúng ta dừng lại đi.” Giọng nói đàn ông hơi khàn vang lên.

Cô ngồi bên cạnh anh, ánh mắt dõi ra rất xa phía cuối trời. Khóe môi nâng lên một nụ cười nhàn nhạt không nhìn ra chút tư vị nào khác.

Nâng người đứng dậy, từng bước đi ra biển, sóng biển dần chạm vào chân cô, cho đến khi cao đến qua mắt cá chân thì cô dừng bước. Cô mặc chiếc váy xòe ngắn, nhìn từ phía sau, mái tóc dài được buông xõa.

Quay lại nhìn người đàn ông đang ngồi trên bờ biển, cô đưa tay mím cười ngọt ngào vầy vầy.

Anh nghe cô đứng dậy bước gần lại phía cô, hai người nắm tay nhau nhìn ra phía hoàng hôn đang dần đi xuống.

“Chúng ta, kiếp sau đừng gặp nhau nữa.”

Cô không nhìn anh, anh không nhìn cô. Khi cô nói, không giấu được sự mất mát trong đôi mắt.

Cô đã cố gắng níu giữ anh hơn một năm nay, là cô đã ích kỷ hơn một năm nay, cho đến lúc này, cô nên để anh trở về với nơi anh thuộc về.

Ngày cô biết anh lừa dối, ngày anh thú nhận rằng anh đã có vợ, cả bầu trời của cô như sụp đổ, bao nhiêu tin yêu của cô như quay lưng.

Nhưng sau cùng, lý trí không thắng nổi trái tim, cô vẫn phạm lỗi, vẫn làm

trái với quy tắc của chính mình. Tiếp tục duy trì tình cảm với anh, hơn một năm nay, cô đã cố chấp hơn một năm nay, đến cuối cùng cũng chờ đợi được anh nói câu “kết thúc”.

Phải, cũng nên kết thúc rồi, đặt tay lên trái tim, vẫn cảm nhận được rõ ràng nhịp đập. Nhưng sao cô lại cảm thấy nó đã chết từ một năm trước rồi.

Thứ tình cảm vay mượn, thứ tình yêu dối lừa, cuối cùng vẫn phải trả lại. Cô vay mượn ngần ấy thời gian, cuối cùng cũng phải buông tay.

“Anh yêu em.” Anh lên tiếng, giọng nói đượm sự đau đớn không thể che giấu.

“Chúng ta đều yêu nhau không kém đối phương, chỉ là gặp nhau không đúng thời điểm.”

Cô nghiêng người nhìn đối diện vào mắt anh, nâng chân đặt một nụ hôn nhẹ lên môi, không chút tạp niệm, chỉ có quyến luyến.

“Đời này kiếp này, không mong gặp lại.”

Trở về thành phố được hai ngày, cô vẫn tiếp tục công việc hằng ngày của mình, giống như chuyện tình cảm hơn ba năm vừa rồi chỉ là một giấc mộng.

Cô có hai cửa hàng thời trang ở Hà Nội. Chụp ảnh sản phẩm mới xong cô ngồi bệt xuống một góc khuất trong cửa hàng nghỉ ngơi, việc còn lại thì nhân viên sắp xếp, cô vuốt nhẹ mái tóc, thở một hơi, cảm thấy mệt mỏi đến tận xương tủy.

Rời khỏi cửa hàng đã là tám giờ tối, nhìn dòng xe cộ qua lại, cô cảm thấy bản thân giống như bị lạc lõng giữa thành phố hoa lệ này.

Chợt nhớ ra có hẹn đi uống rượu cùng với mấy đứa bạn, cô trở về nhà thay quần áo rồi trang điểm lại. Đến nơi cũng đã là mười giờ tối.

Quán bar phát ra tiếng nhạc sàn đình tai nhức óc, đi dọc đường vào trong không thiếu người diện những bộ đồ sexy đi ngang qua. Những chàng trai khoác vai vài ba cô gái uốn éo, có những người còn dựa vào hành lang quán quýt như chỗ không người. Cô bỏ mặc khung cảnh xô bồ xung quanh mà vào

trong tìm vị trí bàn của bạn bè.

Hôm nay có ba nam, hai nữ, bốn người cô đều quen, chỉ có duy nhất một người đàn ông là bạn mới của bạn cô. Gật đầu chào qua loa rồi ngồi xuống, vị trí cô ngồi nằm ở khu vực V.I.P., bàn ngồi nên cũng không quá xô bồ người qua lại.

Nhìn bên dưới đây ập những thân mình uốn éo cùng những tiếng cười trào phúng hòa lẫn cùng tư vị dục vọng vang lên trong không trung, cô như bị lạc vào trong một nơi mà thể xác không thể hòa nhập.

“Người yêu mày đâu?” Một thằng trong đám hét lên hỏi.

Cô cười lấy lệ, nhún vai: “Chia tay rồi.” Cô nói rất tự nhiên như một chuyện rất bình thường chứ không phải việc gì to tát.

Biết không nên hỏi, chúng nó lập tức cầm ly lên rất đoàn kết mà đồng thanh.

“Uống đi, không say không về nhé.”

Hơn mười hai giờ cô đứng lên xin phép về trước, cơ thể đã hơi ngà ngà say, bước chân hơi chao đảo nhưng không đến mức quá loạn choạng. Đứng trước cửa quán bar định vẫy taxi thì sau lưng bị vỗ nhẹ một cái.

Cô quay đầu nhìn, người đàn ông xa lạ vừa ngồi chung bàn đứng trước mặt cô. Khuôn mặt tạm ổn, nhưng có vẻ kém tuổi cô.

“Có chuyện gì?” Cô hỏi.

Cậu ta cười, lắc lắc khóa xe máy: “Tôi đưa về nhé?”

Cô bật cười, trẻ con bây giờ thật sự là quá táo bạo rồi.

“Thôi đi, tôi tự về được.”

Tưởng cậu ta thấy khó mà lui, ngược lại cậu ta lại kéo tay cô về phía bãi gửi xe máy.

“Ngại à, người quen cả mà có gì phải ngại.”

Cô giằng tay ra khỏi tay cậu ta, nhưng không từ chối nữa mà đi theo cậu ta ra bãi gửi xe. Ngại thì cũng chẳng có gì để phải ngại, cô không suy nghĩ nữa.

Ngồi sau xe cậu ta, nhìn cảnh vật xung quanh càng thêm rõ rệt. Lúc này Hà Nội về đêm rất vắng, con đường về nhà cô cũng không quá đông đúc, ngồi sau xe cô cũng không nói chuyện gì với cậu ta cả hai im lặng cho đến khi đưa cô về đến cửa nhà.

“Cảm ơn nhé.” Cô xuống xe và nói cảm ơn, nhìn khuôn mặt tươi cười của cậu ta mà cô không nhịn được cười theo, vẫy tay rồi trở vào nhà không nhìn lại.

Một tuần sau.

Cố gắng che đi sự run rẩy của đôi tay, siết chặt cốc nước cam. Chuyện cô không dám nghĩ đến cuối cùng cũng đến, điều cô sợ hãi sau cùng vẫn xảy ra.

Ngồi ở trong quán cà phê, hôm nay cô mặc rất đơn giản, quần jean áo phông. Nhìn một vài người đi ngang qua bàn cô, trái tim cô không kìm được lo lắng.

Mười lăm phút sau, một người phụ nữ trung tuổi bước vào, ngồi xuống đối diện cô. Chị ta cười rất nhẹ, chào hỏi cô một cách lịch sự.

Cô ngồi đối diện và nhìn rõ rệt được tư vị của người phụ nữ trước mặt, nếu nói cô là một người phụ nữ trẻ trung thì chị ta là người đàn bà có khí chất rất cuốn hút. Cuối cùng cô cũng hiểu, lí do vì sao sau ngần ấy thời gian, dù yêu cô thế nào, anh vẫn không thể từ bỏ chị ta. Một người đàn bà toát ra hương vị trải đời và thuần thực khiến đàn ông không thể dứt bỏ.

“Chị đã nghe được từ chồng chị về em.” Chị ta lên tiếng, giọng của chị ta rất ấm, như một dòng suối nóng chảy vào lòng người giữa mùa đông giá lạnh.

Cô cười nhẹ, nói từ đáy lòng mình: “Em xin lỗi.” Mặc dù ban đầu cô không sai, nhưng sau này cô đã sai vì cố chấp duy trì.

Chị lắc đầu: “Em không có lỗi, lỗi là ở chồng chị đã không thú thật với em ngay từ đầu.”

Cô không đáp, bởi cô có thể hiểu, cái quan trọng chính là nằm ở câu nói phía sau.

“Chồng chị đã về và nhận lỗi với chị, cuộc gặp gỡ của chị và em ngày hôm nay, là chị muốn em hiểu để không vướng bận bất kể điều gì trong lòng. Chị đã tha thứ cho anh ấy sau khi anh ấy nhận lỗi. Hẳn là em đang thắc mắc vì sao chị lại có thể tha thứ một lỗi lầm quá lớn đến thế đúng không?” Chị nhấc ly nước lọc trước mặt lên nhấp một ngụm, nhìn cô dịu dàng nói tiếp.

“Hôn nhân không phải là thứ có thể tùy tiện quyết định rồi chóng vánh kết thúc. Anh chị đã có năm năm hôn nhân, mặc dù tình yêu từ lâu đã chuyển qua thành tình thân, nhưng không có nghĩa là có thể dễ dàng kết thúc.

Hôn nhân, rồi bất kể một ai đều sẽ có lúc say nắng hoặc si mê một người khác ngoài luồng mối quan hệ vợ chồng, nhưng cái quan trọng là sau lúc ấy, người ta có còn biết trở về hoặc vượt qua cám dỗ hay không. Sau ba năm tình cảm với em, anh vẫn lựa chọn trở về bên chị, chị không tin tưởng vào tình cảm anh ấy dành cho chị, nhưng chị tin tưởng anh ấy biết phân biệt điều gì nặng, điều gì nhẹ.

Chị tha thứ vì chị tin rằng trong hôn nhân ai rồi cũng có lúc lầm lỗi, chỉ là khi ấy có thật sự muốn vì nhau mà vượt qua mà thứ tha hay là bỏ cuộc. Có thể em cho rằng chị thật cao thượng, nhưng không phải thế đâu, chỉ là chị đang vì chính bản thân mình, nếu bây giờ ly hôn, chưa chắc chị đã gặp được một người đàn ông giống anh ấy, sau cám dỗ mà vẫn biết đường trở về, trong u mê vẫn tìm được lối ra.

Chị gặp anh khi anh muốn an phận kết hôn, với chị đã là may mắn. Sau chuyện này, chị sẽ càng cảm ơn cuộc sống đã cho chị gặp được anh ở thời điểm ấy. Mặc dù anh phạm lỗi, nhưng lỗi lầm này chỉ là thứ để khẳng định vị trí của chị trong lòng anh, chị tha thứ.

Trong hôn nhân, đàn bà mình nên học cách vị tha với những người đàn ông có thể nhận được sự thứ tha của mình em ạ.”

Trước khi chị ta đứng dậy rời khỏi bàn, chị ta còn để lại một câu: “Cảm ơn em đã xuất hiện, để cho chị biết vị trí của mình trong lòng anh ấy, để cho anh ấy nhận ra đâu là quan trọng. Cảm ơn em.”

Nhìn bóng dáng khuất sau cánh cửa quán, cô bật cười, nụ cười không nhìn ra chút xúc cảm nào.

Thanh toán tiền ra khỏi quán, đi vô định trên đường phố. Cô không phải kẻ ngu, cuộc nói chuyện vừa rồi cô có thể nhận ra ý của chị ta muốn nói.

Rốt cuộc, cô chỉ là phép thử, chỉ là một chương ngại vật khăng định tình cảm của hai người họ. Sau cùng, cô chỉ là một kẻ qua đường giúp họ nhận ra vị trí của đối phương trong lòng mình, sau cùng, cô cũng chỉ là một con thí trên bàn cờ.

Đến sau cùng sự cố chấp của cô nhận lại được gì, sự nực cười, sự chế giễu?

Và rồi đến cuối cùng, cô lại là người ngoài trong chính tình yêu của mình.

Có những loại tình yêu, duy trì chỉ bằng chính mặc niệm của bản thân, bằng chính cố chấp và ích kỷ, để rồi sau cùng, chính bản thân là người tổn thương nhiều nhất.

Chuyện sai lầm nhất trong cuộc đời cô chính là không kết thúc ngay sau khi anh nhận lỗi, không từ bỏ ngay khi anh xin lỗi. Là cô sai, cô còn có tư cách trách hờn ai?

Kết thúc rồi... thật sự kết thúc rồi. Tình yêu của cô sau cùng chỉ còn là sự hối tiếc, tình yêu của cô nhìn lại, chỉ là sự ân hận.

Hai năm sau.

Đôi mắt dõi ra xa, bờ biển vào buổi sáng càng thêm trong lành, cô mặc một chiếc váy mỏng, bên ngoài khoác thêm một chiếc áo len màu trắng.

Thời gian trôi qua thật nhanh, thấm thoát đã hai năm rồi, hai năm trôi qua, lồng ngực này vẫn đau như vậy.

Hai năm trước anh từng nói với cô: “Anh sẽ đi cùng em qua bao giông tố của cuộc đời này.”

Hai năm sau nhìn lại, cô thấy bản thân thật tài giỏi khi không có anh mà đi qua ngần ấy bão tố của cuộc đời.

Tiệc nuôi nhất của cô chính là không phải không nắm tay nhau đi đến cuối đời, mà là bỏ lỡ nhau ngay khi hạnh phúc đang gần trong gang tấc.

...

Phụ nữ thường phát hiện bản thân rất ngu sau khi chia tay và nhận ra rõ ràng điều ấy cho đến khi thật sự quên đi họ.

Và phụ nữ luôn hứa với bản thân sau một cuộc tình rằng sau này không được ngu ngốc như thế nữa và đến khi yêu người mới họ lại tiếp tục một chuỗi ngày ngu ngốc tiếp theo.

Đàn ông thường dặn lòng mình sau mỗi lần phạm lỗi rằng sẽ không bao giờ làm tổn thương người phụ nữ của mình thêm một lần nào nữa cho đến khi anh ta gặp được cảm dỗ tiếp theo.

Có một cuộc đối thoại ngắn gọn thế này.

Cô gái nói với bạn mình: “Mày yêu họ nhiều đến thế à?”

“Ừm tao rất yêu.”

“Thảo nào, tao thấy mày đánh rơi não ở đâu xa lắm rồi.”

“Phụ nữ càng yêu, càng không lý trí.”

Ở một siêu thị, cô gái nắm tay chàng trai dặn dò.

“Hôm trước anh ăn đồ ăn thử ở siêu thị bị đau bụng nên có thấy cũng đừng thử nữa.”

Vì hại cô phải chăm sóc anh cả đêm anh đã rất áy náy nên lập tức hứa.

Một lát sau cô gái chạy ra quầy khác lấy đồ, một cô tiếp thị bê khay đồ ăn thử mời chào, cuối cùng người đàn ông đã ăn thử một miếng.

“Đàn ông chỉ an phận cho đến khi gặp được cảm dỗ tiếp theo.”

Cũng Chỉ Là Một Thời Của Nhau

Tiếng đồ vỡ vang lên không ngừng, trên mặt sàn bếp đầy ắp những mảnh thủy tinh cùng thức ăn vương vãi trên sàn.

Căn nhà sang trọng lúc này trở thành một mớ lộn xộn, người phụ nữ đứng quay lưng vào bếp, bờ vai gầy ruộc run lên không ngừng.

“Cô còn gọi cho tôi lúc tôi đi với bạn bè thì đừng trách tôi.” Tiếng nói vọng từ tầng hai vọng xuống vẫn không giảm bớt sự tức giận.

Cô gạt nước mắt đang lăn dài, buộc lại mái tóc lộn xộn, bước qua đóng đồ vỡ vào nhà vệ sinh. Nhìn khuôn mặt mình trong gương, bên gò má đã hằn lên dấu tay rõ rệt, một giọt lệ lại lăn dài xuống gò má.

Dọn dẹp sạch sẽ những món đồ đồ vỡ ở bếp, quét dọn một lượt mọi thứ trở lại như cũ, như thể chưa từng có cuộc cãi vã nào xảy ra. Cô ngồi xuống sofa, ti vi không mở nhưng đôi mắt lại chăm chú nhìn vào màn hình, cho đến khi tiếng bước chân ở trên tầng đi xuống.

Anh đi thẳng ra khỏi cửa mà không nhìn cô lấy một lần, nhìn người đàn ông khuất sau cánh cửa. Cô cảm thấy thân xác như rã rời, không còn chút sức lực.

Chồng cô, người đàn ông cô lựa chọn kết hôn sau khi cô đi học về nước chưa đầy ba tháng quen biết. Kết hôn đến lúc này gần hai năm, cô mới thấm thía thế nào gọi là kết hôn quá vội vàng, hậu quả gần hai năm nay cô vẫn cố gắng chịu đựng.

Một người đàn ông ham mê cờ bạc, rượu chè, mỗi khi anh ta say về cô luôn phải chịu những trận đòn cúa bản, những lời lẽ thô tục của anh ta suốt

hai năm trời. Nhìn căn nhà hoa lệ bố mẹ cô tặng cho cô khi cô quyết định kết hôn, để rồi trong căn nhà này cô hằng ngày chịu sự tra tấn cả thể xác lẫn tinh thần.

Bấm điện thoại đến một dãy số quen thuộc, chỉ vài hồi chuông, giọng nói dịu dàng ấm áp vang lên.

Cô không nhận được òa khóc.

“Mẹ, con mệt mỏi quá.” Tiếng khóc mang theo bao nỗi niềm chua xót, mang theo bao nhiêu bất lực cùng sợ hãi chất chứa.

Đầu dây bên kia cũng vang lên tiếng khóc khe khẽ, giọng nói ấm áp chứa đầy sự quan tâm.

“Mẹ nói rồi, mệt thì trở về với mẹ, nếu không hạnh phúc thì từ bỏ, con đừng gượng gượng.”

Cô khóc nức lên trong điện thoại: “Con thật sự không chịu được nữa, con xin lỗi mẹ, xin lỗi mẹ vì đã không nghe lời mẹ, con xin lỗi mẹ.”

Nếu ngày ấy cô nghe lời mẹ tìm hiểu kỹ càng rồi hẳn đưa đến quyết định kết hôn, liệu cô có sai lầm như ngày hôm nay. Nếu hồi ấy cô nghe lời mẹ, đừng tự làm theo ý mình, cô đã không đi tới bước đường này.

Trong cửa hàng bán đồ em bé, cô đẩy xe, vừa đi vừa cười, nói chuyện rất vui vẻ với người bên cạnh.

Mỗi lúc cô lại dừng xe cầm mấy món đồ sơ sinh lên xem, những chiếc giày rất nhỏ, chỉ bé bằng một phần ba bàn tay, càng cầm càng cảm thấy đáng yêu, cô bật cười.

“Haha, con của cậu chắc phải bé lắm ấy nhỉ, nhìn đôi giày này xem.” Cô cười, giơ đôi giày trên tay ra trước mặt.

Bạn cô lúc này đã mang thai gần chín tháng, bụng đã rất to nhưng sắc mặt lại vô cùng hồng hào, cân nặng không tăng nhiều nhưng vẫn béo hơn lúc trước.

Nó bật cười: “Sau này cậu đẻ cũng thế thôi.”

Cô lắc đầu, đặt đôi giày xuống, đẩy xe đi tiếp: “Tớ ly hôn rồi.”

“Sao lại thế?” Tiếng kinh ngạc phát ra từ bên cạnh.

Cô cầm một chiếc áo đưa đến trước mặt ngắm nghía.

“Có nhiều chuyện tớ không tiện nói, nhưng nếu đã ly hôn thì có nghĩa là tớ sống không hạnh phúc, nhưng đừng lo, tớ vẫn ổn.”

“Tớ chỉ mong cậu hạnh phúc.” Bạn cô nói chân thành.

“Yên tâm, tớ sẽ sống thật hạnh phúc.” Cô nói kiên định, ánh mắt đầy sự nồng nhiệt, không thể không tin rằng cô sẽ sống hạnh phúc.

Đưa bạn cô ra taxi, cô cẩn thận đặt túi đồ đã mua vào trước rồi cẩn thận đưa bạn cô ngồi vào xe.

Trước khi xe lăn bánh, đột nhiên nó ngó đầu ra khỏi cửa sổ.

“Tớ nghe nói người ấy sắp cưới rồi đấy.”

Không cần nói là ai nhưng cô cũng đủ hiểu người bạn mình nhắc đến là người nào, cảm nhận thấy có một thứ gì đã rất lâu cất giấu đột nhiên lại trỗi dậy không ngừng, một cảm giác không tên bắt đầu chiếm cứ hơi thở của cô, rất khó chịu.

“Chuyện qua rồi thì thôi, cũng không còn gì cả.”

“Mình chỉ nói thế thôi.”

Ngồi trên taxi, tựa đầu vào cửa kính, tài xế xe mở radio, tiếng nhạc du dương vang lên. Đường phố thân thuộc bên ngoài lướt qua tầm mắt, giống như một thước phim quay chậm trở về quá khứ.

Chương trình radio đang phát dành tặng bài hát cho một cô gái có tên là “Ân”.

“Em biết, rằng mình chẳng thể nào dựa vào anh được nữa,

Người từng là điểm tựa của em... lại thêm lần nữa,

Em biết, mình phải rũ bỏ đi thôi,

Nhưng tâm tư luyến lưu còn lại,

...

Dẫu có nhớ anh thật nhiều, dẫu cho mọi chuyện khó khăn đến thế nào,
Chỉ cần bản thân em cần chịu đựng”.

Đưa tay lên gò má, cô giật mình không biết vì sao bản thân lại khóc,
không biết giọt nước mắt này vì đâu mà rơi xuống.

Do bản nhạc quá cảm động, cô tự nhủ với bản thân là như thế.

Nhìn người đàn ông ngồi trước mặt mình, cô không lưu luyến còn lại chút
tình cảm nào, nhớ đến hai năm đã qua, cô càng thêm mệt mỏi mỗi khi nhìn
con người này.

Anh ta ngồi trước mặt cô, khuôn mặt hốc hác, đôi mắt tỏ ra hối hận và
ngập tràn ăn năn.

“Anh sai rồi, anh biết là anh sai với em rất nhiều, chúng ta có thể làm lại
không?” Anh ta vừa nói vừa vươn tay nắm lấy bàn tay đang đặt trên bàn của
cô.

Cô gạt tay anh ta ra, khuôn mặt mệt mỏi, không có chút cảm xúc lạ nào
khác: “Không thể, chúng ta không có cơ hội quay lại, anh về đi, đừng gọi cho
tôi nữa, tôi sẽ không nghe.”

Anh ta liên tục lắc đầu: “Anh không tin, em đã từng rất yêu anh, không thể
nào mà em có thể vô tình đến thế.”

“Rất yêu anh, anh biết tôi yêu anh mà anh còn đối xử như thế với tôi, anh
có xứng không, anh nói xem anh có xứng không?”

Nói xong cô bật dậy cầm lấy túi xách ra khỏi quán cà phê, cô thật sự hối
hận khi đồng ý đến đây gặp anh ta. Kéo cánh cửa ra khỏi quán, hơi lạnh mùa
đông phả vào mặt khiến cô run lên từng nhịp.

Giờ cô mới thấm thía câu nói, đừng tin đàn ông phút đầu, mà phải đợi
những giây phút về sau.

Bộ mặt thật của đàn ông không thể nào đánh giá lúc mới hẹn hò, mà phải
chờ đợi đến lúc về sau mới có thể nhìn rõ.

Thở dài một hơi, vừa định bước chân đi thì phía sau vang lên tiếng gọi: “Này.”

Cô dừng bước, ngoảnh đầu nhìn lại phía sau.

Thời gian ngay giây phút này như đã bị ngưng đọng và trì trệ. Những người đi qua đều như vô hình chỉ còn lại hai người đứng đối diện nhau.

Anh thay đổi rất nhiều, khuôn mặt trở nên chững chạc hơn lúc xưa nhiều lắm. Hai người nhìn nhau im lặng một lúc lâu không nói gì. Lúc này cô mới nhìn thấy người phụ nữ đứng bên cạnh anh, nhìn xuống đôi tay hai người đang nắm chặt.

“Em khỏe không?” Anh lên tiếng hỏi, giọng nói của anh đã thêm phần nào trầm tĩnh.

Cô cười nhẹ: “Em khỏe.”

Nếu như bây giờ ai hỏi cô rằng cô thấy điều gì nực cười nhất. Chắc chắn cô không đắn đo mà đáp.

Nực cười nhất chính là anh nắm tay người phụ nữ khác đứng trước mặt cô rồi hỏi “em khỏe không”.

Cô thấy anh cúi đầu dịu dàng nói với người phụ nữ bên cạnh là đi vào trong ngôi trước không cảm lạnh, anh nói chuyện với bạn cũ rồi sẽ vào ngay. Nghe thấy từ “bạn cũ” trong miệng anh mà cô thập phần chua chát.

Mặc dù cô cũng không hiểu rõ cuộc bản thân chua chát về điều gì.

“Anh nghe nói em đã kết hôn.” Anh bước đến gần cô, quan tâm hỏi han.

Cô gật đầu: “Đúng vậy.”

“Vậy là tốt rồi, em hạnh phúc chứ?” Anh hỏi, không có lấy một phần giả dối mà đầy ắp sự quan tâm như những người bạn cũ.

“Em rất hạnh phúc.” Cô nói chắc chắn, không nhìn ra nửa phần sai sót.

Anh im lặng một hồi mới nói tiếp: “Chuyện cũ đã qua, lúc ấy...” Anh chưa kịp nói hết cô đã ngắt lời.

“Chuyện đã qua thì không nên nhắc lại, dù gì em cũng đã quên rồi.”

Anh nhìn cô, thở dài: “Năm ấy là anh sai với em.”

Cô lắc đầu, nhìn thẳng vào mắt anh: “Chúng ta không sai, chỉ là khi ấy chúng ta còn quá trẻ, không biết điều gì là quan trọng, đã qua rồi thôi đừng nhắc nữa”.

“Nghe nói anh sắp cưới, hạnh phúc chứ?” Cô chủ động đổi chủ đề.

Chưa cần anh đáp, cô đã có thể thấy trong đôi mắt anh ánh lên sự dịu dàng. Cô đã hiểu.

“Anh hạnh phúc, cô ấy rất tốt.”

Hai người nói chuyện thêm vài câu rồi từ biệt, hai con đường khác nhau, không một ai quay đầu lại.

Chuyện năm ấy, người nói quên, thực ra lại còn nhớ. Người nói nhớ, thực chất đã lãng quên.

Trở về nhà, ngồi co mình trên giường, cô không bật đèn, trong phòng một màu tối đen như mực.

Đáng lẽ cô nên vui mừng vì anh đã thực sự tìm được người phụ nữ mình yêu, tìm được người mà anh muốn an phận, nhưng tại sao cô lại không có cảm giác vui vẻ, tại sao khi anh nói rằng anh hạnh phúc trái tim cô lại đau hết như năm ấy lúc nhìn thấy anh đi cùng người khác.

Cuối cùng thì chỉ có cô tự làm khổ mình, người sai lầm thì đã lãng quên, người bị phản bội thì lại cứ nhớ mãi.

Cô và anh gặp nhau vào lúc anh còn quá hiếu kỳ vào cuộc sống này, việc trân trọng những thứ đang có là việc quá khó khăn. Đến khi gặp lại, cả hai đã đi cách nhau một con đường rất xa rồi.

Căn môi để khóc không phát ra âm thanh, hai mối tình, cuộc sống của cô cho đến hôm nay chỉ trải qua hai mối tình, nhưng sau cùng đều không trọn vẹn, là do cô không tốt, hay do cô chưa gặp đúng người.

Hạnh phúc với cô quá mức mỏng manh, mọi thứ đến với cô đều chỉ có thời hạn, không có điều gì là mãi mãi kể cả hạnh phúc.

Có đôi lúc trong chuyện tình cảm, không phải chúng ta không đủ tốt, mà là đối phương không nhận ra được cái tốt của chúng ta mà bỏ lỡ.

Có đôi lúc, không phải là chúng ta không cố gắng hay không đủ nỗ lực, nhưng mọi sự cố gắng của chúng ta đồng thời phải là đối phương có muốn nhìn thấy hay không, nếu không thì cũng là vô nghĩa.

Thanh xuân của cô đã qua, tình yêu của cô cũng đã tan vỡ. Mọi tin yêu, hạnh phúc hay kể cả niềm tin của cô cũng chẳng còn lại gì.

Nếu biết cứ yêu là sẽ đau khổ, cô nhất định sẽ không bước đến.

Thì ra, chúng ta ai cũng có một thời tưởng rằng đối phương là tất cả của nhau. Một thời yêu thương đem hết những gì trong trẻo nhất để đổi lấy, một thời vì nhau không so đo hơn thua được mất, một thời dù mất tất cũng không oán trách nửa lời.

Chúng ta ai rồi cũng có một thời, rồi cũng có một người, dù có nỗ lực bao nhiêu nhưng cũng bỏ lỡ giữa dòng đời xuôi ngược.

Rồi sẽ có ngày nhìn lại, rốt cuộc, cũng chỉ là một thời của nhau...

Em ước gì anh hiểu, tình yêu thời non trẻ ngày ấy, là mối tình mà em muốn lưu giữ nhất và anh là người đàn ông em không muốn lãng quên nhất. Anh người mà em dùng cả đời này cũng không thể quên lãng...

Kiếp sau, xin đừng bỏ lỡ nhau!

Đời Người Là Con Đường Một Chiều

Tiếng chuông điện thoại vang lên phá vỡ bóng tối tĩnh lặng. Cảm nhận được vị trí bên cạnh rung động, cô chậm rãi mở mắt, vươn tay bật đèn ngủ trên đầu giường, thấy anh đang đứng dậy thì lên tiếng hỏi.

“Anh đi đâu giờ này thế?” Cô nói bằng giọng còn ngái ngủ.

Anh bước ra mặc lấy áo mặc vào, tiện miệng đáp: “Bạn anh có việc, anh ra đây chút rồi về.”

Cô âm ừ một tiếng rồi nằm xuống ngủ tiếp, trong cơn buồn ngủ cô rất nhanh chìm vào giấc ngủ. Sáng hôm sau tỉnh dậy anh đã nằm ở bên cạnh, cô quay người chui vào lòng anh. Theo thói quen anh ôm chặt cô vào lòng, cảm nhận được vòng tay ấm áp của anh, cô khẽ cười ngọt ngào, hạnh phúc lan tỏa xung quanh căn phòng.

Cô trở về nhà đã là sáu giờ tối, hôm nay cô phải làm thêm ca nên về nhà trễ hơn mọi ngày. Nhìn ngôi nhà vẫn tắt đèn cô biết anh chưa về. Đặt túi đồ ăn lên mặt bàn, cô trở về phòng thay quần áo.

Anh và cô đã sống chung được ba tháng, hai người yêu nhau hơn một năm, cho đến nay cả hai vẫn chưa có ý định kết hôn. Anh và cô đều nghĩ đợi đến khi công việc ổn định, cả hai có đủ khả năng lo cho cuộc sống sau này thì mới kết hôn.

Thay ra bộ quần áo công ty, nhặt bộ quần áo anh vắt trên ghế mang ra máy giặt ném vào rồi bấm giặt. Cô dọn dẹp nhà cửa một lượt rồi bắt đầu nấu ăn. Đến khi xong việc nhìn đồng hồ đã gần tám giờ anh vẫn chưa về, cô vào

phòng lấy điện thoại gọi cho anh.

Qua hai hồi chuông đã có người nghe máy.

“Anh đây.”

“Anh đang ở đâu đấy, chưa về à?”

“Anh có chút việc chắc là về muộn.”

“Em biết rồi.”

Cúp máy, cô nhìn những món ăn trên mặt bàn, thăm thở dài. Lấy màng bọc ni lông bọc lại những đĩa đồ ăn rồi cô đi tắm, trở về phòng nằm ngủ. Anh chưa về cô cũng không đói nên việc ăn cơm một mình cô liền cho ra khỏi đầu.

Mười một giờ đêm cửa phòng ngủ mới một lần nữa được mở ra, anh bước vào phòng, cởi áo ngoài treo lên mắc rồi cầm khăn tắm đi thẳng vào nhà vệ sinh.

Anh tắm xong đã là mười lăm phút sau, cô hỏi anh có muốn ăn cơm không, cô sẽ làm đồ ăn lại. Anh nói anh ăn rồi và nằm xuống bên cạnh cô, nói rằng hôm nay anh hơi mệt, anh ngủ trước. Cô cũng không hỏi nhiều, tắt đèn để anh ngủ.

Ba giờ sáng, cô lơ mơ mở mắt vì thấy có ánh đèn, cô thấy anh đang ngồi ở ghế hút thuốc. Ngồi dậy khỏi giường, lo lắng nhìn anh.

“Anh có chuyện gì à?” Cô bất an lên tiếng, chưa bao giờ cô thấy anh như vậy.

Anh im lặng hồi lâu, dập tắt điếu thuốc rồi nói: “Anh có chuyện muốn nói với em.”

Không dám để lộ ra sự lo lắng trong lòng, cô bình tĩnh đáp: “Anh nói đi, em nghe đây.”

“Chúng ta chia tay đi.”

Tiếng trái tim cô rơi vỡ ở trong lồng ngực, cô không biết miêu tả cảm xúc của bản thân lúc này như thế nào, kinh ngạc, sợ hãi... đủ các loại cảm xúc

chạy qua não bộ cô ngay khoảnh khắc này.

“Tại sao?” Ngay cả cô cũng không nghe được lời cô nói.

Anh buồn bã nhìn cô: “Anh vẫn còn yêu cô ấy.”

Cô ấy, cô ấy... gần hai năm nay anh vẫn chưa quên được cô ấy?

Cô thầm cười giễu bản thân mình trong lòng, phải rồi, lúc đến với anh, cô biết anh mới chia tay người cũ. Nhưng cô cho rằng bản thân có thể làm anh rung động, làm anh quên đi quá khứ, nhưng cô lầm rồi, cuối cùng anh vẫn không thể quên được. Anh vẫn nhớ mà chưa từng quên, hóa ra, suốt quãng thời gian qua là cô tự mình đa tình.

“Cô ta muốn quay lại với anh sao?” Cô hỏi, giọng nói bình tĩnh đến lạ thường.

“Anh xin lỗi, cô ấy cần anh chăm sóc.” Anh nói rất khẽ, nhưng trong phòng rất kín, người đối diện có thể nghe được rõ ràng.

Cô ấy cần được chăm sóc, còn cô thì không sao, cô ấy cần được lo lắng, còn cô thì thế nào. Cô chẳng lẽ không cần sao, chẳng lẽ là không sao?

Nhưng cô không dám nói ra miệng, chỉ dám nghĩ ở trong lòng, giây phút này đây cô còn có thể nói được gì nữa? Anh đã nói ra lời chia tay, cô còn có thể mặt dày nín kéo hay sao.

Cô không dám khóc, cô sợ anh sẽ nghĩ cô yếu đuối, cô sợ bản thân nếu khóc sẽ không nhận được mà nhào đến ôm anh xin anh đừng rời đi. Nên cô không dám khóc, không dám rơi lệ.

“Là anh nợ em.”

Cô lắc đầu: “Chúng ta không ai nợ ai, là em tự nguyện yêu anh, nên anh không nợ em điều gì cả.”

Là cô tự nguyện chấp nhận yêu anh, anh không ép buộc thì cứ gì lại nói là anh nợ cô. Cô và anh sau đêm hôm nay, không ai nợ ai, cũng chỉ còn là hai người xa lạ đi ngang qua nhau tạm nghỉ chân rồi lại rời bước.

Bốn tháng sau.

Cầm tấm thiệp màu đỏ trên tay, cô không muốn nhận ra bàn tay mình đang run rẩy. Nhìn cái tên trên thiệp, cái tên mà cô khắc ghi vào tận đáy lòng, cả đời không muốn nhớ đến. Nhìn tên anh cùng tên người con gái ấy, cô cảm thấy đầu môi mình mặn đắng.

Người đàn ông cô yêu, mời cô đi dự đám cưới của anh, trên đời này còn điều gì cay đắng hơn.

Bước chân vào trong sảnh cưới, nhìn quang cảnh nhộn nhịp xung quanh, cô có cảm giác bản thân mình vô cùng lạc lõng ở nơi này. Bước vào sâu bên trong, rất nhanh cô nhìn thấy quang cảnh lễ đường được trang trí bằng rất nhiều hoa tươi. Ngồi vào vị trí mà nhân viên sắp xếp, không cách sân khấu quá xa, có thể nhìn rõ ràng được tất cả.

Nửa tiếng sau, tiếng nhạc du dương vang lên, cánh cửa ở cuối đường mở ra, cô gái mặc váy cưới màu trắng thanh tú được một người đàn ông trung niên dắt lên sân khấu, nụ cười hạnh phúc của cô gái ấy không thể che giấu. Bàn tay cô dâu được trao cho chú rể.

Anh hôm nay rất đẹp, bộ vest càng khiến anh thêm tuấn tú, dáng người cao trong bộ vest vô cùng hợp. Lúc anh nắm lấy tay cô dâu, đôi mắt vô tình liếc về phía vị trí cách sân khấu không xa, hai cặp mắt chạm vào nhau tạo nên sự bối rối cùng đau đớn.

Cô nghiêng đầu quay đi không muốn nhìn thêm một chút nào nữa, lúc này nếu như đứng dậy rời đi sẽ vô cùng bất lịch sự. Ở đây có khá nhiều người biết cô, bạn bè anh đều biết mối quan hệ của cô và anh, nên lúc này thấy cô ở đây đều dùng ánh mắt đồng cảm cùng thương xót dành cho cô.

Cô không cần bất kể ai thương hại, không cần bất kể ai đồng cảm, lúc này cô ở đây chỉ vì cô không muốn anh cho rằng cô hèn nhát không dám đến, không muốn anh cho rằng cô sợ hãi mà trốn tránh, chứ không phải đến để nhận lấy ánh mắt thương hại của bất kể ai.

Màn quan trọng kết thúc, cô dâu chú rể bắt đầu đi xuống dưới từng bàn để mời rượu, cô cầm lấy túi xách ra khỏi lễ đường. Không quay đầu nhìn về phía

sau, là không muốn, hoặc không dám nhìn.

Ra khỏi nơi ăn cưới, cô mới cảm thấy không khí ở bên ngoài tốt biết bao nhiêu, ở trong đây cô thật sự không thể hít thở nổi.

Rốt cuộc thì cô vẫn thua, thua người con gái ấy, thua người con gái anh dành hết tình yêu thời non trẻ, để đến khi cô ta quay trở lại, quãng thời gian hơn một năm của cô đều là dư thừa.

Là cô tự tin có thể dùng sự chân thành để lay chuyển tất cả. Là cô cho rằng chỉ cần cô dùng sự chân thành rồi sẽ có một ngày anh thấu hiểu.

Giống như việc cho dù cô có khóc bao nhiêu lâu đều không bằng nụ cười của một người phụ nữ khác.

Tình yêu, nên bắt đầu khi trong lòng đã không còn tư niệm gì với người cũ. Sự chân thành sẽ không có tác dụng nếu như đối phương không muốn quên.

Gạt giọt lệ đang rơi xuống, tình yêu này, cô thua. Nhưng là cô cam tâm tình nguyện chịu thua. Cô yêu anh, rất yêu, yêu đến mức thời gian hơn một năm qua cũng là quá đủ rồi.

Hữu duyên vô phận, cô không trách được điều gì.

Duyên đến thì đón, duyên đi thì tiễn. Mọi điều nên đến, không cưỡng không cầu, không mong sẽ không khổ.

Đời người là con đường một chiều, một khi đã đi qua thì không thể quay lại, chúng ta chỉ có thể đi bằng một con đường khác chứ không thể đi ngược lại chiều đã đi.

Hãy bắt đầu một mối quan hệ khi đã quên người cũ. Hãy yêu khi chắc chắn, không có lỗi với người đến sau.

Trong tình yêu, có hai cách để quên người cũ. Một là thời gian, hai là người mới.

Tỉ lệ lựa chọn một trong hai cách là 50/50 và tỉ lệ người bị tổn thương bởi cách thứ hai chính là 7/10.

Khi bắt đầu một mối quan hệ, đừng dùng sự thay thế. Khi yêu một người, đừng bắt họ làm kẻ thế vai cho bất kể một ai.

Trong tình yêu, không ai xứng đáng bị chúng ta mang ra làm trò tiêu khiển.

Muốn quên người cũ, thì hãy dùng thời gian, đừng dùng thể xác của một người khác.

Thời gian là cách hữu hiệu nhất để lãng quên một người.

Dùng thể xác của người khác để quên quá khứ đấy không gọi là quên mà gọi là “che đậy”.

Hãy đến với một người, khi trong lòng thật tâm đã quên đi quá khứ.

Hãy yêu để không có lỗi với người đến sau.

Chúng ta sống trên đời, trong chuyện tình cảm có thể không đòi hỏi sự công bằng.

Nhưng khi bắt đầu một mối quan hệ, cần nhất là sự cân bằng giữa hai bên.

Đừng chỉ vì quá khứ, làm tổn thương hiện tại.

Rồi sẽ có lúc bạn nhận ra, người đánh mất nhiều nhất, lại là chính mình.

Tôi viết những dòng cuối cùng của cuốn sách vào một ngày gió mùa về lạnh căm. Hơi lạnh bên ngoài cửa sổ lọt qua khe giữa khiến bàn tay gõ trên bàn phím của tôi run rẩy.

Đọc đến tận trang cuối cùng của cuốn sách, tôi tin, bạn đã có được câu trả lời cho câu hỏi mở đầu của cuốn sách “Liệu ai là người hạnh phúc nhất”. Còn với tôi, tôi tin, người hạnh phúc nhất, là người gặp được người đàn ông ấy đúng thời điểm, cho dù không phải là người anh ta yêu nhất, nhưng lại là người anh ta lựa chọn nắm tay đi xa nhất.

Cuộc đời không có phép màu, và chúng ta không phải công chúa để mà tin rằng vẫn có chuyện cổ tích ở xã hội thăng trầm hiện tại.

Ai rồi cũng sẽ có được sự viên mãn và hạnh phúc cho mình, vấp ngã của tuổi trẻ là bài học trải nghiệm đầu đời. Hạnh phúc sau này bạn có được, đấy không phải là may mắn mà chính là kết quả của sự nỗ lực và thành công cho sự cố gắng chưa từng bỏ cuộc của bạn.

Hạnh phúc sau này không phải tự nhiên mà có, đấy chính là bạn đã đánh đổi bằng nước mắt, bằng tuổi trẻ, bằng niềm tin và cả chính bản thân mình để có được.

Cuộc đời không phải truyện tranh nên càng không có cổ tích.

Cuộc đời không có hoàng tử và bạn cũng không phải công chúa.

Hãy nhớ rằng những gì sau này bạn đạt được là bạn đã phải đánh đổi bằng rất nhiều thứ.

Trong cuộc đời, có những người xuất hiện chỉ để cải thiện trí tuệ, có

những người xuất hiện chỉ để khiến bạn thay đổi bản thân. Có những người hiện diện trong đời bạn, góp phần hỗ trợ cho sự trưởng thành và trải nghiệm của bạn. Khi hết nhiệm vụ, họ rời đi, đấy đều là số phận.

Trong chuyện tình cảm, đừng quá cố chấp, nỗ lực phải đúng người, hết mình phải đúng lúc. Có đôi khi tình cảm, bạn yêu họ hết mình, nâng niu tình yêu của hai người bằng cả hai tay, nhưng họ cũng có thể gạt bỏ và giẫm lên bằng cả hai chân. Đấy chính là cuộc sống, chúng ta yêu để không hối hận, chứ đừng yêu để rồi ân hận.

Đàn bà sống trên đời, hãy giữ vững khí chất của riêng mình.

Hãy như một loại mùi hương, cho dù có rời đi cũng sẽ lưu lại trong không khí tư vị thoang thoảng.

Đàn ông, chưa bao giờ là tất cả trong cuộc đời của một người ĐÀN BÀ.

Huyền Trang Bất Hối